Wimpy Kid

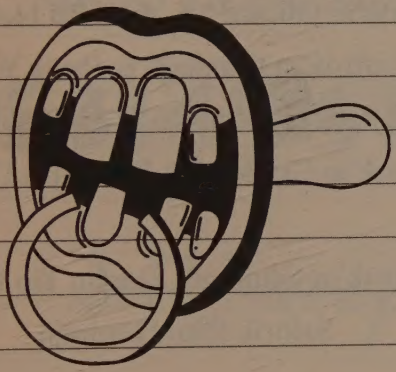
SAFTİRİK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

BENDE BU ŞANS VARKEN!



epsilon



JEFF KINNEY'NİN DİĞER KİTAPLARI

Saftirik'in Günlüğü

Saftirik'in Günlüğü 2: Rodrick Kuralları

Saftirik'in Günlüğü 3: Türünün Son Örneği

Saftirik'in Günlüğü 4: İşte Şimdi Yandık!

Saftirik'in Günlüğü 5: Ama Bu Haksızlık!

Saftirik'in Günlüğü 6: Panik Yok!

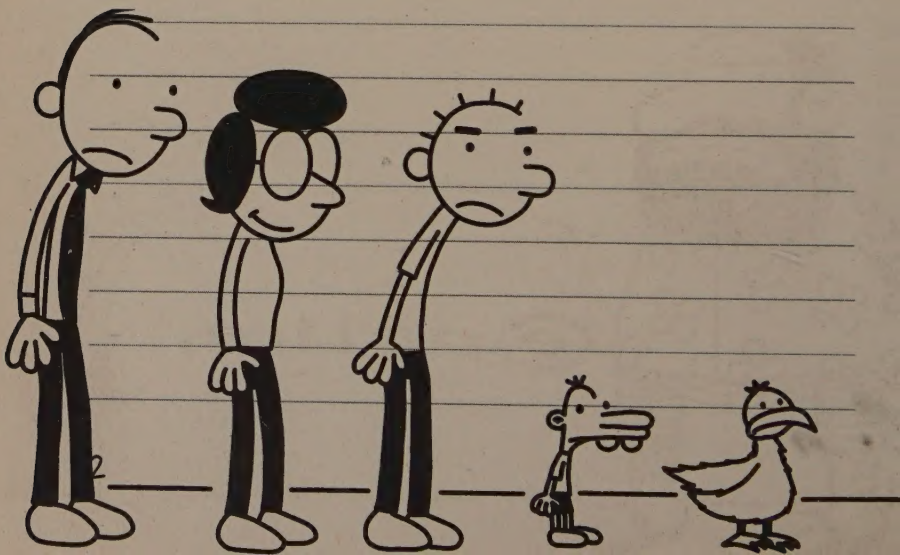
Saftirik'in Günlüğü 7: Ah Kalbim!

Saftirik'in Günlüğü 8: Batsın Bu Dünya!

Saftirik'in Günlüğü: Kendin Yap Kitabı

Saftirik Film Günlüğü

Çeviri: Kenan Özgür



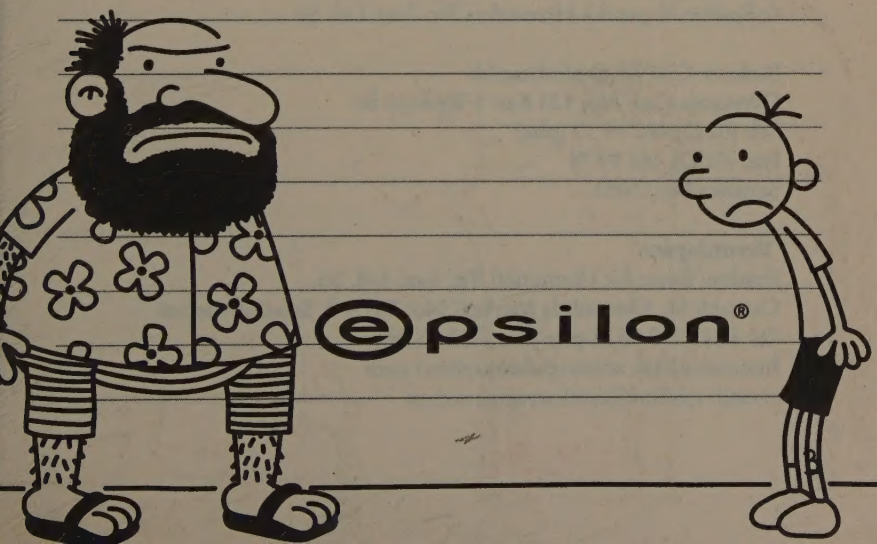
Wimpy Kid

SAFTİRİK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

BENDE BU ŞANS VARKEN!

Jeff Kinney



Epsilon®

SAFTİRİK GREG'İN GÜNLÜĞÜ
BENDE BU ŞANS VARKEN!

Orijinal Adı: Diary Of A Wimpy Kid 9: The Long Haul
Yazarı: Jeff Kinney
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kenan Özgür
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2014
ISBN: 978 9944 82-935-9

Wimpy Kid Metin ve İllüstrasyon Copyright ©2014 Wimpy Kid, Inc
DIARY Of A WIMPY KID ®, ve WIMPY KID™ ve Greg Heffley design™ , Wimpy Kid Inc'nin ticari markasıdır. Bütün hakları saklıdır.
YASSI STANLEY (FLAT STANLEY) ®Kullanım hakkı: The trust u/w/o Richard C. Brown
a/k/a Jeff Brown f/b/o Duncan Brown.
FLAT STANLEY kitapları HarperCollins Publishers tarafından yayınlanmaktadır.
KENDİ MACERANI KENDİN YARAT ® Kullanım hakkı: Courtesy of Chooseca LLC.
Kitap Tasarım: Jeff Kinney
Kapak Tasarım: Chad W. Berkerman ve Jeff Kinney
İngilizce ilk baskı: 2014 (Amulet Books - Imprint of Abrams),
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

PRANAV'A

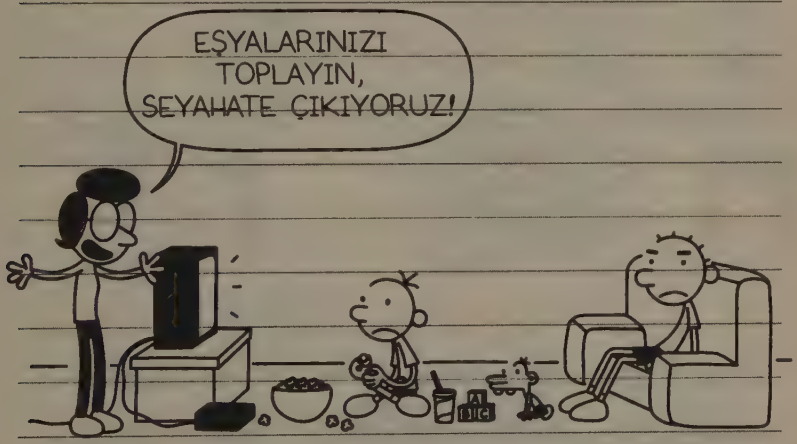
HAZİRAN

Cuma

Çocuk olarak geçirdiğim bunca yıl içinde öğrendiğim bir şey varsa o da şu: Hayatın üzerinde SIFIR kontrole sahipsin.

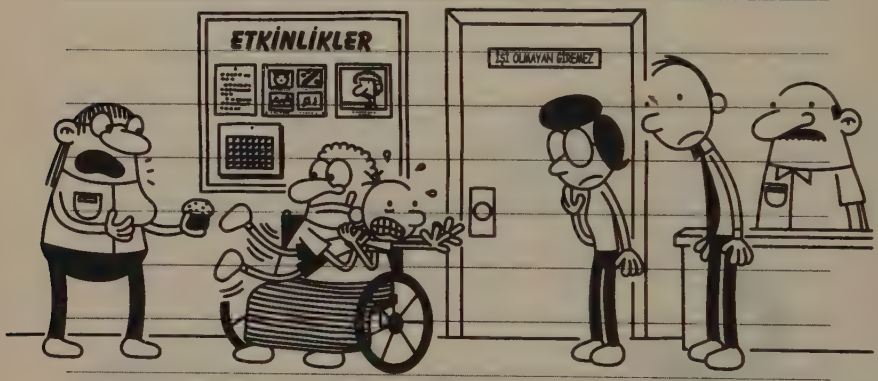
Okullar kapandığından beri, YAPMAM gereken hiçbir şey ya da OLMAM gereken hiçbir yer yoktu. Klima çalıştığı ve uzaktan kumandanın pili olduğu sürece, tatilimi rahat rahat geçirebilirdim.

Ama birden, ŞU oldu...



Bu, annemin ilk kez hiçbir uyarıda bulunmaksızın başımıza SEYAHAT çıkarması değil. Geçen yıl da yaz tatilinin ilk gününde, bakımevinde kalan Loretta Teyze'yi ziyaret etmek için birkaç günlüğüne kuzeye gideceğimizi söylemişti.

Yaz tatilini eğlenceli geçirmek için hiç de iyi bir fikir değildi bana kalırsa. Bir keresinde, Loretta Teyze'nin oda arkadaşı beni yakalamış ve çalışanlardan biri ona parça çikolatalı kek verene kadar da bırakmamıştı.

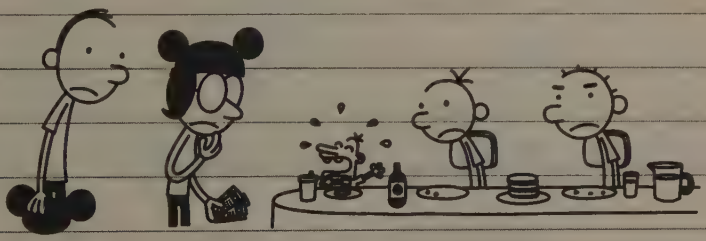


Meğer annem bakımevine gitmek konusunda şaka yapıyormuş. Ertesi sabah ASLINDA nereye gideceğimizi söyledi.

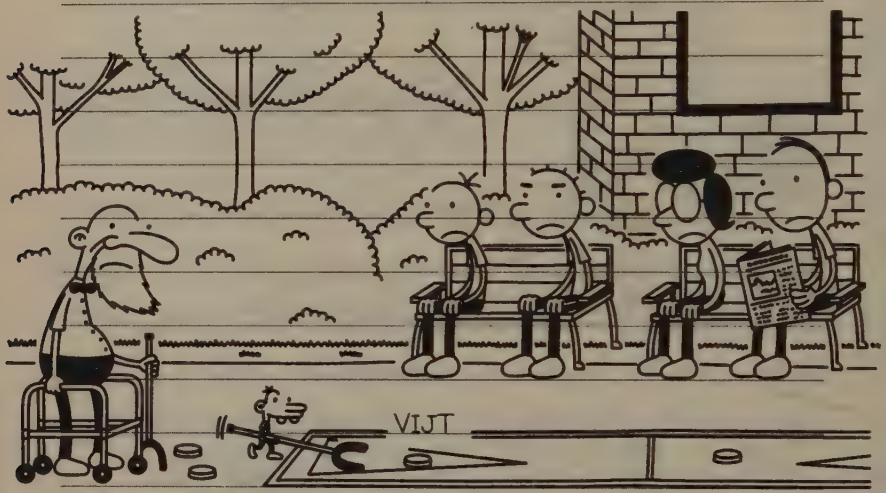


Abim Rodrick ve ben çok mutlu olduk çünkü tatilimizin ilk haftasını bakımevinde oyun oynayarak geçireceğiz diye ödümüz kopmuştu!

Ama küçük kardeşim Manny planlarda değişiklik olduğunu duyunca ÇILDIRDI. Annem Loretta Teyze'yi ziyaret gezisinden o kadar çok söz etmişti ki, Manny çok heyecanlıydı ve gitmek için can atıyordu.



Sonuçta, Loretta Teyze'yi ziyaret etmek için Disney gezimizi erteledik. Annemin bu durumda, sürpriz seyahatler konusunda dersini almış olması gerekirdi di mi?



Bu seyahat fikrinin nereden çıktığını BİLİYORUM. Bugün posta kutumuza "Aile Eğlencesi" dergisinin son sayısı bırakılmıştı.

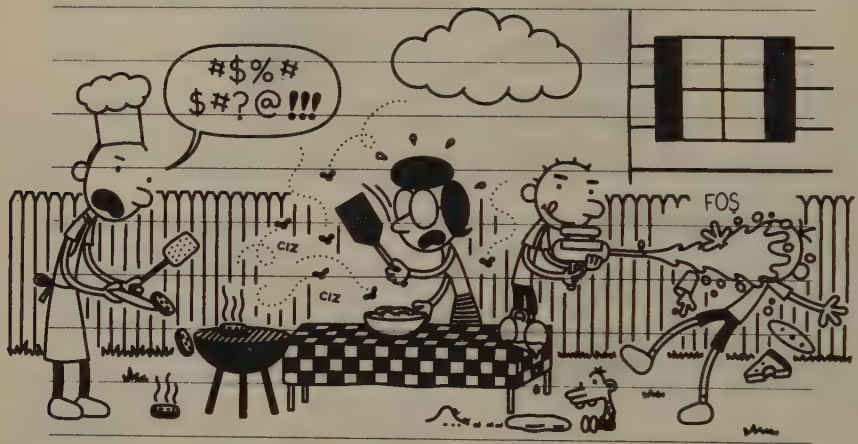
Bana kalırsa, annem ailece yaptığımız şeylerin %90'ı ile ilgili olarak bu dergiden fikir alıyor. Derginin son sayısını görür görmez, annemin beyninde şimşekler çakacağını anlamıştım.



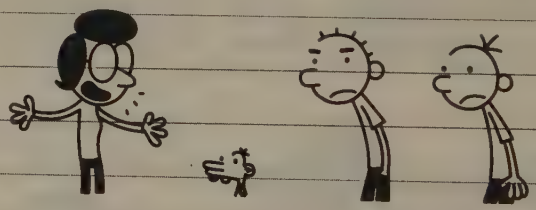
Birkaç kez "Aile Eğlencesi"nin sayfalarına göz attım. İtiraf edeyim, resimlerde her şey çok eğlenceli görünüyor.



Ama BİZİM ailede bir tuhaflık var galiba çünkü dergide gördüklerimizi bir türlü uygulayamıyoruz.



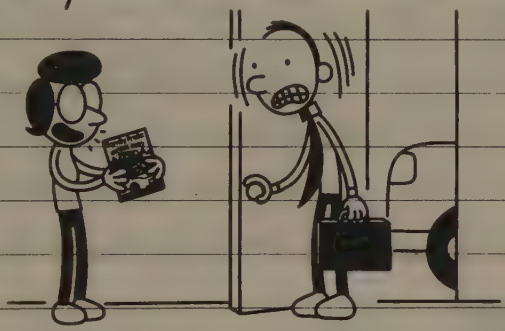
Yine de annem pes etmeyecek gibi görünüyor. Seyahatin muhteşem olacağını ve arabada birlikte bol bol zaman geçirmenin bütün aileyi "birbirine bağlayan bir deneyim" olacağını söyledi.



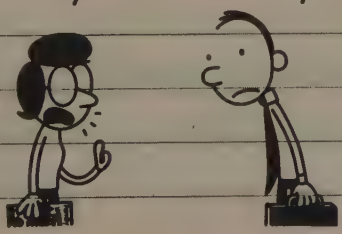
Onu bize NORMAL bir şeyler yaptırması için ikna etmeye çalıştım. Su parkına gitmek gibi filan mesela. Ama annem dinlemedi bile.

Bu seyahatin amacının daha önce yapmadığımız şeyler yapmak ve "otantik" deneyimler yaşamak olduğunu söyledi.

Annemin bu seyahat fikrinden babama söz ettiğini sanıyordum ama belli ki yanılmışım. Çünkü babam işten eve geldiğinde, o da bizim kadar şaşkın görünüyordu.



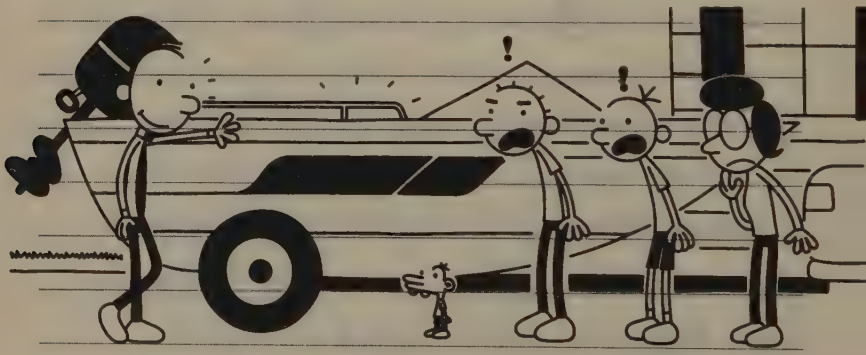
Babam, anneme işten uzak kalmak için iyi bir zaman olmadığını, mecbur kalmadıkça izin kullanmak istemediğini söyledi. Ama annem, insanın ailesiyle birlikte zaman geçirmesinden daha önemli bir şey olmadığını söyleyerek diretti.



Sonra babam anneme bu hafta sonu TEKNESİNİ suya çıkarmak istediğini ama eğer arabayla seyahate çıkarsak bunu yapamayacağını söyledi.

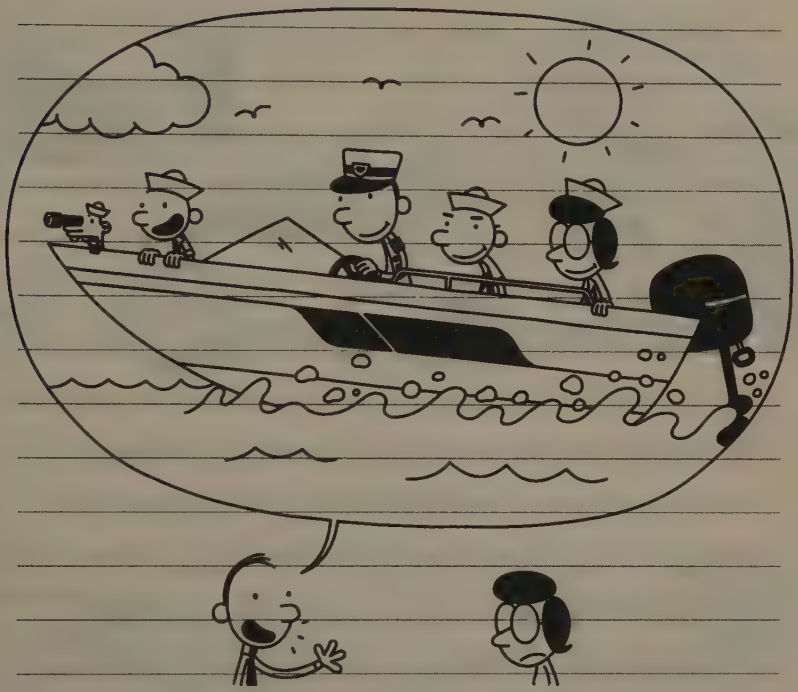
Annemle babam genellikle iyi anlaşırlar. Ama aralarında kavga çıkmasına sebep olacağı kesin olan bir şey var: Babamın teknesi.

Birkaç yıl önce, annem babamı süt almaya göndermişti. Babam, birinin bahçesinde satılık olan bir tekne görmüş. Biz ne olup bittiğini anlamadan, tekneyi evin önünde bulduk.



Annem, babam ona danışmadan böyle bir şeye kalkıştığı için çok öfkelendi. Çünkü tekne çok zahmetli.

Ama babam hep bir teknesinin olmasını hayal ettiğini söyledi. Böylece ailece hafta sonlarımızı suda geçirebilirdik.



Böylece babam tekneden VAZGEÇMEMEYE karar verdi. Çok mutlu görünüyordu. Ama işler hızla tepetaklak oldu.

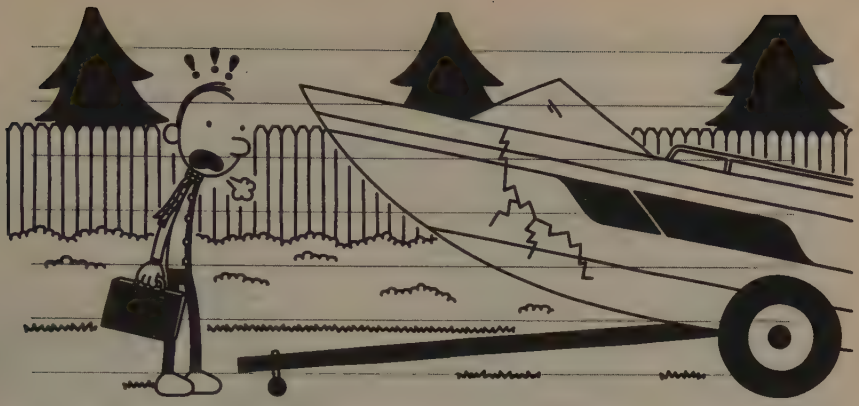
Birkaç gün sonra, Ev Sahipleri Birliği'nden birileri kapımızı çaldı.

Mahallemizin kuralları olduğunu, evimizin önüne tekne park edemeyeceğimizi, babamın teknesini oradan çekmesi gerektiğini söylediler.



Tekne bütün yaz arka bahçemizde pinekledi. Çünkü babam çok meşguldü ve onu kullanacak zamanı yoktu. Sonra sonbaharda, iş arkadaşlarından biri babama tekneyi soğuk havadan korumak için KIŞA UYGUN HALE getirmesi gerektiğini söyledi.

Babam, tekneyi kışa uygun hale getirmenin maliyetinin tekneyi satın almaktan daha fazla olduğunu fark etti. Bu yüzden de işini şansa bırakmaya karar verdi. Tabii iki hafta sonra sıcaklık sıfırın altına düşünce, teknenin gövdesinde büyük bir çatlak oluştu.



Kar yağmaya başlayınca, babam tekneyi arka taraftaki garaja çekti. Baharda annem tekneyi evdeki ıvır zıvırları depolamak için kullanmaya başladı.



Ertesi yaz babam tekneyi tamir etmeye karar verdi.

Ama tekneyi garajdan çıkarmaya gittiğinde, eski çamaşır makinemizin içinde bir rakun ailesinin yaşadığını fark etti.



Babam rakunlardan kurtulmak için bir imha ekibi çağırdı ama bunun ona ne kadara patlayacağını duyunca meseleyi kendi başına çözmeye karar verdi.

O sırada Manny çamaşır makinesinde yaşayan rakunları duydu ve annem devreye girmek zorunda kaldı.

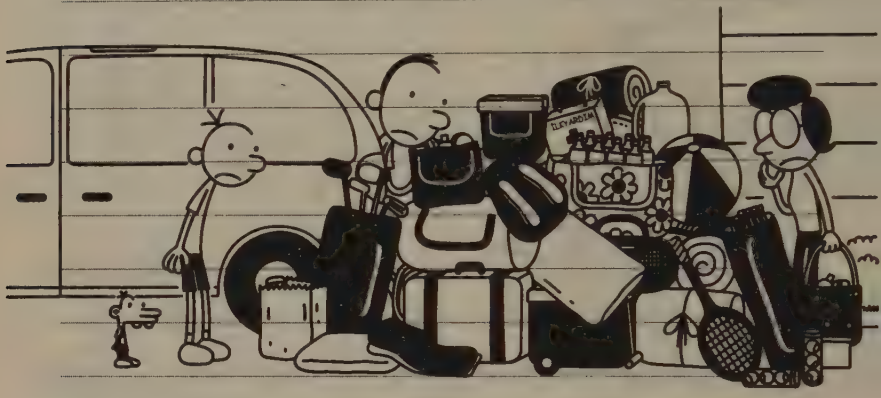


Tekne o zamandan beri orada duruyor. Bir süredir garajın oradan gelen telaşlı sesler duymadım, bu yüzden rakunların başka yere taşındıklarını tahmin ediyorum.

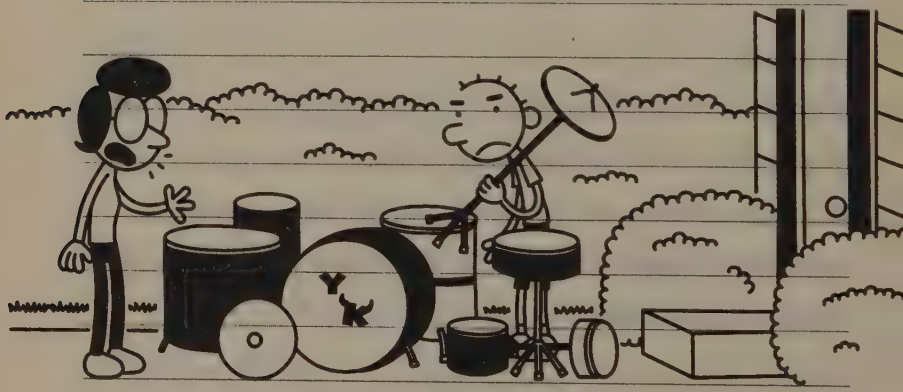
Bugün, annem babama tekneyi suya çıkarmak için önünde koca bir yaz olduğunu söyledi. Babam da bunun üzerine pes etti.

Annem sabah ilk iş yola çıkacağımızı, bu yüzden seyahat için hazırlanmaya başlamamız gerektiğini söyledi. Yalnızca "olmazsa olmaz" eşyalarımızı yanımıza almalıydık yoksa arabaya sığamazdık, annem öyle dedi.

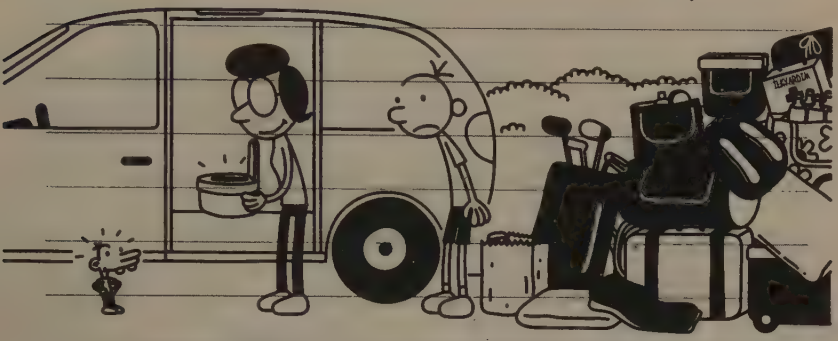
Ama hepimiz eşyalarımızı evin önüne çıkardığımızda, yer sıkıntısı çekeceğimiz açık seçik belli oldu.



Annem her şeye tek tek bakmaya başladı ve iki yığın yaptı. İhtiyacımız olanlar ve ihtiyacımız olmayanlar. Rodrick kendi "olmazsa olmaz"larından bazıları elenince çok bozuldu.



Annem, benim eşyalarımdan bazılarını da bıraktırdı. Manny'nin plastik ördeğinin bizimle geldiğini düşünecek olursak, bu çok saçmaydı.



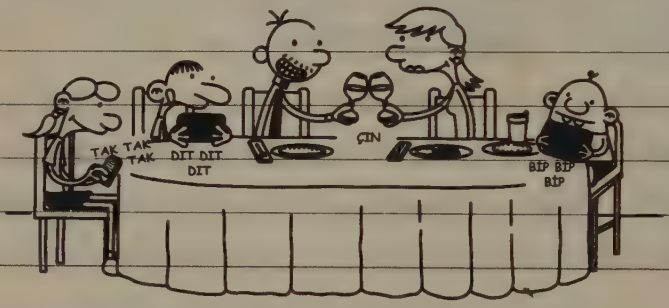
Ne zaman on beş dakikadan uzun sürecek bir yolculuğa çıkacak olsak, annem Manny'nin plastik ördeğini de "her ihtimale karşı" yanımıza alıyor. Ama Manny'nin ördeği her kullanışında benim sinirim bozuluyor.



Annem, Rodrick'le benim yanımıza hiç elektronik oyuncak almamıza izin vermiyor. Oysa elektronik oyuncaklar hemen hiç yer kaplamıyor ki.

Annem, günümüz çocuklarının burunlarını ekrandan kaldıramadıkları için sosyalleşemediklerini söylüyor hep.

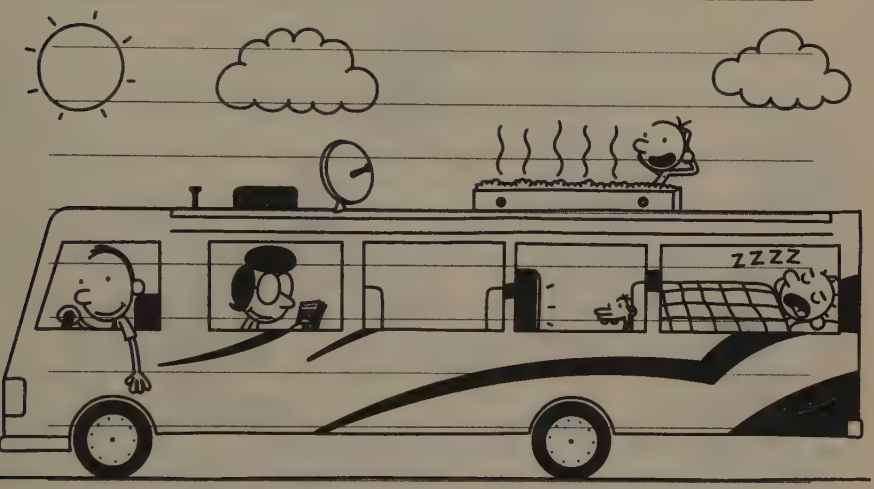
Ama şunu açıkça belirteyim: Ben kendi çocuklarım olduğunda, onların CANLARININ İSTEDİĞİ oyuncakla oynamalarına izin vereceğim. Bana sorarsanız, elektronik oyuncaklar ailenin mutluluğunun anahtarı.



Annem her şeyi tek tek elden geçirdikten ve ihtiyacımız olmayan şeyleri eledikten sonra bile, hâlâ arabaya sığmayacak kadar çok eşyamız vardı.

Ben şu dev gezi araçlarından birini kiralamayı önerdim. Çünkü o zaman bütün eşyalarımız sığar, üstüne boş yerimiz bile kalırdı.

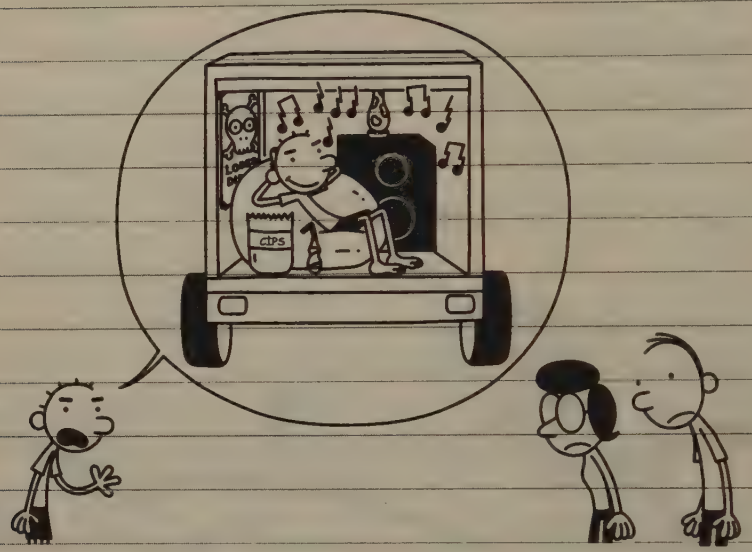
Bence, eğer aile üyelerinin birbiriyle iyi geçinmesini istiyorsanız, herkesin kendine ait yeri olmalı. O kocaman gezi araçlarında, insanlar birbirleriyle neredeyse hiç çarpışmadan haftalar geçirebilirler.



Annem o araçların çok pahalı olduğunu ve çok fazla yakıt tükettiğini söyledi. Böylece fikir ortadan tamamen kalktı.

Rodrick, arabanın arkasına karavan bağlayabileceğimizi söyledi. Bu da bana akıllıca geldi.

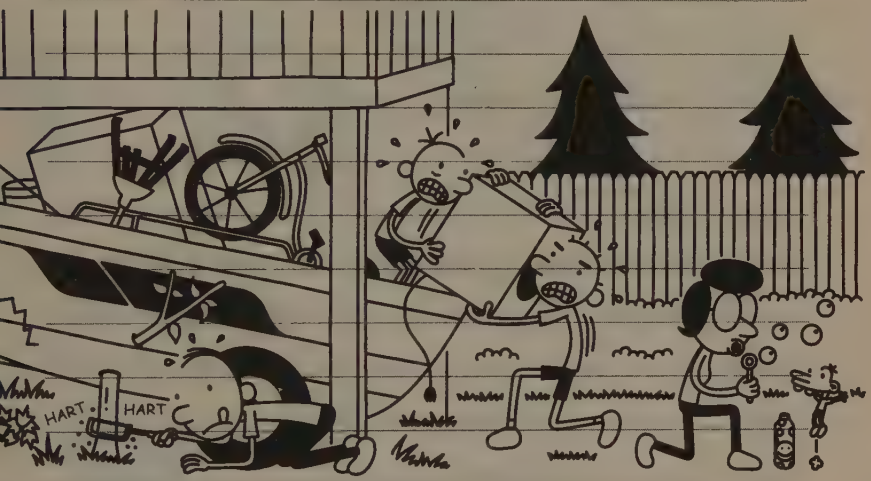
Ama Rodrick'in karavanı kendisine ait bir mini daire olarak hayal ettiği anlaşıldı. Yani bu fikir de işe yaramadı.



Sonra babam KENDİ fikrini ortaya attı. Arabaya sığmayan eşyaları tekneye yükleyebileceğimizi ve TEKNEYİ de arabanın arkasına bağlayıp çekebileceğimizi söyledi.

Sanırım annem başka seçenek olmadığını fark etti ve buna razı oldu. Ama tekneyi yola çekmek hiç de kolay değildi.

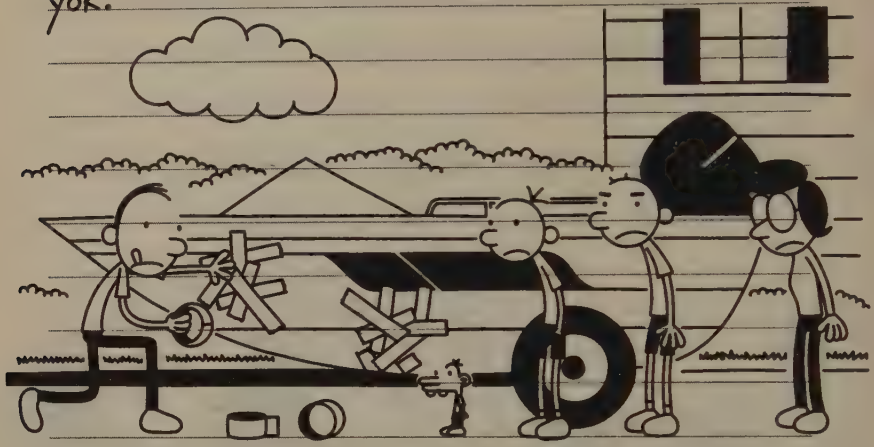
Önce teknedeki bütün ıvır zıvırı boşaltmak zorunda kaldık. Sonra teknenin altında bir AĞACIN büyüdüğünü gördük. Tekneyi garajdan çıkarmak tam üç saatimizi aldı. Bu arada annemin bize pek yardımcı olduğunu da söyleyemem.



Tekneyi yola çektikten sonra, babam altındaki deliği ve gövdesindeki çatlağı bir tür bantla onardı.

Yine de umarım bu yolculukta pek suya yaklaşmayız.

Çünkü bildiğim kadarıyla teknede can yeleği filan yok.



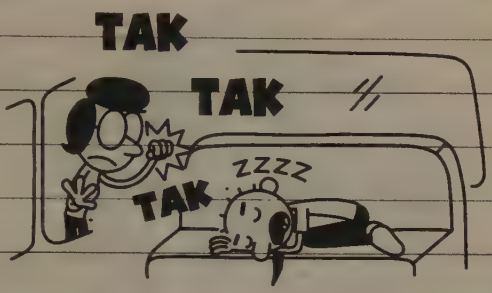
Cumartesi

Tekne sayesinde ek yere sahip olmamıza karşın, araba yine de tıkış tıkış doluydu. Son saniyede yastığımı da bir yere sıkıştırmayı başardım çünkü yanımda hiç değilse BİR lüks èşya olması gerektiğine karar verdim.

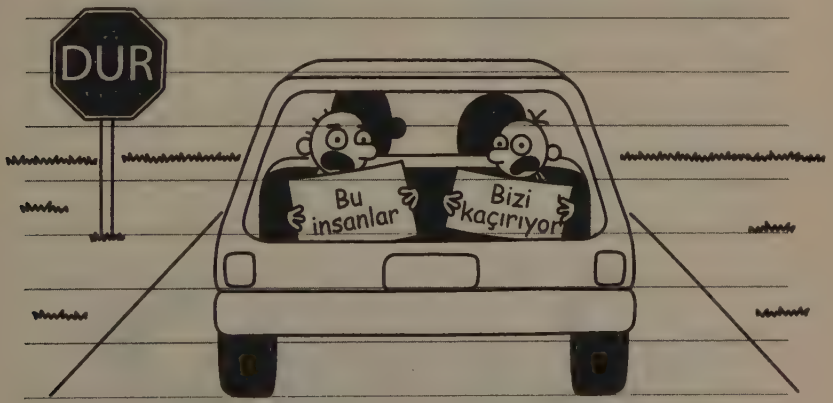
Rodrick'in arabanın arkasında oturmak isteyeceğini tahmin ettim çünkü ne zaman ailece bir yere gitsek, Rodrick uzanıp şekerleme yapmaya bayılır.

Kimi zaman Rodrick'in orada olduğunu bile unuturuz.

Bu Paskalya'da, kiliseye giden yolu neredeyse yarılamıştık ki, annem Rodrick'in arabadan inmemiş olduğunu fark etti.



Eski arabamız varken, Rodrick ile BERABER arkada, yüzümüz arka cama dönük halde otururduk. Ama bir keresinde, annemle babama şaka yapmaya kalkınca başımız derde girmişti. Polis bizi çevirmişti.



Bugün arabaya bindiğimizde, Rodrick bana arka koltuğu teklif etti.

Onun fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kabul ettim. Ama bu teklifin altında bir şeyler olduğunu tahmin etmeliydim.



Yola koyulmadan, annem bu yolculukta yanımızda "özel bir konuğumuzun" olacağını söyledi. Bir an, BİRİNİ alacağımızdan endişelendim çünkü araba o kadar doluydu ki o kişi her kimse arabanın ÜZERİNDE gitmek zorunda kalırdı.

Ama annem çantasını açtı ve üzerinde bir çizim olan bir kâğıt çıkardı.



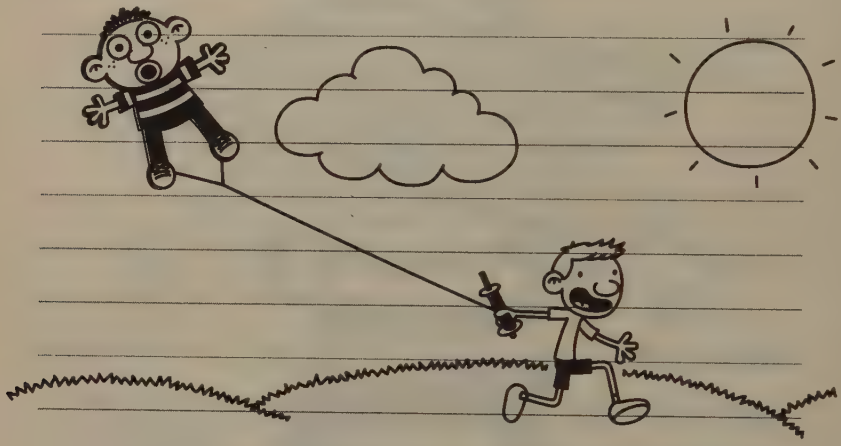
Bu, ikinci sınıfta okuduğum bir kitaptan bir karakter olan Yassı Stanley'in resmiydi.



Yassı Stanley, gece yarısı odasının duvarından düşen mantar panonun altında kalıp ezilen bir çocuk.

Mantar panoyu onun üzerinden kaldırdıklarında, Stanley'in bir kâğıt kadar incecik olduğunu görüyorlar.

Yassı Stanley'in kendi kendini katlayabilmesini ve kendini büyükannesine postayla gönderebilmesini ya da kardeşine uçurtma olarak uçurtabilmesini müthiş bulmuştum.



Ama şunu da söyleyeyim: Eğer Yassı Stanley, Rodrick gibi bir abiye sahip olsaydı, bir gün bile hayatta kalamazdı.



Kitabı çok sevmiştim ama biraz da korkmuştum doğrusu. Bir kere, mantar panolardan ödüm kopuyordu artık.



İkinci sınıfta, sınıftaki herkesin Yassı Stanley'in bir resmini kesip boyaması ve uzaklarda yaşayan bir arkadaşına ya da akrabasına göndermesi istenmişti.

Sonra o kişi Yassı Stanley'in ilginç bir şeyin önünde fotoğrafını çekecek ve fotoğrafla birlikte resmi de geri gönderecekti.

Arkadaşım Rowley, Yassı Stanley'in resmini bir sürü akrabasına göndermiş, onlar da Rowley'ye müthiş fotoğraflar göndermişler. Rowley Asya'da yaşayan amcasına bile Yassı Stanley'i göndermiş. Amcası da Stanley'in Büyük Çin Seddi'nin önünde bir fotoğrafını çekmiş.

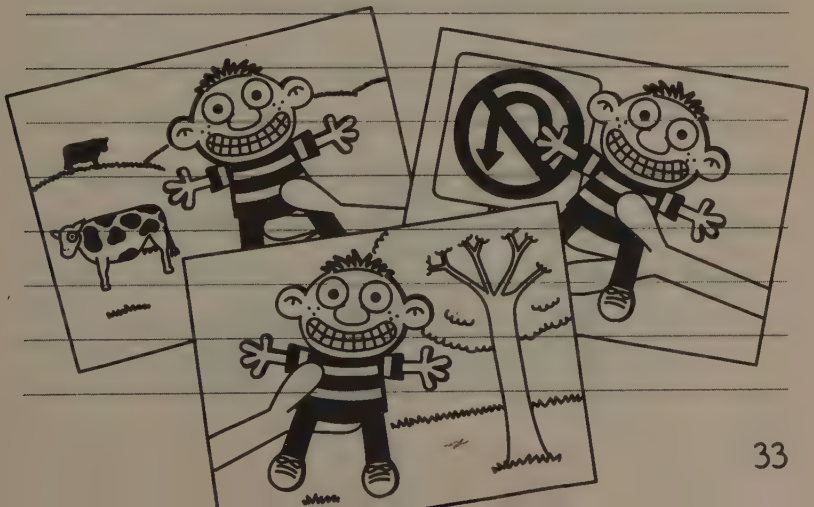


Annemin benim Yassı Stanley'imi gönderdiği ilk kişi, Seattle'da yaşayan kuzini Stacey idi. Ama belki de Stacey Teyze iyi bir seçim değildi.

Stacey Teyze, gazete, dergi gibi her türlü şeyi biriktiren biridir. Annem de onun Yassı Stanley'i ele geçirince geri göndermeyeceğini tahmin etmeliydi.



Bugün annem gittiğimiz bütün güzel yerlerde Yassı Stanley'in fotoğraflarını çekeceğimizi ve bir gezi albümü oluşturacağımızı söyledi. Yola çıkar çıkmaz da fotoğraf çekmeye başladı. Ama belki de fazla hevesli davranıyordu çünkü çektiği ilk fotoğraflar pek amaca uygun olmadı.



Annemin fotoğraf çekmediği zamanlarda, Yassı Stanley ön taraftaki klima kapağına yapışık duruyordu. Tek söyleyebileceğim, Stanley'in benden çok daha rahat yolculuk ettiği. Arabanın arka camları açılmıyordu, havalandırma delikleri de eşyalarımız yüzünden kapanmıştı. Bu yüzden HİÇ temiz hava alamıyordum.

Beni ASIL rahatsız eden, bütün yolculuğun annemin kontrolünde olmasıydı. Annem hep eğitici bir şeyler yapmak ister, bu seyahat deneyimini de uzun bir derse dönüştüreceğini biliyordum.

Küçüklüğümden beri bunu yapıyor. Büyükannemin kedisi beni tırmaladığında, bunu da "öğretici bir deneyim" gibi göstermeye çalışmıştı.



Tabii bugün de seyahatin başlamasından yarım saat sonra, eğitim faaliyetlerine girişti.

Annem kütüphaneden İspanyolca öğreten bir CD seti ödünç almış. Yoldaki uzun boş vakitlerimizi ailece yeni bir dil öğrenerek değerlendirebilirmişiz.



Annem, bir yabancı dil öğrenmenin insanın beyni için yapabileceği en iyi şey olduğunu söyler. Bu doğru olabilir ama bence annem ÖĞRETME işini okullara bıraksa daha iyi olacak.

Annem benim erken yaşta bir yabancı dille tanışmamın iyi olacağına karar verdi. Bu yüzden ben daha birinci sınıftayken, kahvaltı sırasında İspanyolca konuşulan kanallar açardı.

Annem televizyonda söylenen sözcükleri tekrarlardı. Ama o söylediğinde, kelimeler kulağa biraz farklı geliyordu.

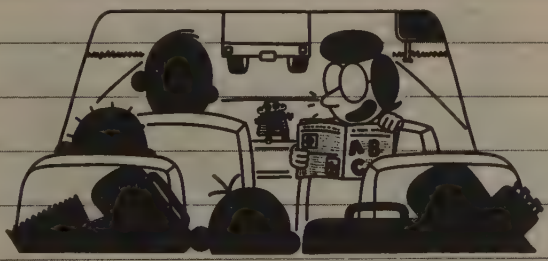


Sonunda doğru olmayan bir sürü ifade öğrendim. Örneğin, "Adın ne" İspanyolcada "Como te llamas" olarak söyleniyor. Bunu ŞİMDİ biliyorum çünkü ortaokulda İspanyolca dersinde öğrendim.

Ama ben küçükken, annem "Adın ne"nin İspanyolca karşılığının "Te amo" olduğunu söylemişti. Oysa "Te amo" "Seni seviyorum" anlamına geliyor. Keşke bunu milyonlarca farklı kişiye söylemeden önce bilseydim!



Bugün annem İspanyolca CD'lerden ikisini çaldı ama kimsenin ilgilenmediğini fark edince kızdı. Müzik sistemini kapattı ve bir dergide okuduğu araba oyununu oynayacağımızı söyledi.



Oyunun adı Alfabe Manav idi. Şöyle oynanıyor: Birinci oyuncu, manavdan satın alınabilecek, A ile başlayan bir şey söylüyor. Sonraki kişi B ile başlayan bir şey söylemek zorunda, bu böyle devam ediyor.

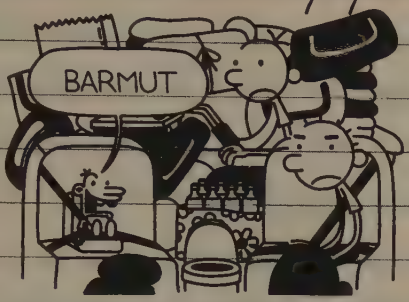
Sıradaki harfle başlayan bir sözcük bulamayan oyuncu oyun dışı kalıyor.

Annem önce benim başlamamı söyledi, ben de "armut" dedim. Sırada Rodrick vardı. Aklına "B" ile başlayan bir yiyecek gelmediğini söyledi.

Oyuna devam etmek zorunda kalmamak için yalan söylediğinden eminim. Ama Rodrick işte, ne yapacağı belli olmaz.



Rodrick oyun dışı kalınca, sıra Manny'ye geçti. Manny de hemen bir kelime söyleyiverdi.



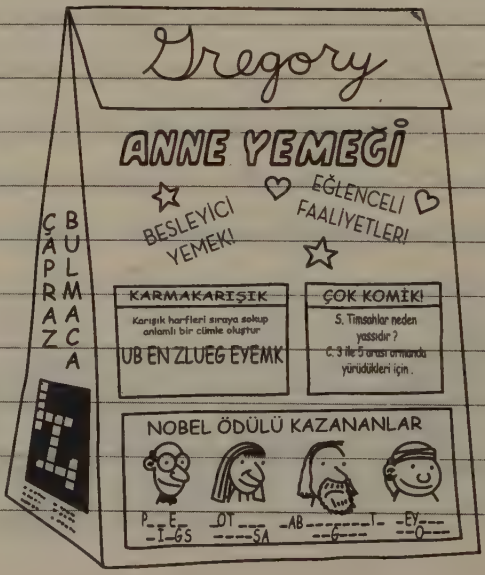
Annem alkışlamaya başladı ama ben "barmut" diye bir kelimenin olmadığını söyledim. Annem de Manny'nin alfabeyi yeni yeni öğrendiğini, onu "teşvik etmemiz" gerektiğini söyledi.

Ben oyunu protesto ettim ve devam etmedim. Bunun üzerine sadece Manny, annem ve babam kaldılar. Keşke kulak tıkaçlarım, bavul yığınının altındaki sırt çantasında kalmamış olsaydı. Çünkü bundan sonraki bir buçuk saat çok sıkıntılı geçti.



Sürekli yiyeceklerden konuşulması, karnımı acıktırmıştı. Bir sonraki çıkışta arabaya servis yapan restoran tabelası görünce, anneme durup duramayacağımızı sordum. Annem BÖYLE restoranların hiçbirinde duramayacağımızı, çünkü bunların "doğru dürüst" yiyecek servis etmediklerini söyledi.

Böyle fast-food restoranları çocukları ucuz plastik oyuncaklarla kandırıyor ve onları şeker ve yağ tüketmeye yönlendiriyormuş. Biz bu tuzağa düşmeyecekmişiz. Annem ÇOK daha iyi bir seçeneğimizin olduğunu söyledi ve bana üzerinde adımın yazılı olduğu bir yiyecek torbası uzattı.

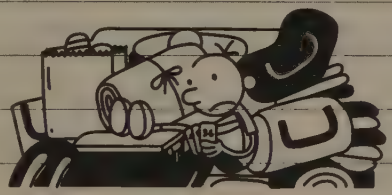


Annem, Anne Yemeği fikrini "Aile Eğlencesi'nden aldığını söyledi. Hiç şaşırmamalıydım tabii!

Torbada ton balıklı sandviç, bir portakal, bir kutu süt, bir de alüminyum folyoya sarılı bir şey vardı.

Annem folyoya sarılı şeyden önce meyvemi yemem gerektiğini söyledi. Çünkü folyoda "ödülüm" varmış.

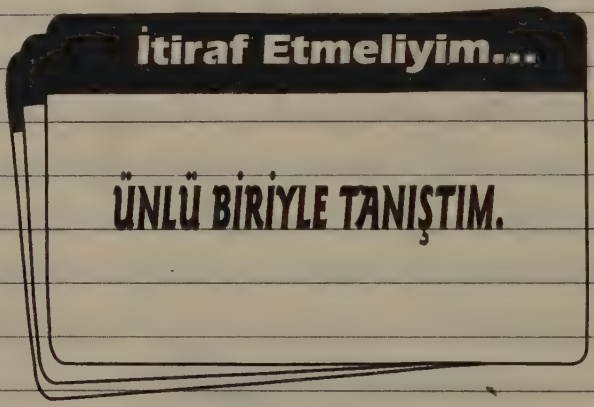
Ama keşke paketi hemen açsaymışım. Eğer pakette bir kutu matematik alıştırması kartı olduğunu bilseydim, koca portakalı yemezdim.



Rodrick'in yemeğinde de alıştırma kartları vardı ve ikimiz de bunun nereye varacağını görebiliyorduk. Annem yolculuğun bir sonraki saatini yeni bir eğitim seansına dönüştüremeden, onun büyük bir torbaya koyduğu oyunlardan birini çıkardım.

Elime gelen oyun "İtiraf Etmeliyim" idi. Annem bunu görünce o kadar heyecanlandı ki alıştırma kartlarını filan unuttu.

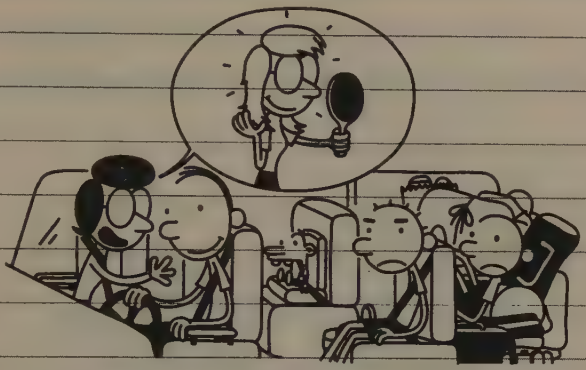
Ben, cok basit olan kuralları okudum. Oyuncu desteden bir kart cekiyor ve yüksek sesle okuyor.



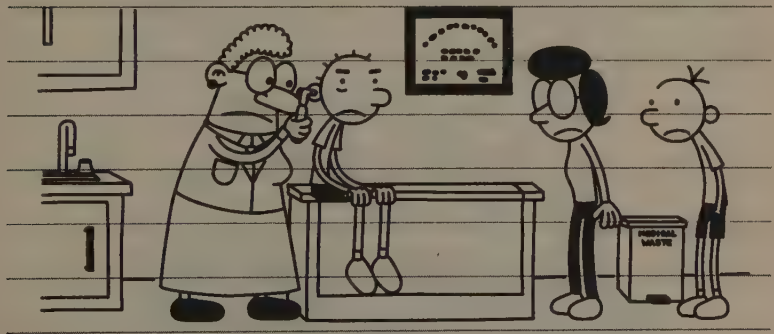
Eğer oyunculardan biri bu kartta yazılı olan şeyi gercekten yapmışsa, bir puan kazanıyor. On puana ilk varan oyunu kazanıyor.

Başlangıcta biraz şüpheliydim ama kabul etmem gerekir ki oyun gercekten eğlenceliydi. Annem ve babamla ilgili daha önce bilmediğim bir sürü şey öğrendim.

Babam küçükken sık sık evcil hayvan değiştirirmiş. Annem de bir keresinde saçlarını sarıya boyamış. Buna çok şaşırdım!

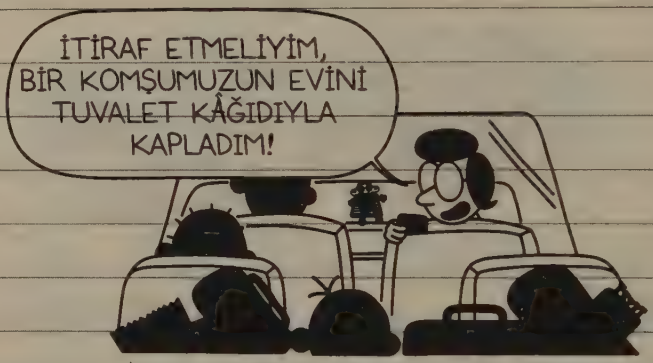


İster inanın ister inanmayın, RODRICK bile oyuna katıldı. Bir konsere bilet almak için üst üste iki gece uyumayan tek kişi olarak bir puan, kulağına böcek sıkıştığı için de bir puan aldı. İkincisini dün gibi hatırlıyorum.



Babam ve Rodrick dokuzar puanla kafa kafaya idiler. Bundan sonra ilk puanı alan oyunu kazanacaktı. Annem herkes birbiriyle iyi anlaştığı ve eğlendiği için çok mutluydu.

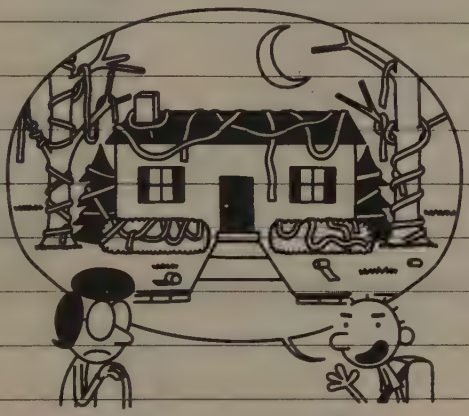
Sonra desteden yeni bir kart çekip okudu.



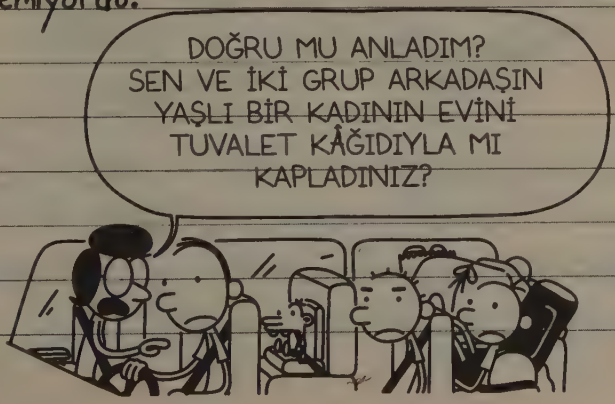
Annemin bu karttan kimsenin puan alamayacağını düşündüğünden eminim. Çünkü bir sonraki karta uzanmıştı bile. Ama Rodrick sanki piyangoda büyük ikramiye kazanmış gibi davranmaya başladı.



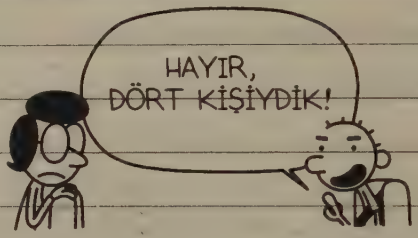
Annem, Rodrick'in puan almak için yalan söylediğini sandı ama Rodrick bunun DOĞRU olduğunu söyledi. Birkaç ay önce, grup arkadaşlarıyla birlikte Bayan Tuttle'ın evini tuvalet kâğıdıyla kapladığını, çünkü Bayan Tuttle'ın onları prova sırasında çok gürültü yaptıkları için polise şikâyet ettiğini anlattı.



Rodrick bütün bunların çok komik olduğunu düşünüyordu ama annem pek eğlenmişe benzemiyordu.



Ben Rodrick'in yerinde olsam, hikâyemi çabucak değiştirir ve oyunu kazanmak için şaka yaptığımı söylerdim. Ama Rodrick, kendini kurtarma şansını kullanamadı.



Annem, babama arabayı kenara çekmesini söyledi. Sonra da cep telefonunu Rodrick'e verdi ve Bayan Tuttle'ı arayıp özür dilemesini söyledi. Bu, arabadaki herkese garip geldi.



Sonra, arabada uzun bir sessizlik oldu. Annem CD çalara yeni bir İspanyolca CD koymak üzereydi ama neyse ki o sırada Manny uyuyakalmıştı, bu yüzden yapamadı.

Manny'yi şekerlemelerinden birinin ortasında uyandırırsanız, kıyameti koparıyor ve kendisini sakinleştirmek mümkün OLMUYOR. Bu yüzden ne zaman Manny uyuyakalsa, annemle babam onun uykusunun devam etmesi için ellerinden geleni yapıyorlar.

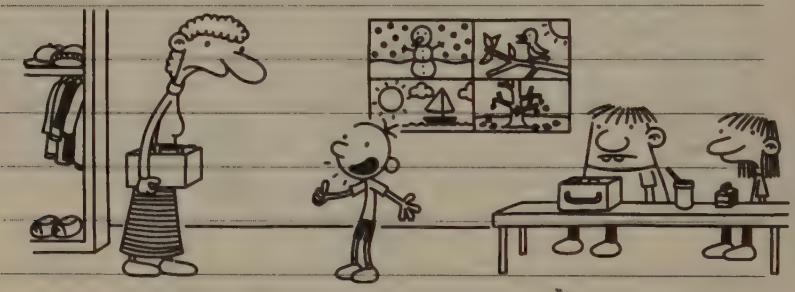


Manny'nin yaşındayken ben de uzun şekerlemeler yapardım. Her gün öğle yemeğinden sonra bir saat uyurdum. Kreşte de uyku saatimiz vardı, herkes yere ince döşeğini serip uyurdu.



Bana sorarsanız, çocukları üniversiteye kadar öğle uykusuna yatırmalılar. Ama anaokulundan sonra bundan vazgeçiyorlar. Ben de bunu ZOR yollardan öğrendim.

Anaokulunun ilk gününde, öğle yemeklerimizi yedikten sonra, öğretmene döşeklerimizin nerede olduğunu sordum. Yatıp pillerimizi şarj etmemiz gerekiyordu sonuçta.



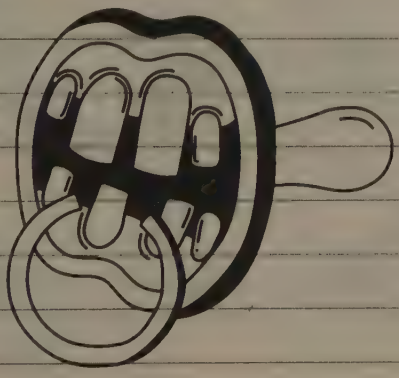
Ama öğretmen, anaokulunda uyku saati olmadığını söyledi. Ben de komik bir şaka yaptığını düşündüm.



Birkaç dakika sonra, bütün sınıf kesekâğıdından kukla yapıyordu. Belli ki uykusuzluk meselesi konusunda rahatsız olan tek kişi bendim, çünkü benim dışımda herkes halinden memnun görünüyordu. Bense gözlerimi açamıyordum.



İyi ki annem seyahate çıkarken yanına emzik almayı akıl etmiş. Çünkü Manny, ağzına bir emzik tıkıldığı sürece, başında top patlasa duymayacak şekilde derin uyuyor. Manny önceki gece en sevdiği emziğini kaybetmişti ama babam yakındaki hediyelik eşya dükkânına gidip yeni bir emzik aldı.



Emzik biraz garip görünüyor ama yine de normal bir emzik kadar işe yarıyor gibi.



Manny bir saattir huzur içinde uyuyordu ki bir gişede durduk. Babam bilet almak için arabanın camını indirdi. Gişedeki adamın sesi o kadar gürdü ki sanki megafonla konuşuyor gibiydi.



Manny huysuzlanmaya başladı ve emziğin yarısı ağzından çıktı. Ama neyse ki Rodrick hızlı davrandı ve Manny yeniden uykuya daldı.

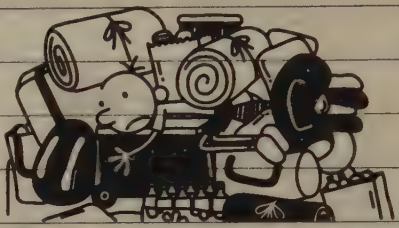


Sanırım annem Manny'nin uyumasına biraz bozulmuştu. Haritada durup gezmemiz için bir sürü yer işaretlemişti ama şimdi sürekli yol almak zorundaydık. Arabadan inemiyorduk.



Ben de inip biraz gerinmek, kollarımı bacaklarımı gevşetmek istiyordum ama Manny uyuduğu için YAPAMIYORDUM.

Etrafımdaki yığın yığın eşya arasında rahat etmeye çalışıyordum ama bu imkânsızdı.



Neyse ki sırt çantam koltuğumun arkasında erişebileceğim bir mesafedeydi. İçinde de kitaplar ve oyalanmak için yanıma aldığım başka şeyler vardı.

Annem sürekli bana "zihni zenginleştiren" şeyler okutmaya çalışıyor ama sözkonusu kitaplar olduğunda, ben neyi sevdiğimi biliyorum. İlkokuldan beri en sevdiğim kitaplar, Don Hırsızları serisinin kitapları oldu.

Don Hırsızları, zamanda yolculuk eden ve ünlü insanların donlarını çalıp don müzesine koyan Bryce ve Brody adındaki iki çocuğu anlatıyor.



Bunun kulağa saçma geldiğini biliyorum ama kitaplar gerçekten çok komik.



Kitaplar bizim okuldaki oğlanlar arasında müthiş popüler ama öğretmenler "kaba mizah" olduğu gerekçesiyle bu kitaplardan nefret ediyorlar.

Beşinci sınıfta ne zaman bir kitap ödevi hazırlanacak olsa, sınıftaki oğlanların hepsi Don Hırsızları kitaplarından birini seçiyor. Bu da öğretmenimiz Bayan Terry'nin bu kitaplardan daha çok nefret etmesine neden oluyor.



Bir keresinde ödev olarak en sevdiğimiz yazara mektup yazmamız istenmişti. Tabii hepimiz Mik Davies'i seçtik.

Ancak Bayan Terry BAŞKA birini seçmemiz gerektiğini söyledi. Ben de kütüphaneden rasgele bir kitap ödünç aldım ve daha önce adını bile duymadığım bir yazara mektup yazdım.

30 Mart

Sevgili Nathaniel

Öğretmenimiz bir yazara yazmamızı istedi, ben de seni seçtim. Kitaplarından hiçbirini okumadım (alınmak gücenmek yok).

İşte sana sorularım:

1. En sevdiğin renk?
2. En sevdiğin hayvan?
3. En sevdiğin dondurma?
4. En sevdiğin süper kahraman filmi?

Bana en kısa sürede cevap yazarsan sevinirim çünkü bundan not alacağım.

Saygılarımla

Greg Heffley

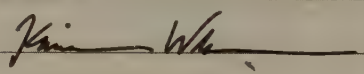
Ama mektubu yazmadan önce kitabın yazıldığı tarihe baksam iyi olurmuş.

20 Mayıs

Sevgili Bay Heffley

Ne yazık ki size mektup yazmış olduğunuz Bay Hawthrone'un bir asırdan fazla süre önce öldüğünü bildirmek zorundayız. Bu nedenle kendisi sorularınıza cevap veremeyecek.

Üzgünüz,



Katrina Welker
Yayıncı

ANNE BABALARIN çoğu da Don Hırsızları'nı sevmiyor.

Hatta geçen yıl bir okul aile birliği toplantısı düzenlendi ve velilerin bağışlarının okul kütüphanesine Don Hırsızları satın almak için kullanılmaması gerektiğine karar verildi.

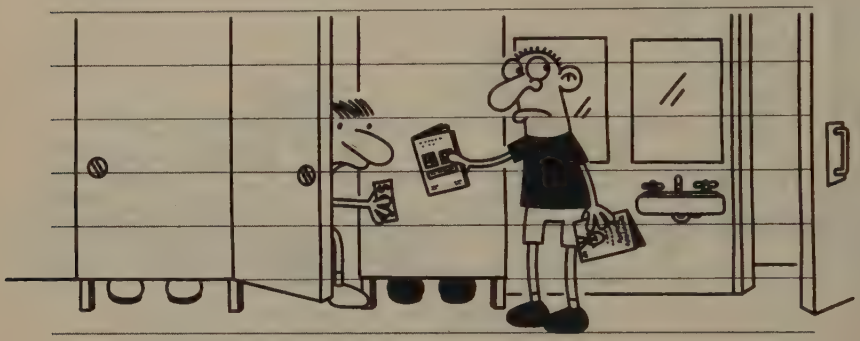


Tatilden döndüğümüzde, kütüphanedeki Don Hırsızları kitaplarının hiçbiri yoktu.

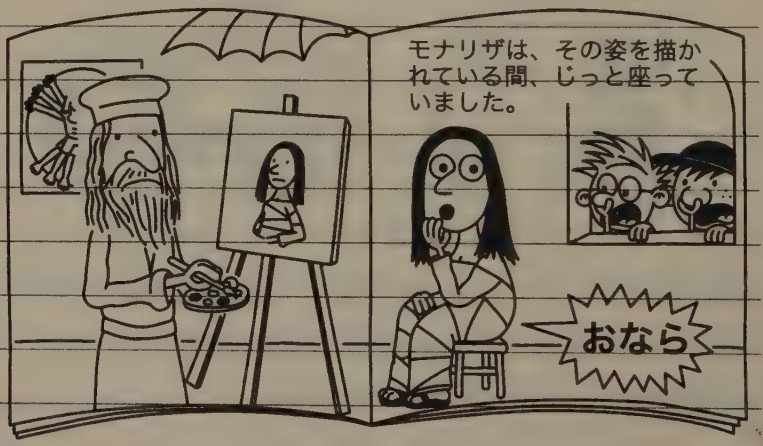


Bir nesil erkek, okumayı bilmeden büyürse bu yetişkinler mutlu olurlar umarım!

Okulda Don Hırsızları kitapları yasaklanınca, bu kitaplar her zamankinden daha popüler hale geldi. Bazı oğlanlar gizlice evlerinden kitap getirip çaktırmadan DİĞER çocuklara veriyorlardı.



Bir çocuk Don Hırsızları'nın Japonca korsan baskısını bile getirdi. Tek kelime anlamadım ama resimlere bakarak neler olup bittiği anlaşılıyordu.



Ben de yazara mektup yazdım ve kitaplarını ne kadar sevdiğimi söyledim.

18 Ağustos

Sevgili Bay Davies

İşte size yazıyorum, kitaplarınızın çöp olduğunu söyleyen insanlara kulak asmayın, onlar ne söylediklerini bilmiyorlar. Kitaplarınızın harika olduğunu düşünen bir sürü çocuk (ben de dahilim) tanıyorum.

"Kaba mizaha" gelince, ben böyle şeyleri harika buluyorum, bu yüzden lütfen sakın hiçbir şeyi değiştirmeyin. Hatta kitaplarınızda bedensel işlevlere ve o tür şeylere daha fazla yer verin derim ben.

Saygılarımla

Greg Heffley

Daha önce hiç böyle bir hayran mektubu yazmamıştım. Her gün okuldan eve döndüğümde, Mik Davies'in cevap yazıp yazmadığını görmek için hemen posta kutusuna koşuyordum.

Sonunda, neredeyse bir yıl sonra, cevap aldım ve çok ama çok heyecanlandım.

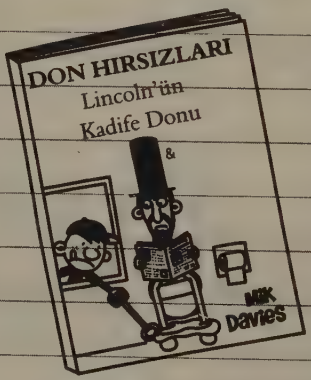
Ancak mektubu okuduğumda büyük bir hayal kırıklığına uğradım.



Mik Davies masasından



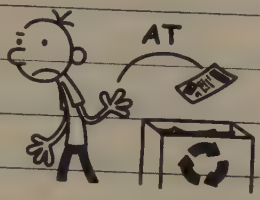
Sevgili Dostum,
O kadar çok hayran mektubu alıyorum ki ne yazık ki mektubuna şahsen cevap yazacak durumda değilim. Ama "Don Hırsızları 24: Lincoln'ün Kadife Donu" kitabının yakında kitabevlerinde olacağını haber vermek istedim. Takipte kal!



~~Kucak dolusu sevgiler~~

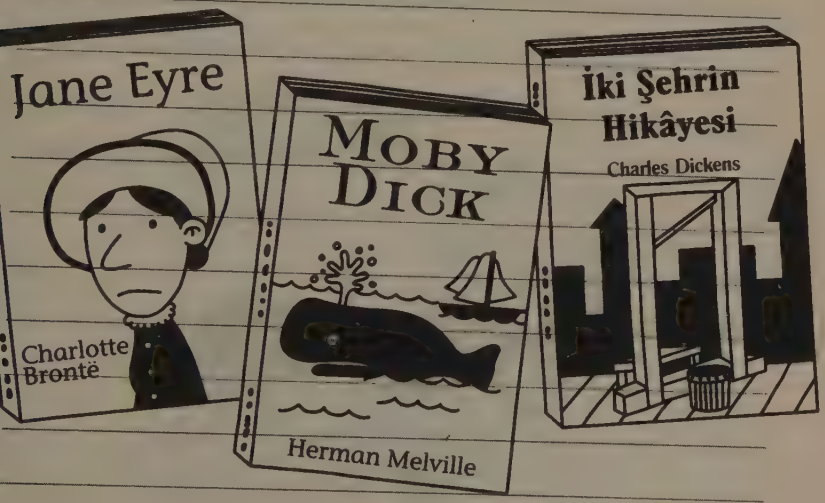
Mik

Bu adama yüreğimi döktükten sonra karşılığında bir reklam broşürü aldığıma inanamıyordum!



Bu deneyim ağzımda kötü bir tat bırakmış olsa da, yine de onun kitaplarını seviyorum.

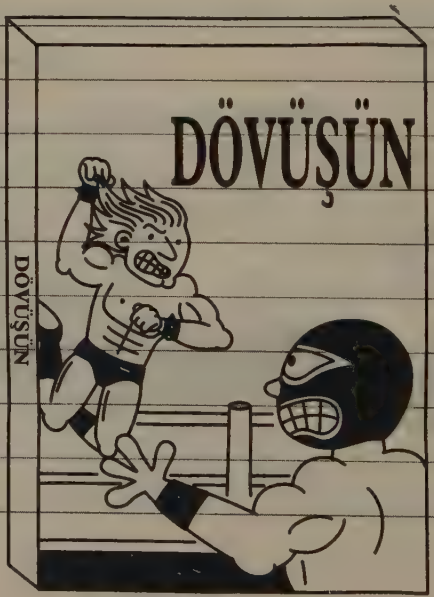
En azından bu yaz NE İSTERSEM onları okuyacağım. Rodrick'in okulu ona ödev olarak bir okuma listesi vermiş. Bazı kitaplar çok ağır görünüyor.



Ama Rodrick pek iyi bir okuyucu değildir, bu nedenle listedeki bütün kitapların FİLMLERİNİ kiralamış.

Annem, kitabı okumadan filmi izlemenin pek akıllıca olmadığını, çünkü bir sürü şeyi değiştirdiklerini söyledi. Ama Rodrick, temel fikri aldıktan sonra sorun olmayacağını söyleyerek ısrar etti.

Ama bence bu yaklaşımı sorunlara neden olacak. Çünkü okuma listesinde "Dönüşüm" de var. Ama Rodrick filmin adını yanlış anlamış ve gidip "Dövüşün" adında bir film kiralamış.

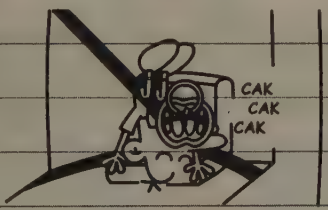


Rodrick filmi İKİ KEZ izledi. İkinci izlemesinden sonra anneme, bu kitabı her kim yazdıysa dahi olması gerektiğini söyledi. Bence Rodrick'in öğretmeni, Eylül ayında kitap hakkında ödevi okuduğunda, kafası fena karışacak.



Bugün kitap okumaktan sıkıldığımda, bacaklarımın felç olmasından kurtulmak için gerçekten arabadan inmeye ihtiyacım vardı.

Manny hâlâ uyuyordu. Ama nasıl yaptıysa, koltuğunda baş aşağı durmayı becerdi.



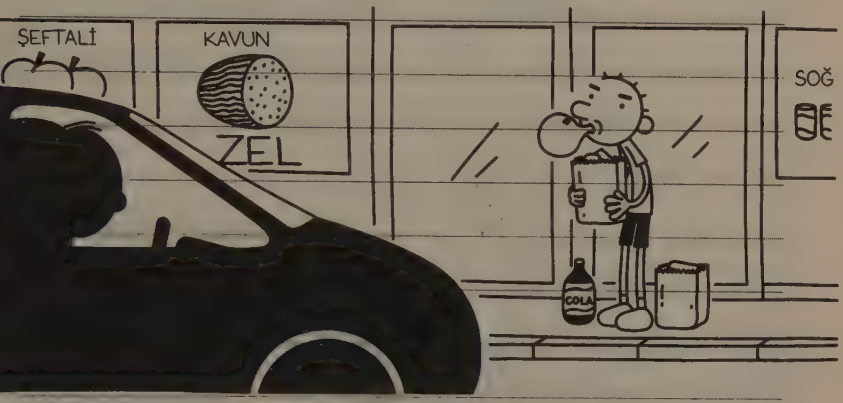
Annem bunu fark edince, babama bugünlük bu kadar yol almanın yeterli olacağını söyledi. Babam da bir sonraki çıkıştan döndü.

Şık bir restoranda yemek yemeyi dört gözle bekliyordum ama annem bütçemizin kısıtlı olduğunu, bu akşam yemeğimizi bir marketten alacağımızı söyledi.

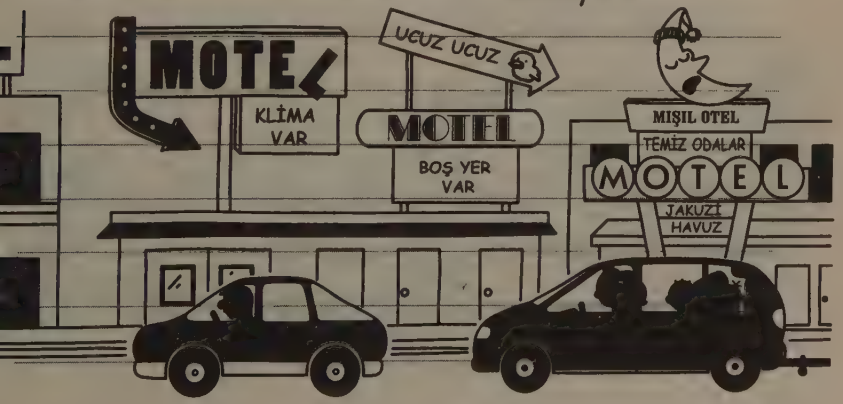
Babam çıkışın birkaç kilometre ilerisinde bir süpermarket buldu. Ama annem arabanın durması halinde Manny'nin uyanıp huysuzluk yapmasından korkuyordu. Bu yüzden bir alışveriş listesi hazırlayıp parayla birlikte Rodrick'e verdi. Sonra babam, Rodrick'in arabadan atlayabilmesi için girişin önünde arabayı çok yavaş sürdü.



Babam otoparkın çevresinde üç tur atmak zorunda kaldı. Arkamızda bir tekne çekerken, bu hiç kolay değildi. Sonunda Rodrick elinde iki torbayla çıktı. Görünüşe bakılırsa, kendisi için de fazladan bir şeyler almıştı.



Babam arabayı yine yavaşlattı ve Rodrick hemen bindi. Sonra gece kalabileceğimiz bir yer aramaya başladık ama bölgede fazla seçenek yoktu.

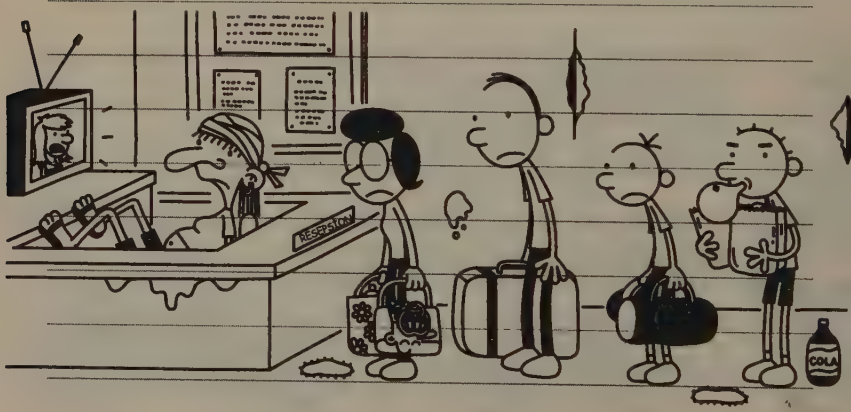


Motellerden birkacında "Renkli TV" olduğunu söyleyen kocaman tabelalar vardı. Bana sorarsanız, bugün ve bu çağda pek böbürlenilecek bir şey değil bu.

Babam sonunda kliması ve havuzu olan bir yerde durdu. Buna çok memnun oldum çünkü arka koltukta terleyerek neredeyse beş kilo vermiştim.

Çok fazla motelde kalmışlığım yok ama yine de puan sıralamasında altlarda yer alan bir yer seçtiğimizi söyleyebilirdim.

Lobi küf kokuyordu ve halı garip lekelerle kaplıydı.



Ama herkes yeniden arabaya binip başka yer aramaya gidemeyecek kadar yorgundu.

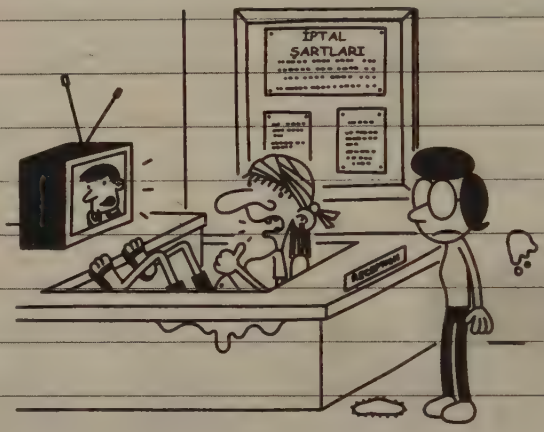
Odamızın anahtarını aldık. İçeri girdiğimizde, yüzümüze duman kokusu carptı. Yorgan ve yastıklarda delikler vardı, bunların sigara yanığı olduğundan emindim.



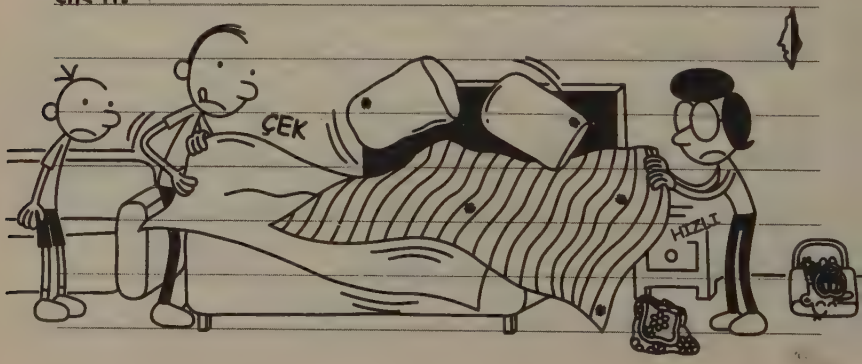
Babam yerdeki bir havluyu eline aldı ve bıraktı, cünkü havlu ISLAKTI.

Annem resepsiyona gitti ve başka bir oda istedi. Ama görevli motelin dolu olduğunu ve son odayı bize verdiklerini söyledi.

Annem bu durumda oradan ayrılmamız ve başka bir motele taşınmamız gerektiğini söyledi. Ama görevli yirmi dört saatten önce paramızı geri alamayacağımızı bildirdi.



Annem odaya döndüğünde, durumu idare edeceğimizi ve kötü bir durumu olabildiğince iyiye döndürmeye çalışacağımızı söyledi. Babamla ikisi yataktaki örtüleri kaldırdılar ve döşek ortaya çıktı.

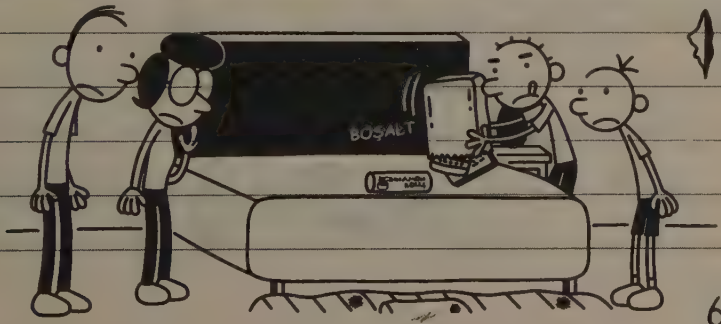


İster inanın ister inanmayın, Manny bütün bu süre boyunca uyudu. Annem, onun şimdi uyanması halinde bütün geceyi ayakta geçireceğini, bu yüzden sabaha kadar uyumasının en iyisi olduğunu söyledi.

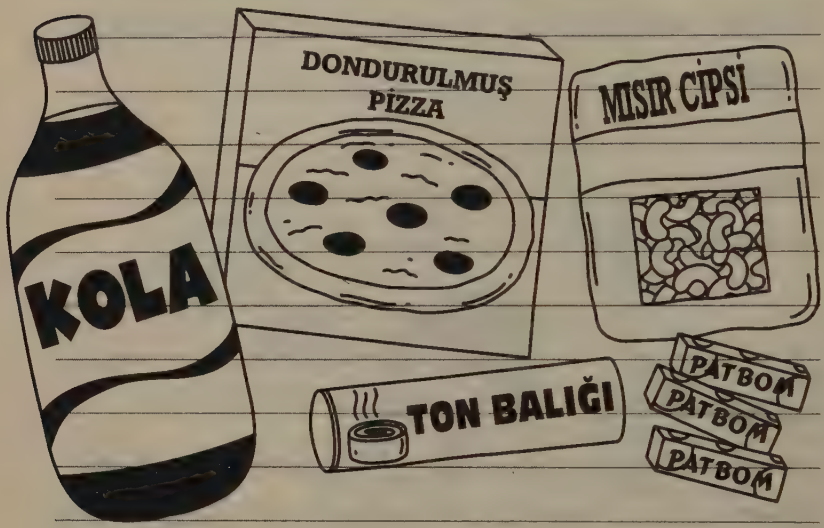
Manny'yi kanepeye yatırdı ve üzerine bir battaniye örttü.



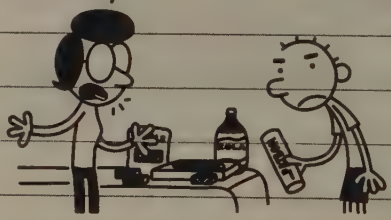
Bizim karnımız acıkmıştı. Rodrick'in aldığı yiyecekleri çıkardık. Ama onun annemin listesindeki HİÇBİR ŞEYİ almadığını fark ettik.



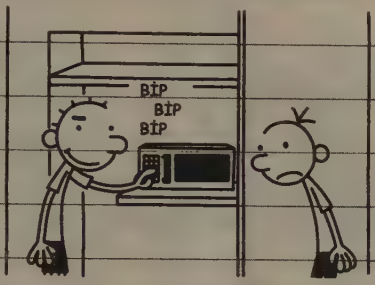
Rodrick'in sandviç malzemeleri, portakal suyu filan alması gerekiyordu ama canı ne istiyorsa onu almıştı.



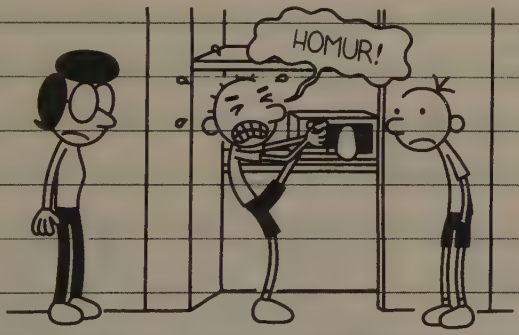
Annem, Rodrick'in onun kendisine verdiği listedeki hiçbir şeyi almamasına çok sinirlenmişti. Rodrick'in tek bahanesi ise annemin elyazısını okuyamadığıydı. Annem, ona dondurulmuş pizza almasının hiç akıllıca olmadığını, çünkü böyle şeyler için fırın gerektiğini, bizimse fırınımızın OLMADIĞINI söyledi.



Ama Rodrick, pizzayı MİKRODALGADA ısıtabileceğimizi söyledi. Sonra da bunu kanıtlamak için pizzayı mikrodalgaya koydu.

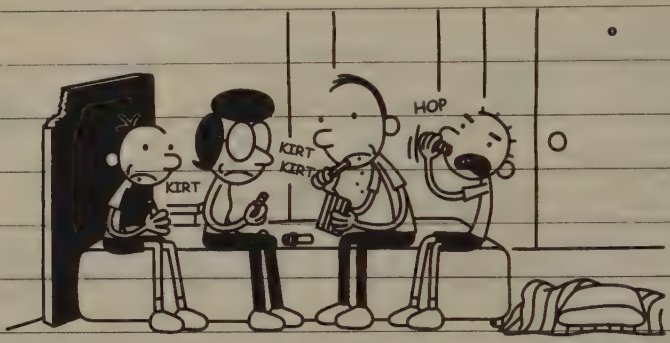


En azından Rodrick bunun bir mikrodalga olduğunu DÜŞÜNÜYORDU. Aslında bu bir KASAYDI. Rodrick bunu fark ettiğinde, pizza içeride kilitli kalmıştı.



Annem bana kalan parasını verdi ve otomata gidip bulabildiğim en besleyici yiyecekleri almamı istedi.

Böylece yolculuğumuzun ilk gecesinde akşam yemeğinde gofret ve nane şekeri yemek zorunda kaldık.



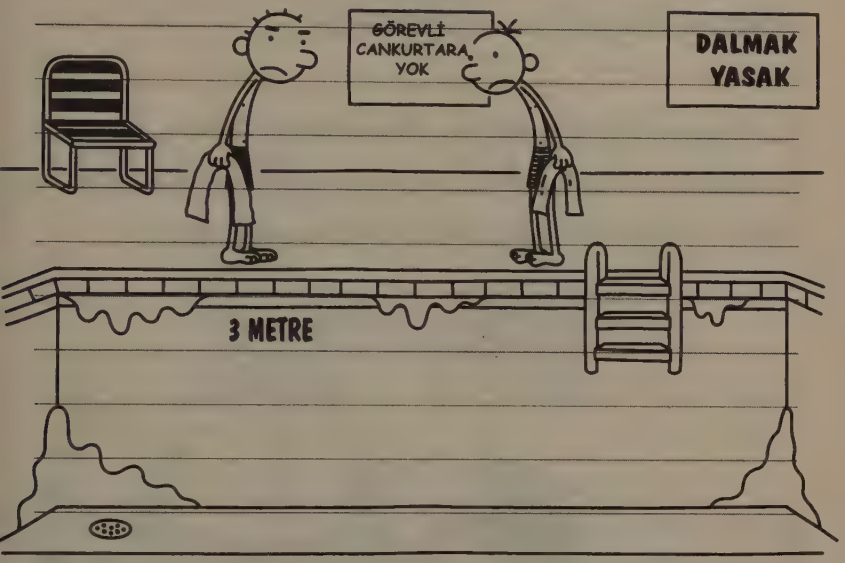
Pazar

Önceki gece odada televizyon izleyemedik ya da başka bir şey yapamadık çünkü Manny kanepede uyuyordu.

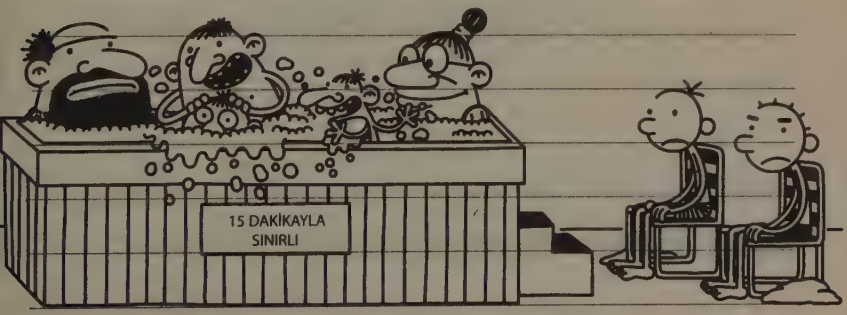
Annem ışığı açmamıza da izin vermedi, bu yüzden bir süre karanlıkta oturduk. Sonra Rodrick ve ben biraz zaman öldürmek için havuza gitmeye karar verdik.

Motelin önündeki tabelada havuz olduğu yazılıydı ama havuzda SU yoktu.

Son beş yıldır su OLMAMIŞ gibi görünüyordu.

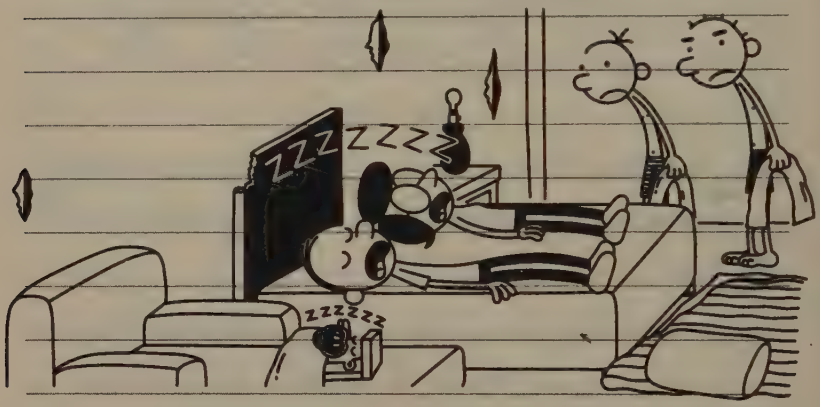


Havuzun yakınında içinde sıcak su olan bir jakuzi vardı ama bir aile burayı kullanıyordu. Rodrick ve ben sıramızı bekledik.



Ne yazık ki aile, bizim de jakuziyi kullanmak istediğimizi anlayamadı. Rodrick ve ben de odamıza dönmek zorunda kaldık.

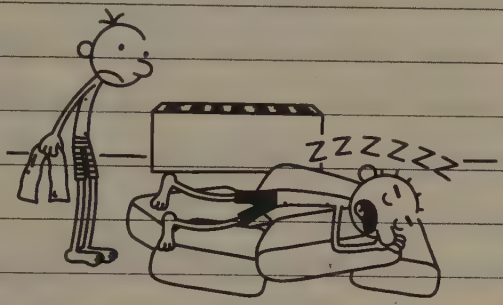
Işıklar hâlâ sönüktü. Annem ve babam yatakta uyuyorlardı. Herhalde çok yorgundular çünkü giysilerini bile çıkarmadan uyumuşlardı.



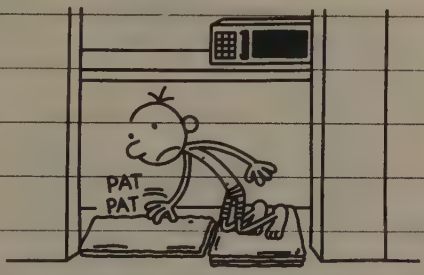
Annemle babam yatakta, Manny de koltukta uyuduğu için, Rodrick'le bana pek yer seçeneği kalmamıştı.

Belki bir şişme yatak ya da uyku tulumu buluruz diye dolaba baktık ama hiçbir şey bulamadık.

Ancak Rodrick benden bir adım öndeydi. Kanepe minderlerini topladı ve kendine yerde yatak yaptı. Beş saniye sonra uykuya dalmıştı bile.



Ben de en iyisinin dolapta uyumak olacağını düşündüm ve banyodan havlular alıp dolabın zeminine serdim.



Bir dakika kadar orada yattıktan sonra, BERBAT bir koku geldi burnuma. İçerde fare filan ölmüştü sanki.

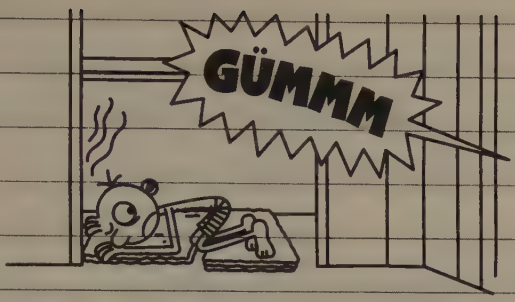
Burnumu bezle kapamaya çalıştım ama koku daha da BETER hale geldi.

Bu koşullarda uyumak yeterince zordu zaten. Ama biraz sonra odada biri HORLAMAYA başladı. Neyse ki buna hazırlıklıydım. Annemle babam, ikisi de horlar. Bu yüzden öngörülü davranmış ve kulak tıkaçlarımı yanıma almıştım.

Ama oda o kadar karanlıktı ki çantamda tıkaçlardan sadece BİRİNİ buldum. Bu yüzden bir kulağıma tıkacı takarak, diğer kulağımı da yere bastırarak uyumaya çalıştım.

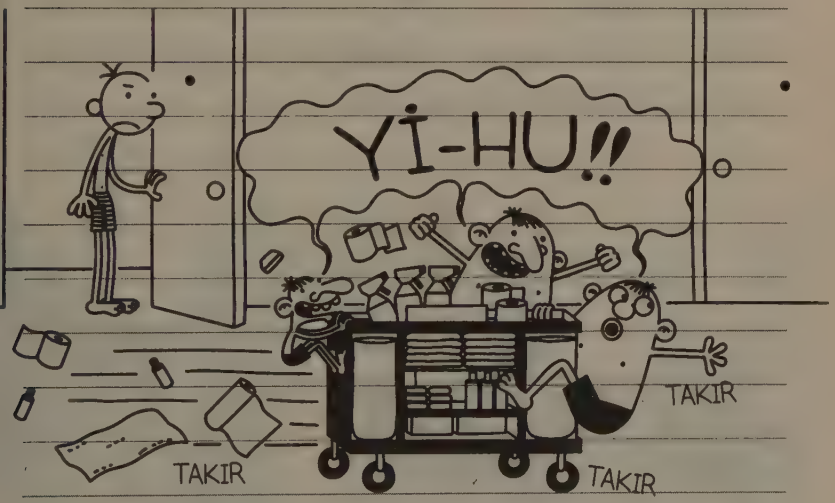


Birkaç dakika içinde uyumayı başardım. Ama dışarıdaki gürültülerle tekrar uyandım.



Gözetleme deliğinden baktığımda, bir şeyin hızla geçtiğini gördüm. Ama ne olduğunu anlayamadım. Neler olup bittiğini görmek için kapıyı araladım.

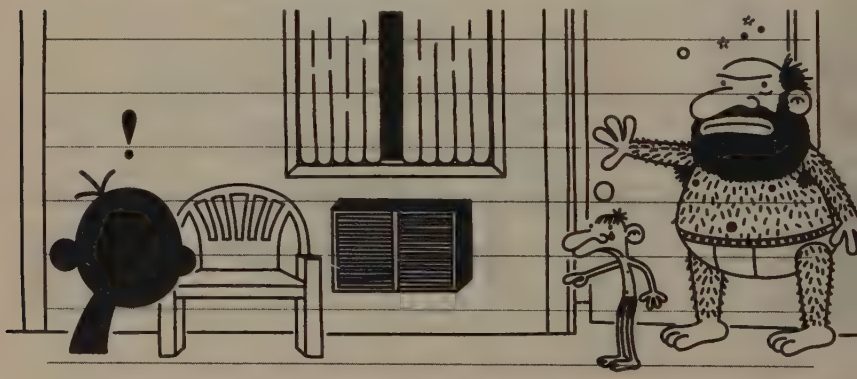
Meğer jakuzideki çocuklar temizlik arabalarından birini almışlar, onunla duvara çarpıyorlarmış.



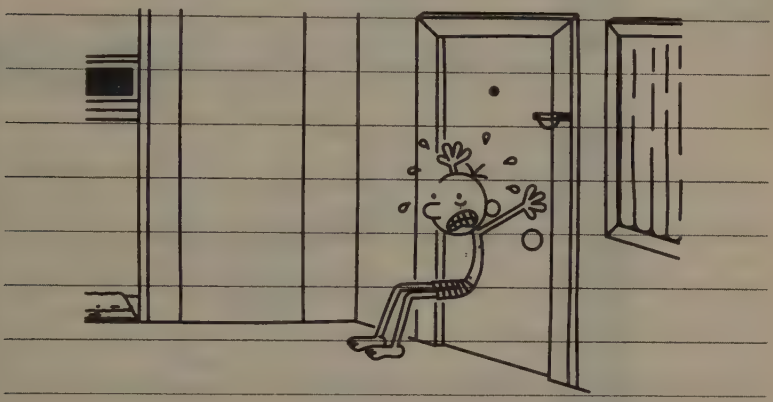
Bu çocukların anne babalarının onların gecenin bu saatinde yaramazlık yapmalarına izin verdiklerine inanamıyordum. Odadan çıktım ve onlara hadlerini bildirmeye gittim.



En küçük çocuk ağlamaya başladı ve odasına koştu. Kendimi bir saniye bile kötü hissetmedim. Ama bir dakika sonra kapı yeniden açıldı ve çocuğun BABASI dışarı çıktı.



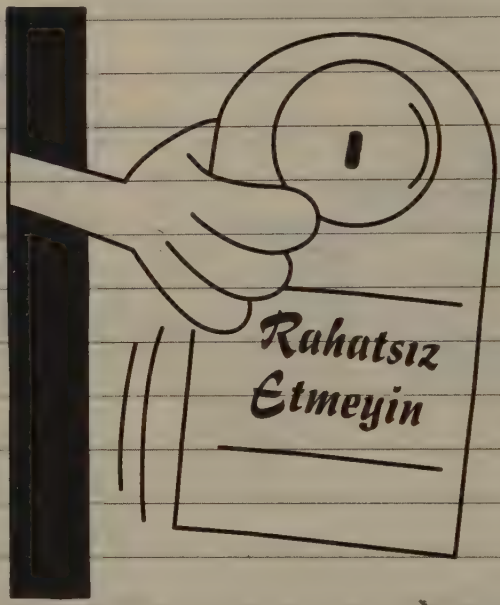
İç çamaşırlı bir yetişkinden azar işitecek halim yoktu. Bu yüzden odamıza koşup kapıyı kilitledim. Sonra zincir kilidin adamın içeri girmesini engelleyecek kadar güçlü olması için içimden dua ettim.



Herhalde çocukların babası benim hangi kapıdan girdiğimi görmemişti. Yanlış kapıyı çalıyordu. Sonra bizim hemen yanımızdaki kapıya vurmaya başladı. Bir süre sonra da pes edip odasına gitti.



Ortalık sakinleşince, belki adam yeniden gelmeye karar verir diye düşünerek, kapının koluna bir uyarı astım.



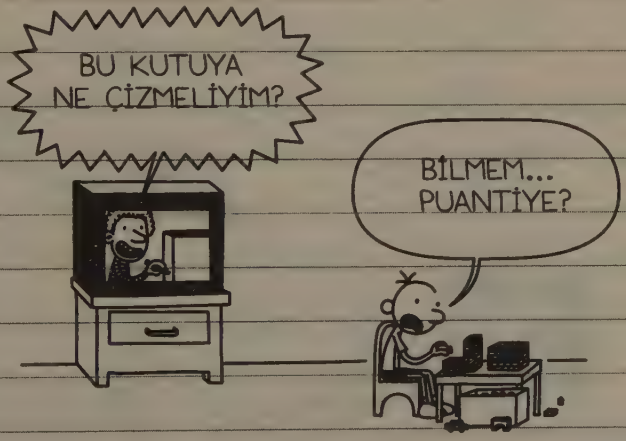
Bundan sonra uyumak GERÇEKTEN zordu çünkü ne zaman dışarıda birinin yürüdüğünü duysam, o kişi geçip gidene kadar nefesimi tutuyordum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan güneş doğmuş ve Manny de uyanmıştı. Annem televizyonu açmıştı. Manny televizyon izlerken bir yandan da televizyonla KONUŞUR.

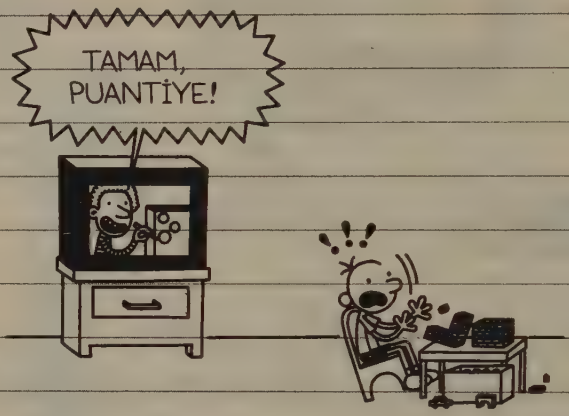


Manny'nin saçma sapan konuşmaları sinirimi bozuyor ama sanırım şikâyet etmeye hakkım yok. Ben de küçükken aynı şeyi yapıyordum.

Bir keresinde, en sevdiğim televizyon programını izlerken sunucu bir soru sormuştu.



Ben cevap verirken saçmalıyordum sadece ama televizyondaki adam CEVAP VERDİ.



Ama keşke bunlar hiç olmasaymış. Çünkü bundan sonra uzun bir süre, televizyondaki insanların benim söylediğim her şeyi duyabildiklerine inandım.



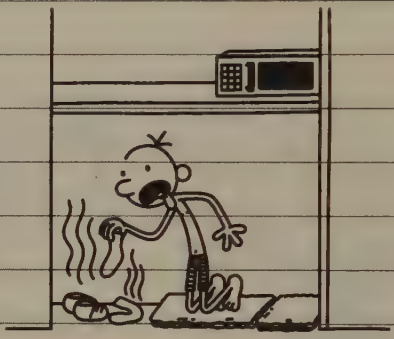
Öyle ki altıncı doğum gününde annem beni karşısına oturtmak ve "hayali" arkadaşlarla "gerçek" arkadaşlar arasındaki farkı anlatmak zorunda kaldı.



Bu sabah Manny en sevdiği TV karakterleriyle konuşmaya başlayınca, yeniden uykuya dalmanın mümkün olmadığını anladım. Ben de kalktım.

Ancak o sırada kötü kokunun nedenini anladım. Rodrick ayakkabılarını dolaba koymuş. Ben de bütün geceyi onun ayak kokusunu soluyarak geçirmişim.

Daha da kötüsü, kokuyu duymamak için burnuma bastırdığım "bez", aslında Rodrick'in ÇORAPLARINDAN biriymiş.



Rodrick'ten söz etmişken, Manny'nin TV ile konuşması onu hiç rahatsız etmiyordu çünkü bütün bu gürültü içinde uyumaya devam etti.



Babam o sabah herkesin hazır olmasını beklerken huzursuzlanıyordu. Kendisi her sabah şafak sökerken kalkar, böylece işe erken gidebiliyor. Güne böyle geç başlamak pek hoşuna gitmemişti.

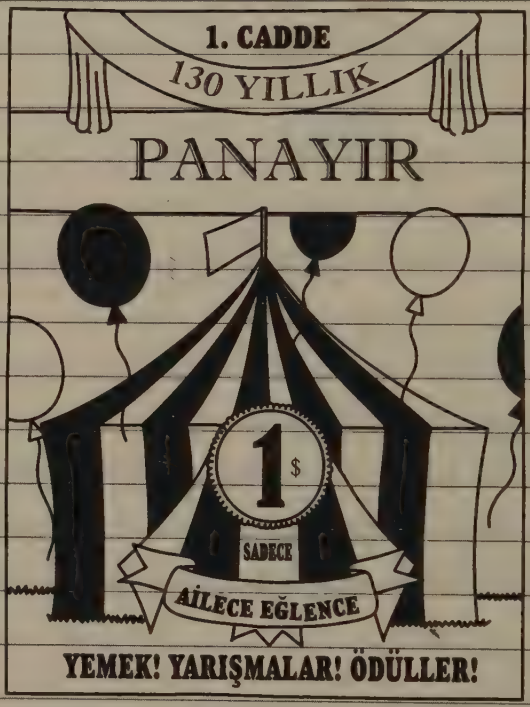
Sonunda annem Rodrick'i kaldırdı ve duşa soktu. Kahvaltı için motelin hemen yanındaki bir pastaneye gittik, sonra da arabaya bindik.

Annem bundan sonra hepimizin aynı saatte uyuyup aynı saatte uyanacağımızı, böylece seyahatimiz boyunca vakit kaybetmeyeceğimizi söyledi. Ama o daha konuşmasını bitirmeden, Manny arabadaki koltuğunda uyumuştu bile.



Annemin bugünkü planı, "Aile Eğlencesi" dergisinde okuduğu bir panayıra gitmekti.

Daha önce hiç böyle bir yere gitmemiştim, ama denemeye değer gibi görünüyordu.



Panayır, birkaç saatlik mesafedeydi; bu da yeniden arka koltukta büzüşüp oturmam gerektiği anlamına geliyordu. Arka koltuk eskimeye başlamıştı bile. Neyse ki bir saat sonra annem bana yer değiştirmeyi önerdi.

Ön koltuğa geçtiğimde, burada bu kadar çok YER olmasına inanamadım.



Harika olan sadece yerin geniş olması değildi. Kendime ait sıcaklık ayarlarım ve bardak koyacak yerim bile vardı.

Radyo kanalı değiştirecek oldum ama babam bana engel oldu. Müziği sadece SÜRÜCÜNÜN seçebileceğini söyledi. Bunun haksızlık olduğunu düşünüyordu ama şikâyet edip yeniden arka koltuğa gönderilme riskini göze alacak değildim.

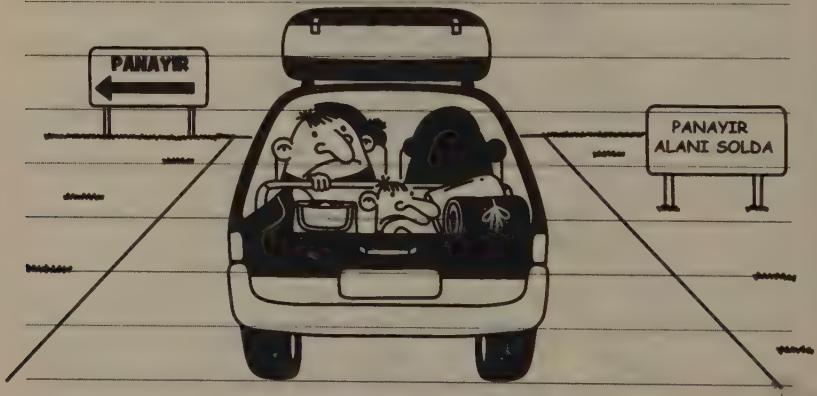


Babamın çaldığı müzik berbattı ama manzara için buna katlanılabilirdi.

Arka koltukta otururken, ön tarafı göremiyorsun. Önde oturunca, bambaşka bir görüşe sahip oluyorsun. Annemin neden bu yolculuk konusunda bu kadar hevesli olduğunu bile anlayabiliyordum artık.

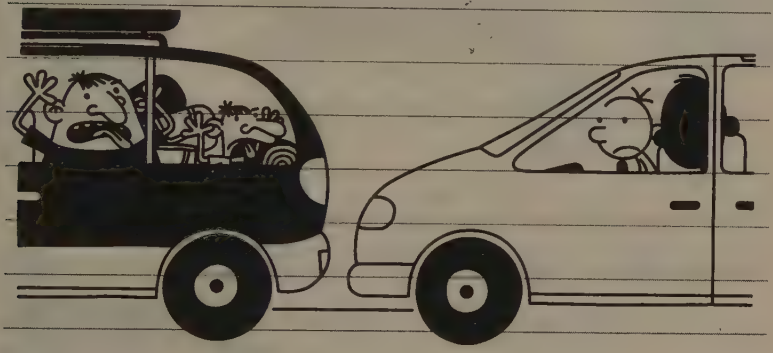
Panayıra gitmek için bir yola sapınca, kırmızı ışıkta durduk. Önümüzde bizimkiyle aynı model bir araba vardı. Sadece rengi mordu.

Arabadaki çocuklar bir yerden tanıdık geliyordu. Bir saniye sonra, onların önceki gece gördüğüm çocuklar olduğunu anladım.

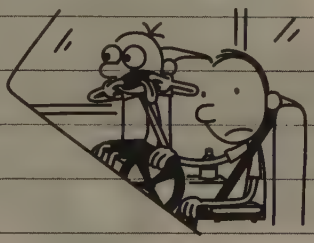


Annemle babama, önceki gece cocuklarla olanları ve temizlik arabasını anlatmamıştım cünkü bunun pek hoşlarına gitmeyeceğinden endişeliydim. Bay Sakal ile karşılaşmamı bilmelerine de hic gerek yoktu.

Mor arabadaki cocuklar beni hemen tanıdılar ve dil cıkarmaya filan başladılar.



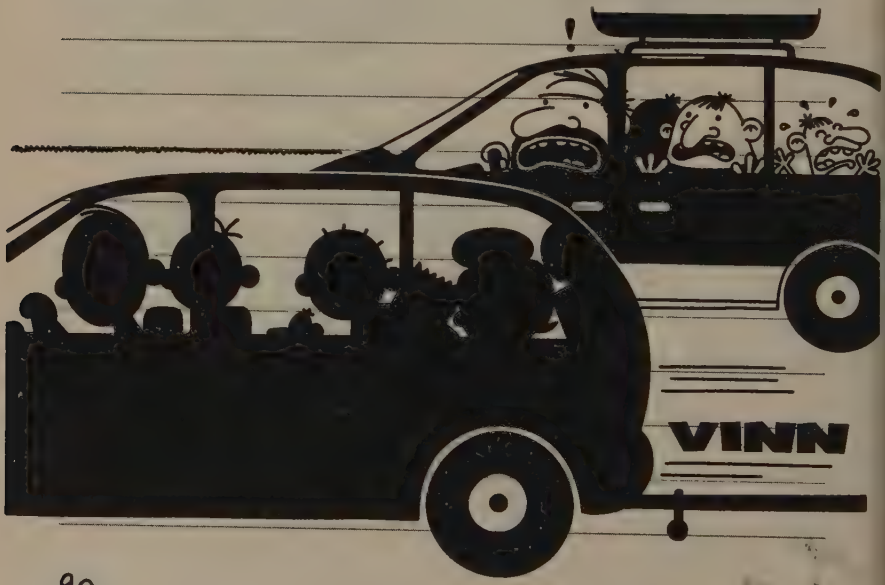
Ben de öylece oturup o küçük canavarların benimle dalga geçmelerine izin verecek değildim. Ben de onlara dil cıkardım.



Sıska olan bana nanik yaparak karşılık verdi. Sonra ikinci çocuk da aynısını yaptı. O sırada yeşil ışık yanınca hızlandılar. Arabaları ileri doğru atılınca, küçük çocuk yüzünü arka cama yapıştırdı.



Babam onları solladı. Bay Sakal da bana ters ters baktı.



Neyse ki çok geçmeden panayırın otoparkına vardık. Durduğumuzda, mor arabanın bizi takip etmediğinden emin olana kadar arabadan inmek istemedim.



Ama sorun yok gibiydi. Manny hâlâ arabada uyuyordu. Annem kendisinin onun yanında kalabileceğini ve bizim panayıra gidebileceğimizi söyledi.

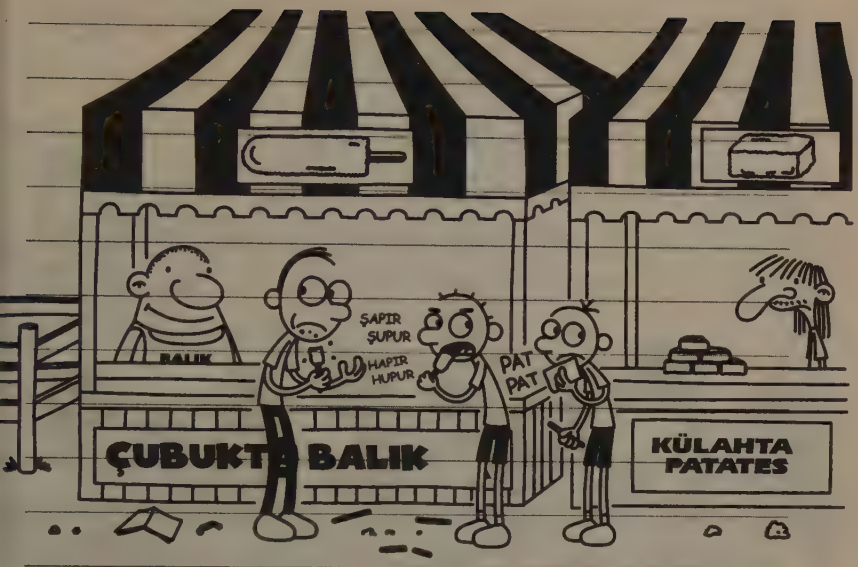
Panayır benim düşündüğümden ÇOK farklıydı. Ben orada hız trenlerinin, çarpışan arabaların filan olacağını sanmıştım ama bunun yerine içinde çiftlik hayvanlarının olduğu ya da ev yapımı yiyeceklerin satıldığı bir sürü çadır vardı.

Zaten acıkmaya başlamıştık, bu yüzden yemek için bir şeyler bakmaya gittik.



Sosisli sandviç, çörek, büyük bir panayırdan bekleyeceğiniz bütün yiyecekler vardı. Bunun yanı sıra çubukta balık parçaları gibi garip şeyler de vardı.

Annemin arabada kalmasına sevinmiştim çünkü o olsa buradaki yiyeceklerin birçoğunu yememe izin vermezdi. "Doğru dürüst" olmadıklarını söylerdi.



Yarım saat kadar dolaştıktan sonra, babam Manny'nin uyanıp uyanmadığına bakmak için arabaya gitti. Rodrick'le bana da kendi başımıza keşif yapmamızı söyledi.

İkimiz bir süre yürüdük. Sonra çok hareketli görünen bir çadırın önüne geldik.

Burada bir EN PİS KOKAN AYAKKABI yarışması düzenlenmişti. En kötü kokan ayakkabıya sahip kişi ödül kazanacaktı.

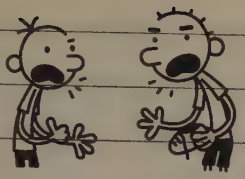
Yarışmaya başvurmak isteyenler uzun bir kuyruk oluşturmuştu.

EN PİS KOKAN AYAKKABI YARIŞMASI



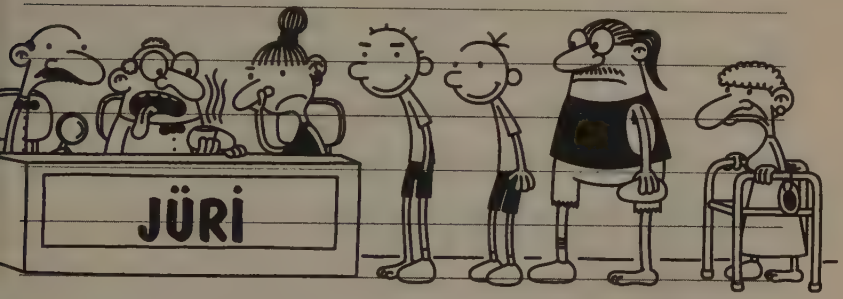
Rodrick'e onun da katılması gerektiğini söyledim çünkü bu ödülü hak eden biri varsa o da abimdi.

Sırada beklerken, Rodrick'le ödülün kimde kalacağı konusunda bir tartışmaya girdik. Ben yarı yarıya paylaşmamız gerektiğini düşünüyordum çünkü bu fikir benden çıkmıştı. Rodrick ise ödülün sadece kendisinin olacağını, çünkü ONUN ayakkabısının yarışacağını, o ayakkabıyı KENDİSİNİN böyle kokuttuğunu söyledi.



Jüri masasının önüne gelmeden önce anlaşmaya vardık. Ben, Rodrick'in menajeri olarak ödülün %10'unu alacaktım.

Diğer ayakkabıların bazıları Rodrick'inden beter görünüyordu. Abimin kazanacağına dair güvenimi kaybetmeye başlamıştım. Ama jüri koku testini uygulayınca, her şey bitti.



Rodrick birincilik ödülünü aldı. Bir bedava cubukta balık kuponuydu bu. Rodrick'e ödülün tamamen onun olabileceğini söyledim çünkü biraz daha balık yediğimi düşünmek midemi bulandırıyordu.

Rodrick jüriden ayakkabısını geri vermelerini istedi ama onlar ayakkabıyı ulusal yarışmaya göndereceklerini söyledi. Böylece Rodrick tek ayakkabıyla yürümek zorunda kaldı. O çubukta balığını mideye indirirken, ben biraz daha keşif yapmaya karar verdim.



Ama az kalsın başım derde giriyordu! Köşeyi dönünce, Sakal ailesine rastladım! Nerdeyse burun buruna geliyorduk. Neyse ki tam zamanında saklanmayı başardım.



Artık Sakal ailesinin de orada olduğunu bildiğime göre, bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordum.

Rodrick'i aramaya gittim ama o arabaya dönmüş olmalıydı. Ben de arabaya yöneldim. Ama yolda çiftlik hayvanları çadırlarından birinin orada kalabalığın arasında annemin kafasını gördüm.

İnsanlar omuz omuza duruyorlardı. Onları itip kakarak annemin yanına gitmeye çalıştım.

Ben oraya yaklaşırken, büyük bir tezahürat koptu.



Sonunda öne geçmeyi başardım. Manny'nin elinde bir kâğıtla kalabalığın ortasında durduğunu görünce şaşırdım.

Meğer, bir evcil domuzun kilosunu tahmin etme yarışması düzenlenmiş. Manny de domuzun kilosunu tam tahmin etmiş.

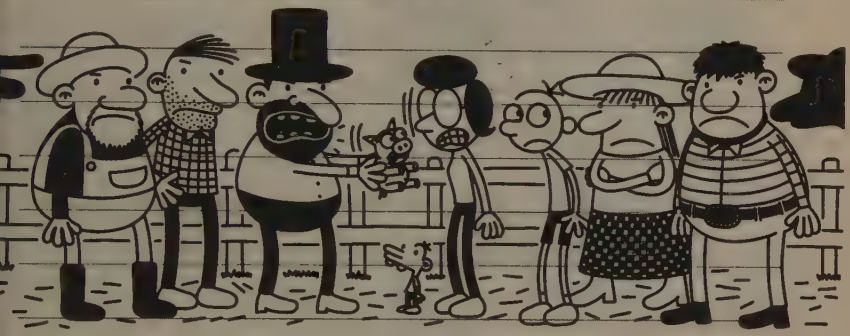


Yarışmayı kazanan kişiye gerçek bir yavru domuz hediye ediyorlardı.



Annem jüriye, yarışmaya eğlence olsun diye katıldıklarını, domuzu İSTEMEDİKLERİNİ söyledi.

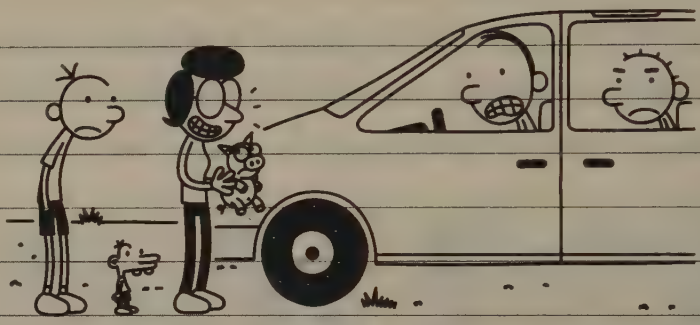
Ancak kalabalıktaki insanlar kendilerini hakarete uğramış gibi hissettiler ve hayırı cevap olarak kabul etmediler.



Bütün bu tantana içerisinde, Sakal ailesinin çadırda neler olup bittiğini görmek için gelmesinden korkuyordum. Neyse ki annem de bir an önce oradan uzaklaşmak istiyor gibiydi. Biz de çıkışa doğru ilerlemeye başladık.

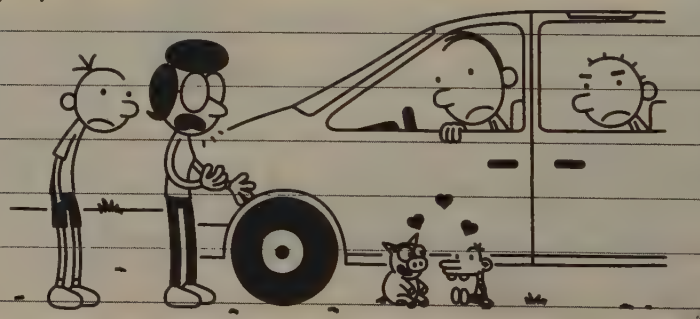
Babam arabada oturuyordu, klimayı da çalıştırmıştı. Annemi kucağında bir domuzla görünce afalladı.

Annem babama Manny'nin domuzu yarışmada nasıl kazandığını anlattı. Ama babam bu haber karşısında pek heyecanlanmışa benzemiyordu.



Babam, bizim bir domuzla işimizin olmayacağını, onu hemen panayıra geri götürmemiz gerektiğini söyledi.

Annem ise artık çok geç olduğunu çünkü domuzun Manny'nin adına "kaydedildiğini" söyleyerek itiraz etti.



Ama babam yumuşamıyordu. Domuzun sonuçta "yabani bir hayvan" olduğunu, parazit filan taşıyor olabileceğini söyledi. Annem ise BİR SÜRÜ insanın evcil hayvan olarak domuz beslediğini, domuzların da köpekler kadar akıllı olduğunu duyduğunu söyleyerek ısrar etti.

Derken Rodrick de konuşmaya katıldı. DOMUZUN bizde kalmasını istediğini, böylece tıpkı tavuktan yumurta alır gibi her sabah bedava pastırma yiyebileceğimizi söyledi.

Yani ya Rodrick domuzların nasıl çalıştığını bilmiyordu ya da doğru düşünemiyordu.

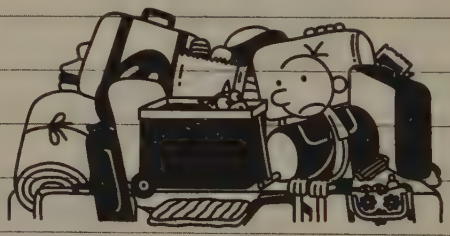


Ben de eğer bu acele etmemizi ve bir an önce yola koyulmamızı sağlayacaksa, domuzun bizde kalmasından yanaydım.

Bizimkinden biraz ileride bir mor araba fark ettim. Sakal ailesinin her an gelebileceğinden korkuyordum.

Babam sonunda pes etti. Eğer domuz bizimle kalacaksa, teknede yolculuk etmek zorunda olduğunu söyledi. Ama annem domuzu tekneye koymanın "insanlık dışı" olduğunu, ona arabada bir yer bulmamız gerektiğini düşünüyordu.

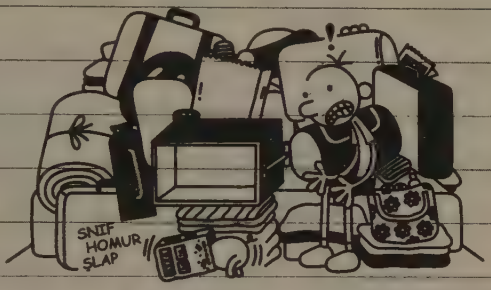
İyi de arabada domuzu KOYACAK yer yoktu ki. Onu tamamen serbest bırakamazdık. Ona kemer de bağlayamazdık. Bunun üzerine annem soğutucuyu boşalttı ve domuzu ORAYA koydu.



Bu işi hallettikten sonra, sonunda otoparktan çıkabildik.

Panayırdan birkaç kilometre uzaklaşınca, rahat bir nefes alabildim.

Ama domuz şimdiden başımıza dert olmaya başlamıştı. Otoyola çıktığımızda, soğutucudan burnunu çıkardı ve ANNE YEMEĞİ torbalarından birini karıştırmaya başladı.



Domuzu yeniden soğutucunun içine sokmaya çalıştım. BU KEZ, yeniden çıkamasın diye onu kemerle bağladım.

Annem domuzun aç olduğunu anladı ve durup ona yiyecek bulmamız gerektiğini söyledi. Bir restorana gidip bizim yemeklerden arta kalanları domuza verebilirdik. Bu bana iyi bir fikir gibi gelmişti çünkü böylece biz de oturup şöyle güzel bir yemek yiyebilecektik.

Birkaç kilometre ötede yemek yiyebileceğimiz bir yer bulduk. Biz içeri girerken annem arabada domuzun yanında kaldı. Ama o sırada garson kız Rodrick'in ayağında tek bir ayakkabı olduğunu fark etti ve ona hizmet edemeyeceğini söyledi.



Babam, Rodrick'le BENİM ayakkabımı paylaşabileceğimizi, sırayla giyebileceğimizi söyledi. Ama keşke önceliği Rodrick'e vermeseydim çünkü dünyada onun kadar yavaş yemek yiyen biri yoktur.



Yeniden arabaya bindiğimizde, domuza yemeklerimizden arta kalan mısır ve sebzeleri verdik. O da köpük kaplardan hepsini yedi.

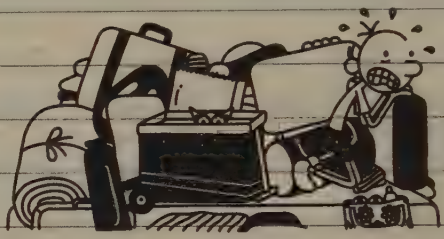
Annem GPS'e bakarak gece kalabileceğimiz bir yer arıyordu. Rodrick'ten bir oteli aramasını ve yer olup olmadığını sormasını istedi. Yer vardı ama Rodrick fazla açık konuşarak orada kalma şansımızı yok etti.



Annem birkaç kilometre ötede başka bir yer buldu. Bu kez kendisi konuştu.

Otel gişelerin hemen ilerisindeydi. Birden trafik sıkıştı.

Benim büyük bir derdim vardı. Restoranda iki büyük bardak limonata içtiğim için çok sıkışmıştım ve bir an önce tuvalete gitmem gerekti.

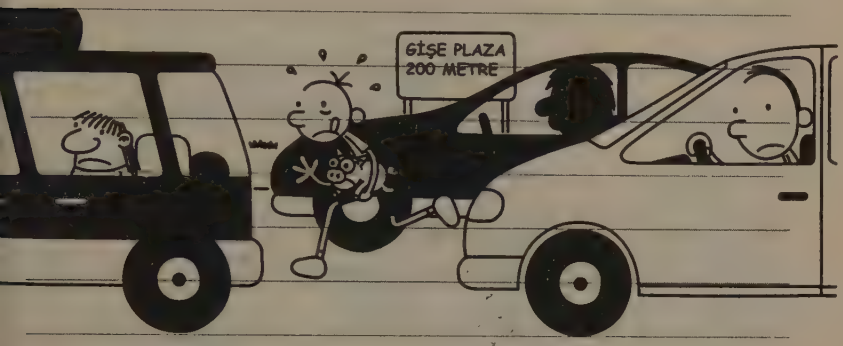


İleride bir benzin istasyonu gördüm. Annemle babama orada inip tuvalete gidip gidemeyeceğimi sordum. Sonra arabaya yetişirdim.

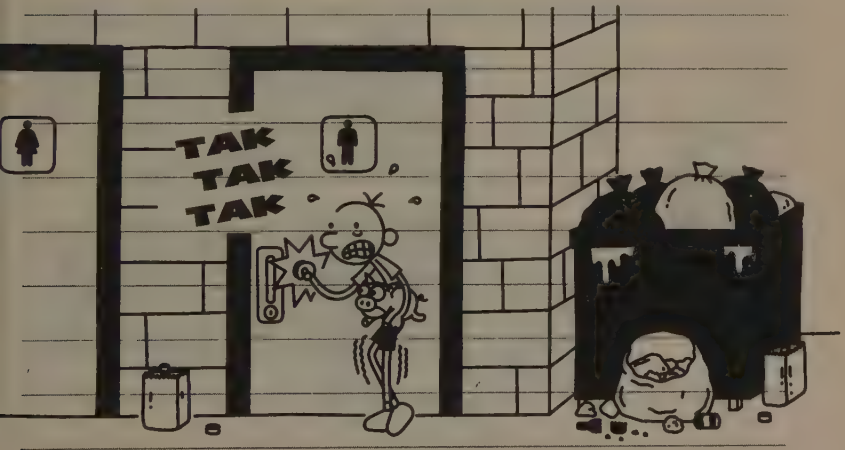
Babam bu fikirden hoşlanmadı. Çünkü ben geri döndüğümde, onlar gişeleri geçmiş olabilirlerdi. Bu arada domuzun da tuvalete gitmesi gerektiği anlaşılıyordu çünkü hayvan durduğu yerde duramıyordu.

Annem, domuzu da yanımda götürmem şartıyla tuvalete gidebileceğimi söyledi.

Ben de domuzu kolumun altına sıkıştırdım ve trafikteki arabaların arasından benzinciye doğru koşmaya başladım.



Erkekler tuvaletinin kapısını açmaya çalıştım ama kilitliydi. İçeridekinin dışarı çıkmasını bekledim ama bu kişi her kimse hiç acelesi yok gibiydi.

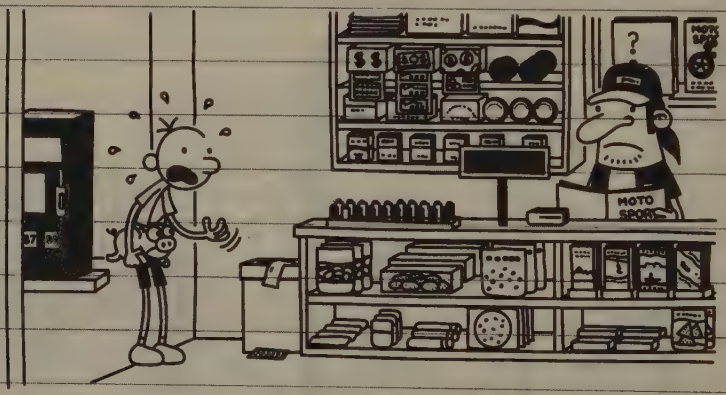


Artık dayanamıyordum. Ben de kadınlar tuvaletinin kapısını açmaya çalıştım ama orası da kilitliydi.

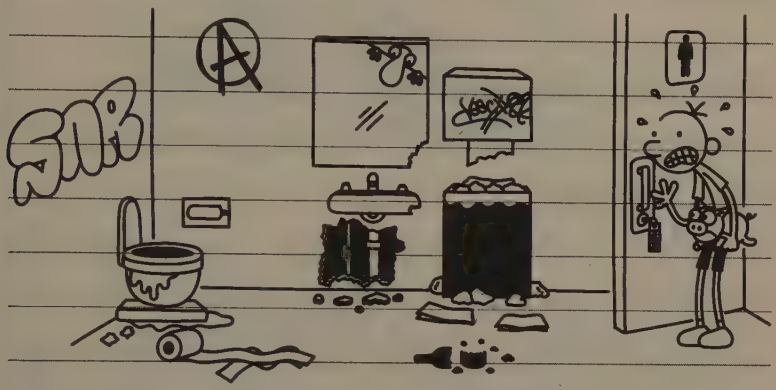
Koşarak arabaya döndüm. Benim gidişimden sonra sadece birkaç metre ilerleyebilmişlerdi.

Anneme tuvaletlerin dolu olduğunu söyledim. O da benzin istasyonlarında tuvalet kapılarının HER ZAMAN kilitli olduğunu, gidip görevliden anahtarı almam gerektiğini söyledi.

Yine koşarak benzinciye döndüm. Kasadaki görevliye acilen tuvaleti kullanmam gerektiğini söyledim.



Bir benzinci tuvaletinden ne beklediğimi bilmiyorum ama içerisi tahmin edebileceğimden ÇOK DAHA KÖTÜ durumdaydı.



Karşımda bana bakan bir çiftlik hayvanıyla tuvaletimi yapmakta çok zorlandığımı söyleyeyim. Ama domuz benden daha ÇOK utanıyordu galiba. Çünkü sıra ona geldiğinde hiçbir şey yapamadı.



Anahtarı görevliye geri verdikten sonra, tam gişeden geçmek üzere olan arabamızı gördüm. Onlara yetişebilmek için yine arabaların arasından koşmak zorunda kaldım.

Ama kapıyı açmadan önce, keşke arabanın arkasında bir TEKNENİN bağlı olmadığını fark etseydim.



BİZİM arabamız birkaç araba gerideydi. Ben arabaya bindiğimde de, domuz patlamak üzere gibi görünüyordu.

Sanırım annem domuzların akıllı olduğu konusunda haklıydı. Çünkü domuz, ben onu Manny'nin lazımlığına bırakır bırakmaz, ne yapması gerektiğini bildi.



Pazartesi

Gecen gece otele girdiğimizde, buranın bir önceki gece kaldığımız yerden cok daha güzel olduğunu fark ettim.

Annemle babam, bir domuzumuz olduğu için resepsiyonda geri cevrilme riskini göze almak istemiyorlardı. Bu yüzden domuzu dondurucudan cıkarmadık.

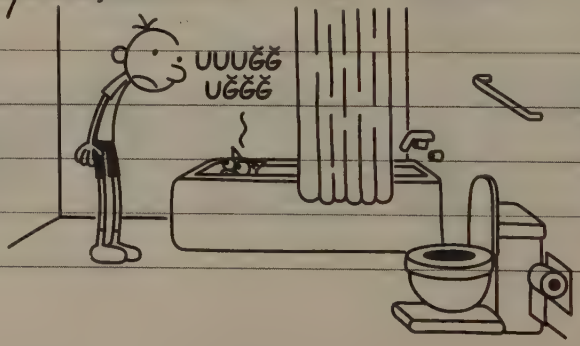


Sanırım annem önceki gece yaşadığımız uyku meselesi yüzünden kendini kötü hissediyordu. Bu kez herkesin bir yatağının olması için İKİ oda tuttu.

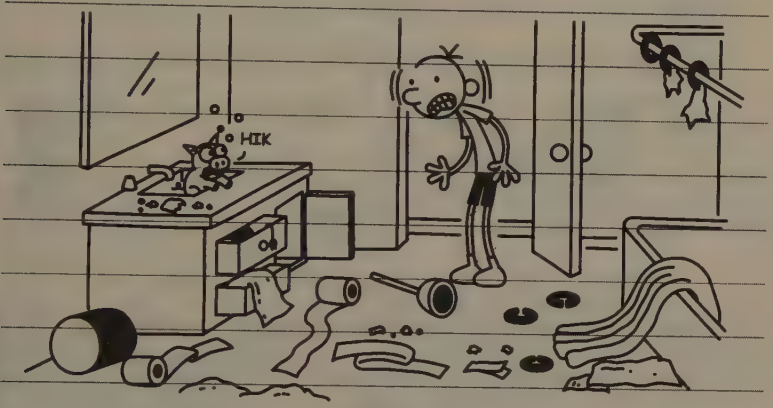
Ama her şeyin güllük gülistanlık olmayacağını bilmem gerekirdi. Annem Manny onlarla kalacağı için, domuzun bizim odada kalması gerektiğini söyledi.



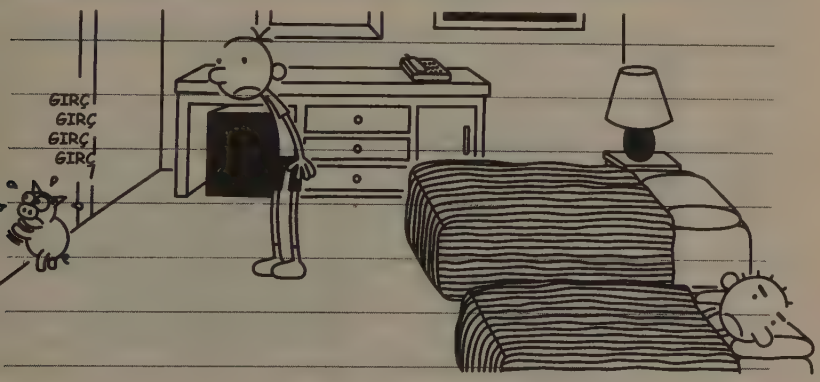
Domuzu ne yapacağımı bilmiyordum, ben de onu küvete koymaya çalıştım. Ama domuz hemen inlemeye başladı.



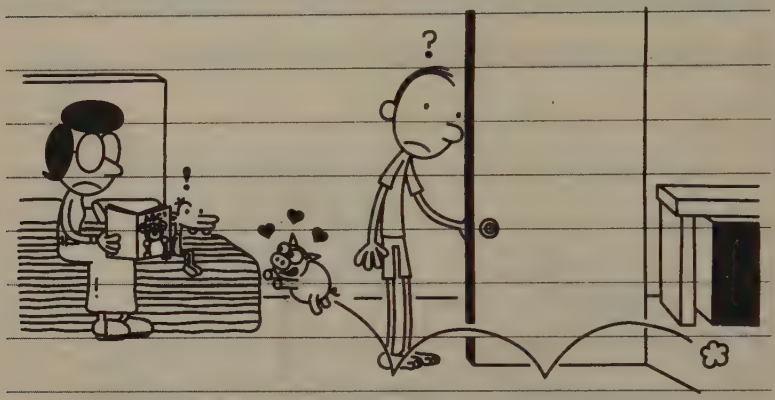
Domuzu banyoda serbest bırakmaya karar verdim ama birkaç dakika sonra içeri baktığımda, ortalığı DARMADAĞIN ettiğini gördüm. Onun bir kalıp sabunu yediğinden de emindim.



Ben de domuzu gözümün önünden ayırmamak için odaya getirdim. Ama ilk yaptığı şey, iki odayı birbirine bağlayan kapıya koşmak oldu.

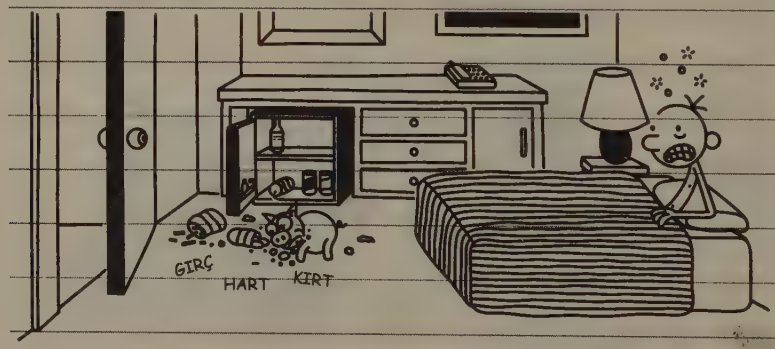


Sonunda babam bu gürültüye daha fazla dayanamadı ve kapıyı açıp domuzu içeri aldı.



Ben de o kadar yorgundum ki başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Bu sabah yatağımın ayak ucundan gelen garip seslerle uyandım. Önce Rodrick'in erken kalktığını sandım. Ama sonra seslerin DOMUZDAN geldiğini anladım.



Nasıl yaptıysa minibarın kapısını açmıştı ve içindeki şeker ve abur cuburları yiyordu.

Domuzu alıp küvete koydum ve olanları anlatmak için annemle babamın yanına gittim. Ama meğer domuz onların minibarındakileri de mideye indirmiş.



Hatta İÇECEKLERİ bile rahat bırakmamış. Yerde en az üç boş kutu vardı. Bana bir domuzun BUNU nasıl yapabildiğini sormayın.



Babam resepsiyona gitti ve onlara "evcil hayvanımızın" minibardakileri mideye indirdiğini, onun yediği her şeyin parasının bize ödetilmemesi gerektiğini söyledi.



Ancak görevli, babama minibardan alınan her şeyin parasını bizim ödeyeceğimizi, üstelik ayrıca "evcil hayvan yasaktır" kuralını çiğnediğimiz için elli dolar ceza ödememiz gerektiğini söyledi.

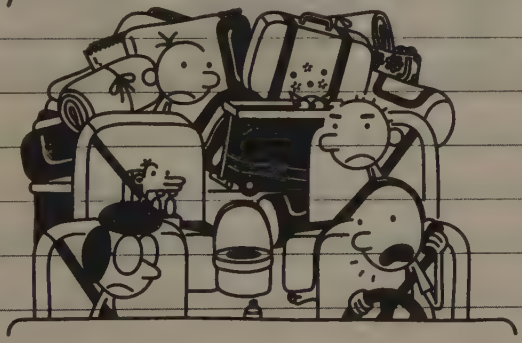
Sonunda domuzun bize açtığı masraf, ODALAR için ödediğimiz paradan daha fazla oldu.

Annem yola çıkmak konusunda çok hevesliydi. Rodrick'i uyandırıp duşa soktu. Ama belki de Rodrick'e, domuzun küvette olduğunu haber vermiş olmam gerekirdi.



Arabaya bindiğimizde, babam telefonda işyeriyle konuşuyordu. Anlaşılan acil bir durum vardı ve bu meselenin nasıl halledilebileceğini bilen tek kişi babamdı.

Annem bizim için harika bir gün planlamıştı, bir sürü yere uğrayacaktık. Bu yüzden babamın işle ilgilenmek zorunda kalması annemin hiç hoşuna gitmedi. Yine de yola çıktık ve babam bir yandan araba kullanırken bir yandan da telefonda konuşmaya devam etti.



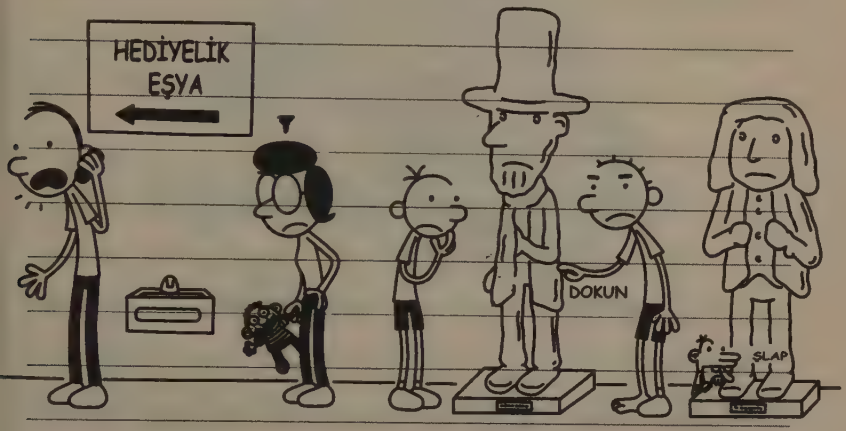
İlk durağımız, dünyanın en büyük parça patlamış mısırının olduğu iddia edilen bir yerdi. Ama aslında o kadar da etkileyici olmadığı anlaşıldı. Bir kere bu gerçek bir patlamış mısır değildi, tahtadan oymaydı. İkincisi, o kadar büyük bile değildi.

Biz arabadan indiğimizde, babam arabada kalıp konuşmaya devam etti. Domuz da arabada kaldı, minibardan içtikleri yüzünden uyukluyordu.



Ardından Amerika devlet başkanlarının tereyağından yapılma dev heykellerinin olduğu "dünyaca ünlü" bir yere gittik.

Bu kez annem, babamı da aradan inip bizimle gelmeye zorladı ama babam telefonda konuşmaya devam etti.



Arabaya bindiğimizde, annem babama ailece geçirmemiz gereken bu zamanları kaçırmasının doğru olmadığını söyledi. Babam da işle ilgili ilgilenmesi gereken bir mesele daha olduğunu, sonra tüm ilgisini bize yönelteceğini söyledi.

Uluslararası müşterilerinden biriyle telefon görüşmesi yapacaktı. Bu konuşma sırasında ofiste olduğu izlenimini vermek istiyordu, bu yüzden hepimiz sessiz durmak zorundaydık.

Bu pek zor olmayacaktı çünkü Manny hâlâ öğle uykusundaydı. Domuz da hâlâ dondurucunun içinde sızmış haldeydi.

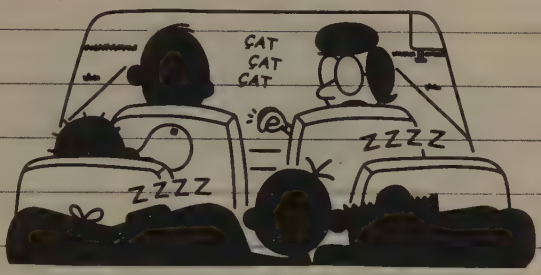


Birkaç dakika sonra, babamın beklediği telefon geldi. Karşıdaki adamın yüksek sesle konuşmasından ne kadar sinirli olduğu anlaşılıyordu. Ancak babam sakin bir sesle konuştu ve müşteriyi sakinleştirmeyi başardı.

Hepimiz olabildiğince sessiz duruyorduk. Ancak sonra Rodrick cebinden bir paket balonlu sakız çıkardı ve ağzına beş tane atıp gürültüyle çiğnemeye başladı.

Annem ona gürültü yapmamasını söylemek için parmaklarını şıklattı.

Ancak parmaklarını şıklatma sesi, sakız çiğneme sesinden daha da gürültülü çıktı. Babamın kızdığı belliydi.



Annem, Rodrick'in sakızdan kurtulmasını istedi. Bu yüzden arabanın üstünü açan düğmeye bastı. Ancak bunu yaptığında, arabanın içine dolan havanın sesi jet türbini gibiydi.

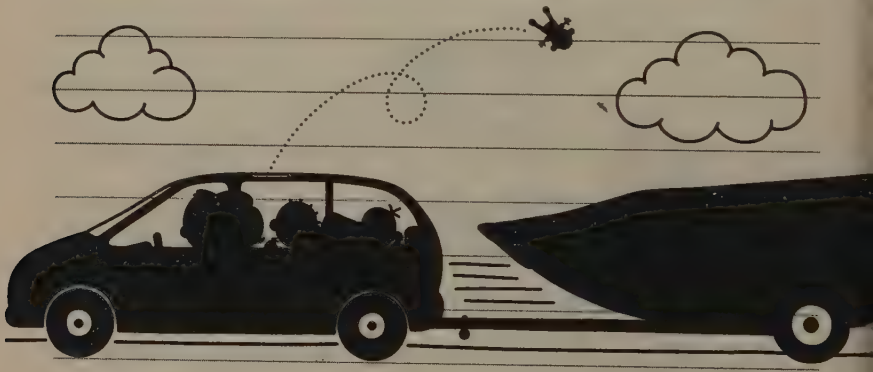


Annem bir hata yaptığını fark etmişti. Bu yüzden arabanın üstünü kapatmak üzere düğmeye bastı. Ancak kapak kapanmadan, Rodrick sakızını aralıktan fırlattı.

Sakız geriye döndü ve kapağa yapıştı.



Annem deliler gibi kapatma düğmesine basıyordu. Ama kapak kapanmıyordu. O sırada dışarıdan içeri giren hava Yassı Stanley'i havalandırıp uçurdu.

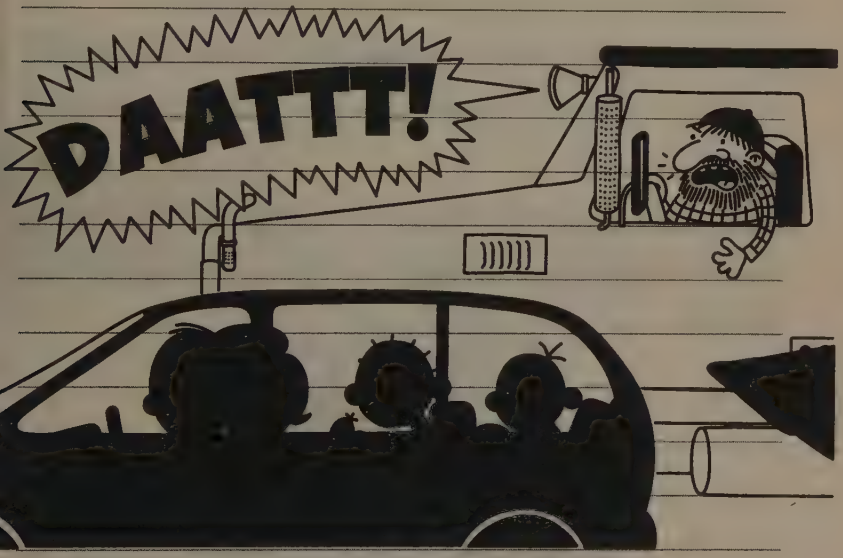


Babam, konuşmasına konsantre olmakta çok güçlük çekiyordu. O da kapağı kapatmak için düğmeleri kurcalamaya başlamıştı.

Artık direksiyonu eliyle tutmuyordu. Dizleriyle araba kullanıyordu.

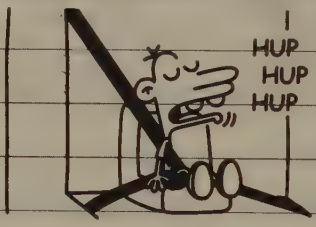


Babam şeridinden çıkmaya başlamıştı. Büyük bir kamyonun sürücüsü bizi uyarmaya kalkınca, babam telefonunu düşürdü.



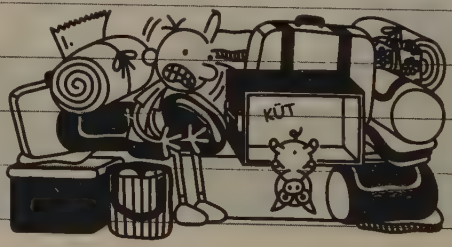
Kornanın sesiyle irkilen Manny'nin emziği ağzından fırlayıp yere düştü.

Manny sanki ağzında hâlâ emzik varmış gibi içine hava çekiyordu. On saniye kadar sonra onun nöbet geçirdiğini anladık.



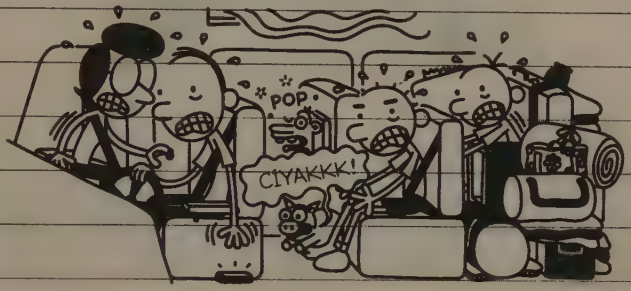
Ben yerde önümde duran emziği gördüm ve onu alabilmek için emniyet kemerimi çözmeye çalıştım. Ama bunun yerine DONDURUCUYU bağlayan kemeri çözmüşüm.

Babam da o sırada telefonunu almaya çalışıyordu. Derken arabayı sola doğru savurdu ve dondurucu devrildi.

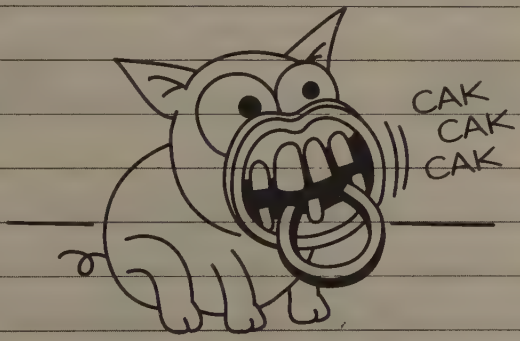


Artık tam bir kaos yaşanıyordu. Domuz serbest kalmıştı. Manny ağlıyordu. Babam da telefonuna erişemediği için küfrediyordu.

Ancak asıl sorun DOMUZ idi. Hayvan, delirmiş gibi deliriyor ve ciyaklıyordu. Herkes onu yakalamaya çalışıyordu ama domuz çok kaygandı.



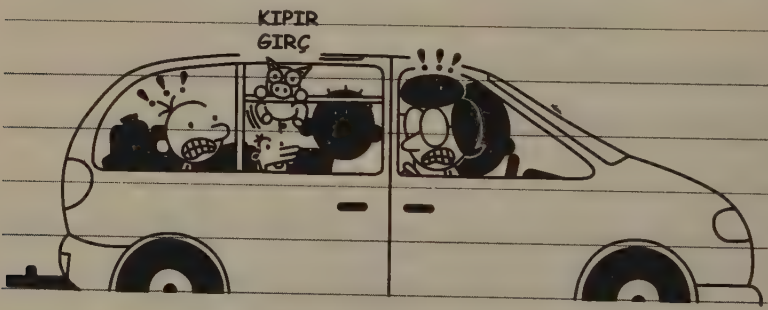
Derken birden domuz sustu. Ona bakınca nedenini anladık.



Yavaşça uzandım ve Manny'nin emziğini domuzun ağzından aldım. O sırada domuz beni ısırdı.

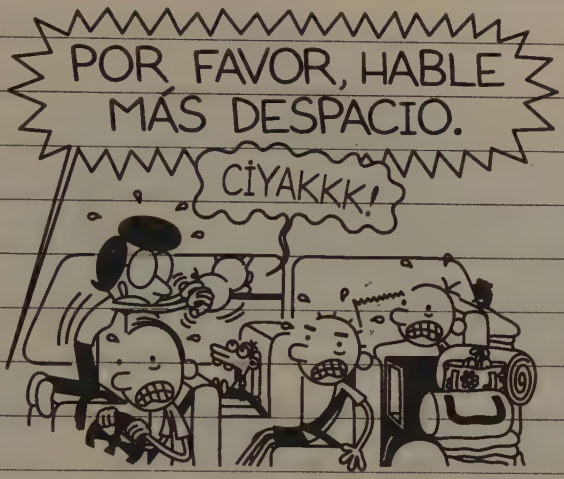


Sanırım domuz bunun kaçmak için bir fırsat olduğunu düşündü. Manny'nin koltuğuna atladı ve aralık olan camdan atlamaya çalıştı.



Domuz kafasını ve ön bacaklarını camdan çıkarmayı başardı. Eğer annem uzanıp onu arka bacaklarından yakalamasaydı, kaçabilecekti.

Annem, domuzu yakalamak için uzanırken müzik sisteminde bir düğmeye bastı. İspanyolca CD arabanın içinde bangır bangır bağırıyordu artık.



Bütün bu süre içinde babam arabayı bir o tarafa bir bu tarafa savurup duruyordu. Sonunda annem domuzu içeri çekti ve Manny'nin camını kapattı. Babam da arabayı kontrol altına almayı ve müzik sistemini kapatmayı başardı.

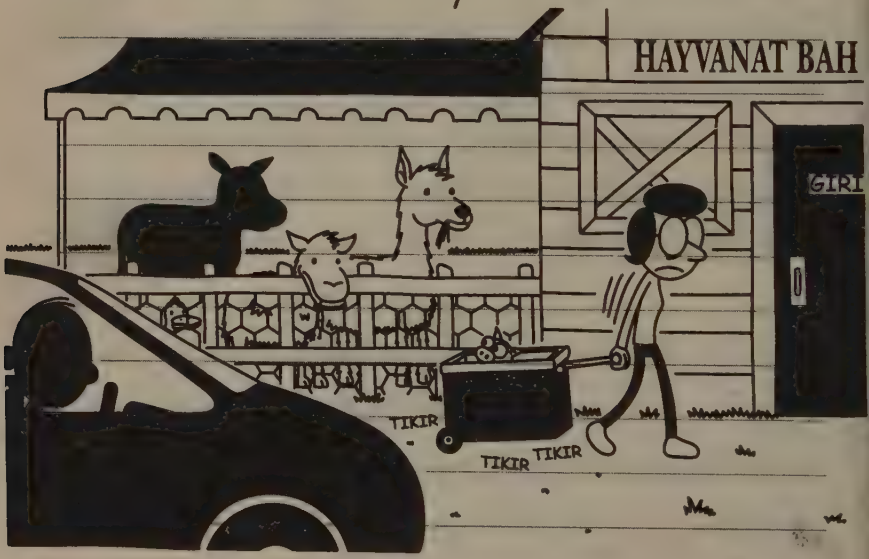
Arabada bir dakikalık bir sessizlik oldu, herkes soluğunu tutmuştu. Babam iş görüşmesini mahvettiğimiz için çok kızgındı ve bizi bir güzel payladı.

Ama keşke bunu yapmadan önce telefonunu kapatsaydı. Çünkü telefonunu kulağına götürdüğünde, müşterisinin hâlâ hattın öbür ucunda olduğunu fark etti.

Salı

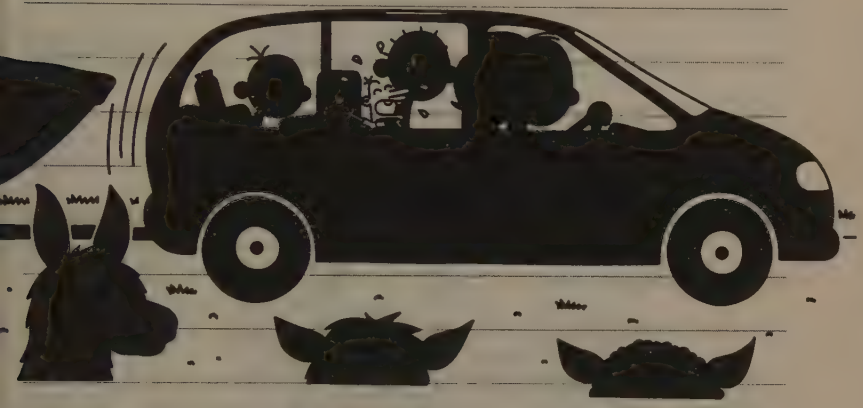
Babamın dünkü iş görüşmesi felaketinden sonra, annemle ikisi arabanın dışında uzun bir konuşma yaptılar. Sonra arabaya bindiler ve bir süre sessizlik içinde yol aldık.

Yarım saat sonra bir hayvanat bahçesinin otoparkına girdik. Annem yan kapıyı açtı ve içinde domuz olan soğutucuyu arabadan indirdi.



Annem içeri girdi ve beş dakika sonra boş soğutucuyla dışarı çıktı.

Şahsen ben domuzun gitmesine üzülmedim ama Manny için durum farklıydı.



Annemin çocukları ısıran bir domuz bağışlayarak hayvanat bahçesine iyilik yaptığından emin değilim.

Bu arada aklıma gelmişken, parmağım beni ÖLDÜRÜYORDU.

Babam, domuzun büyük olasılıkla hiç aşısının olmadığını, kuduz filan olabileceğimi söyledi. Bunu duymak HİÇ hoşuma gitmedi tabii.

Korku filmlerinde görmüştüm, bir hayvan tarafından ısırılmak insan için hiç iyi sonuçlar doğurmuyordu. İstediğim en son şey bir kurt-domuza dönüşmekti. Çünkü bu durumda flört hayatım altüst olurdu.



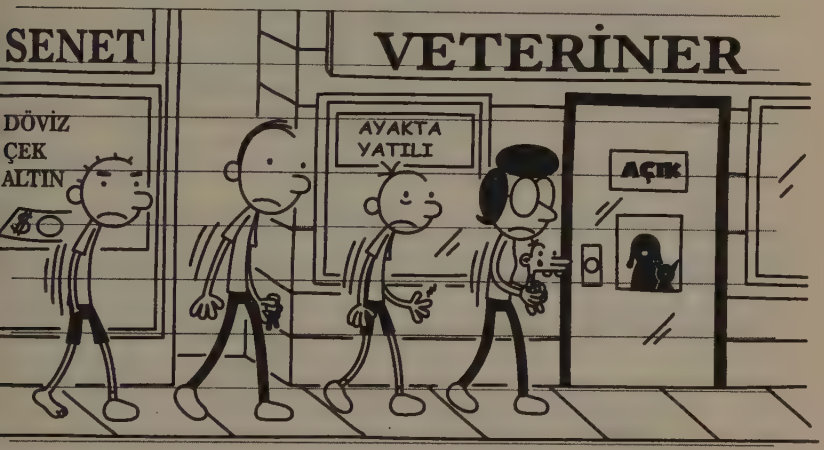
Annem parmağıma baktı, onun endişelendiğini görebiliyordum. Parmağımı bir doktora göstermemizin iyi olacağını söyledi, bu da beni hiç sakinleştirmedi elbette.

Annem, GPS'e bakarak bir acil servis bulmaya çalıştı ama yakınlarda bir yer yoktu.

Sonunda beş dakika kadar uzaklıkta bir VETERİNER muayenehanesi buldu.

Veterinerin de bir doktorla aynı malzemelere sahip olduğunu söyledi. Üstelik bu durumda veteriner daha iyi olabilirdi çünkü domuz ısırıkları hakkında daha çok şey bilirdi.

Annemin veteriner meselesi konusunda şaka yaptığını sanıyordum ama son derece ciddiydi. Birkaç dakika sonra otoparka girmiştik bile.



Annem resepsiyondaki görevliyle konuştu, biz de bir bankta oturup bekledik.

Bir dakika sonra annem bir dosya ve doldurulması gereken bir kâğıtla geldi.

Tek söyleyebileceğim şey şu: Umarım bunlar benim kayıtlarıma temelli geçmez. Çünkü eğer ileride bir gün karşıma çıkarsa, rezil olurum.

Acil Evcil Hayvan Bakımı

Hasta Kayıt

Evcil Hayvanın Adı : Greg

Sahibinin Adı : Susan Heffley

Türü: İnsan

Son Aşı: Ocak 12

Parazit Geçmişi: Evet ☒ Hayır ☐

Son Kuduz Aşısı: Çocukken K/A

Kısırlaştırıldı mı?: Evet ☐ Hayır ☒

Annem formları teslim ettiğinde, resepsiyon görevlisi bana diğer hastalarla birlikte oturup doktoru bekleyebileceğimi söyledi.

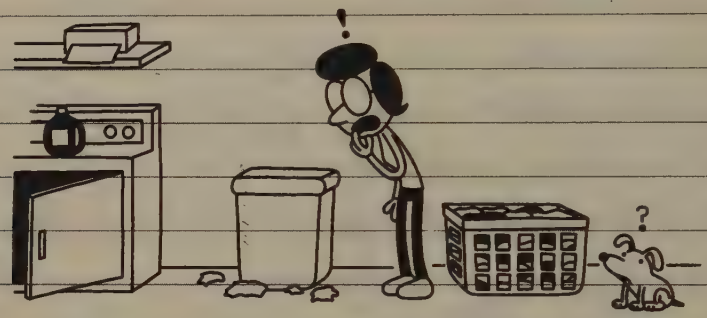
Ben insan olduğum için önceliğimin olması gerektiğini düşünebilirsiniz; ama sigara yutan bir papağanın ve yüzünü yoğurt kabına sıkıştıran bir kedinin arkasında beklemek zorunda kaldım.



Köpeğimiz Aşkito bizimle yaşarken, birkaç kez yememesi gereken şeyler yediği için annem onu veterinere götürmek zorunda kalmıştı. Ama EN SON seferde bunu yapmasına gerek yoktu aslında.

Annem çamaşır odasında bir yığın boş selofan ambalaj kâğıdı bulmuştu. Bunlar çikolatalı turta ambalajıydı ve annem hepsini Aşkito'nun yediğini sanmıştı.

Çikolata köpekler için ZEHİR gibidir. Bu yüzden annem telaşla Aşkito'yu kapmış ve midesinin yıkanması için veterinere götürmüştü.



Eve döndüklerinde, bana Aşkito'nun midesindeki turtalardan kurtulduğunu söylemişti. Kendimi kötü hissetmiştim çünkü o turtaları yiyen köpek değil, bendim.

Ve duyduğuma göre, mide yıkatmak pek hoş bir deneyim değilmiş.

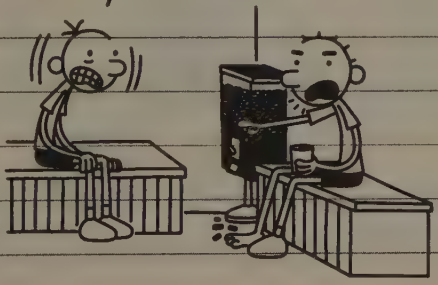


Veterinere gitmek zorunda kalarak, o çikolatalı turta vakasının bedelini ödediğimi hissediyorum. Özellikle hemşire beni KÖPEKLER için kullanılan tartıda tarttığında öyle hissettim.

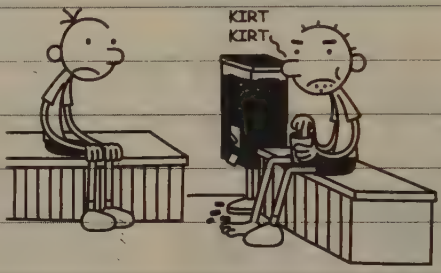


Hemşire benim ateşimi de ölçtü ve termometreyi otuz saniye boyunca dilimin altında tutturdu.

Bekleme salonuna döndüğümde, Rodrick bana hayvanların ateşini ölçerken termometreyi BAŞKA BİR YERE soktuklarını, belki de bütün hastalar için aynı termometreyi kullandıklarını söyledi.



Rodrick'in haklı olabileceğini düşünüp endişelendim. Ama sonra bu bilginin papağan yemi yiyen birinden geldiğini fark ettim.



Veterinerin muayenehanesinde beklerken, Manny iki kez kapıdan dışarı fırladı ve ikisinde de babam onu fazla uzağa gidemeden yakaladı. Sanırım Manny domuzunu hayvanat bahçesinde bıraktığımız için bize çok kızgındı ve tepki gösteriyordu.

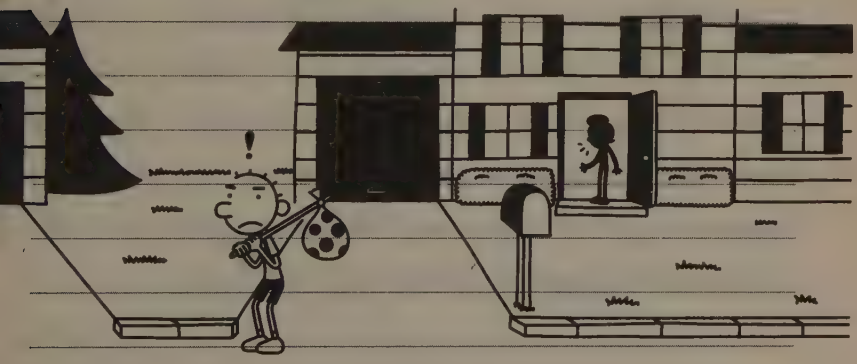


Ben Manny'nin yaşındayken, sürekli anne babama kızar ve kaçmaya çalışırdım.

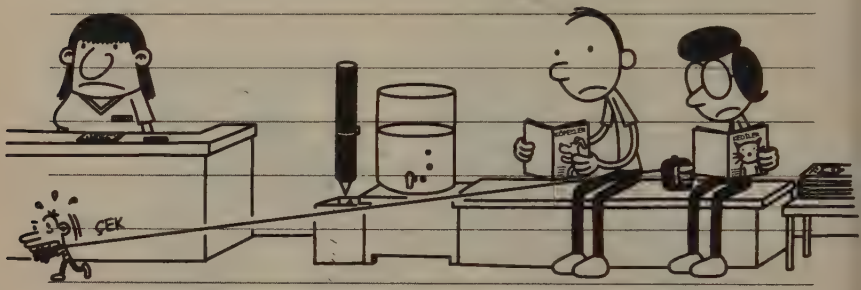
Bir keresinde, havuzda soyunma odasındaydık. Annem bana sevmediğim bir mayoyu giydirmeye çalışıyordu. Koşmaya başladım ama nereye gideceğimi bilmiyordum.



Rodrick de sık sık kaçardı. Birinci sınıftayken, her gün aynı saatte kaçıyor, ama annem ona en sevdiği televizyon programının başladığını söyleyince geri dönüyordu.



Bugün Manny üçüncü kez kaçmaya çalışınca, annem onu kontrol altında tutabilmek için resepsiyondan bir tasma kayışı aldı.



Annem, Rodrick'in ayağı için de bandaj aldı, böylece restoranlara yine ailece girebilecektik.



Sonunda veteriner beni görmeye hazırdı. Hemşire bizi muayene odasına aldı. Avuçlarım terlemeye başlamıştı çünkü ne zaman doktora gitsem heyecanlanıp gerilirim ben.

İğnelere pek bayılmam, annem de bunu bilir. Bu yüzden ne zaman grip aşısı filan olacak olsam, annem bana önceden söylemez.

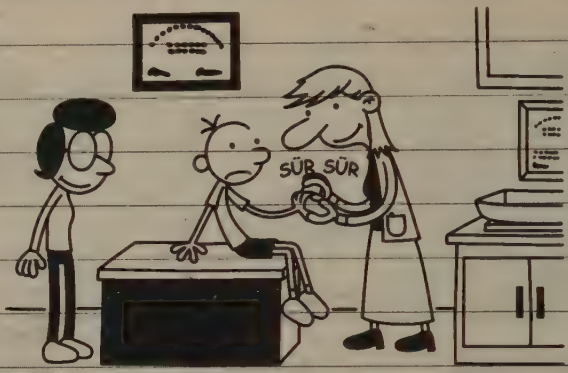
Ben olan biteni anlayana kadar da iş işten geçer zaten.



Ama bu kez aşı filan yoktu. Annem veterinere olanları anlattı ve kadın da benim parmağıma baktı.

Veteriner endişelenecek bir şey olmadığını, domuzun dişlerinin deriye zarar vermediğini söyledi.

Her ihtimale karşı parmağıma antibakteriyel merhem sürdü ve beni gönderdi.



Bu veteriner deneyiminden çok etkilendiğimi söylemeliyim. Doktor mantıksız biri değildi ve bana iğne filan yapmaya kalkmadı.

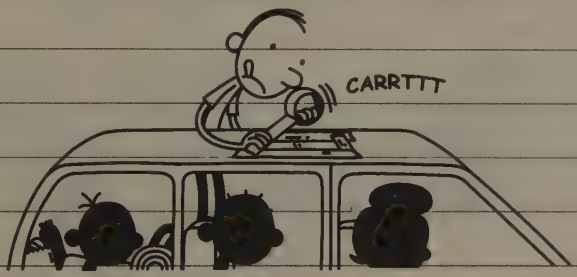
Sanırım eve döndüğümüzde bizim bölgedeki veterinerleri araştırabilirim. Mutlaka onlara gideceğimi söylemiyorum ama seçeneklerimi görmek istiyorum.

Veterinerden sonra, babam bir süre bir lolipop çubuğuyla arabanın üzerindeki kapaktaki sakızı çıkarmakla uğraştı. Ama bu zor bir işti ve sonunda pes etti.



Babam, arabanın üzerindeki kapağın kapanmamasından hoşlanmıyordu. Bu yüzden bir tamirci bulmaya calıştı. Ama konuştuğu herkes cok para istiyordu.

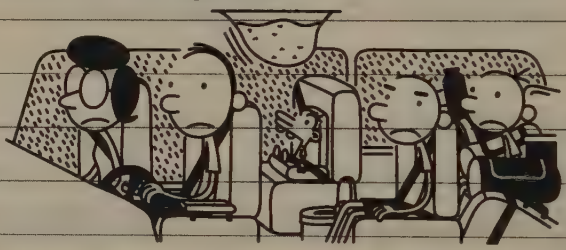
Bunun üzerine babam bir markete girdi, biraz selofan ve bant aldı. Kendi sunroof'unu kendi yaptı!



Babam tamirat konusunda böyle becerikli olup paradan tasarruf ettiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Özellikle yağmur yağmaya başladığında, ev yapımı sunroof işe yaradı.

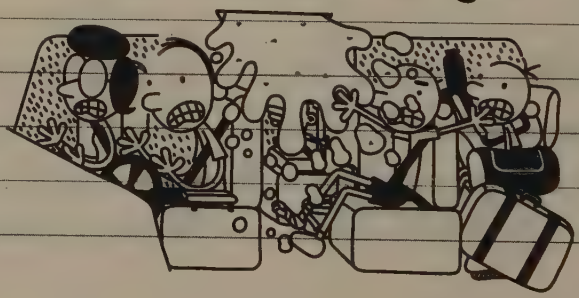
Ancak bir süre sonra selofan su ve böceklerle dolmaya başladı.

ŞLOP



Sonunda sunroof tamamen işe yaramaz hale geldi ve ben de arkada oturduğum için ilk kez sevindim.

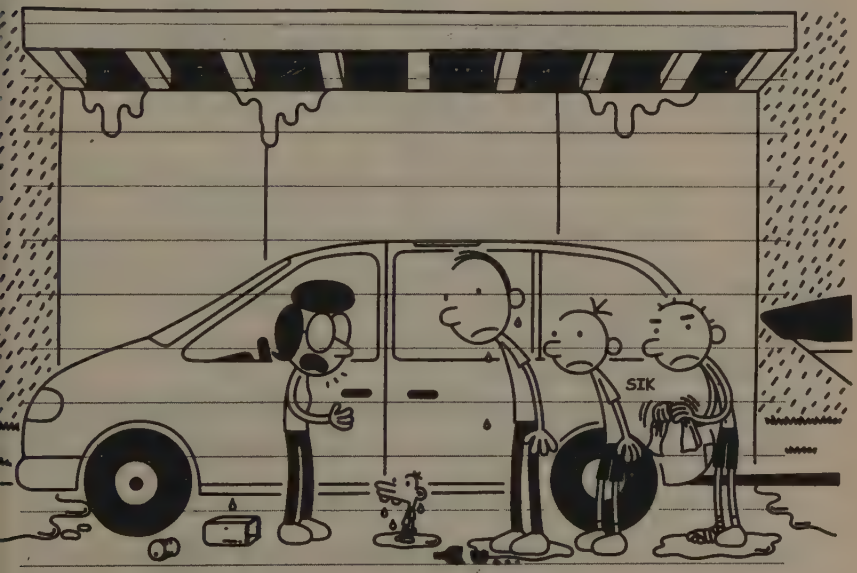
FOŞŞŞŞŞ!



Bir üst geçidin altına park ettik ve yağmurun dinmesini bekledik. Bu arada Manny ve Rodrick de üzerlerini değiştirip kuru giysiler giydiler.

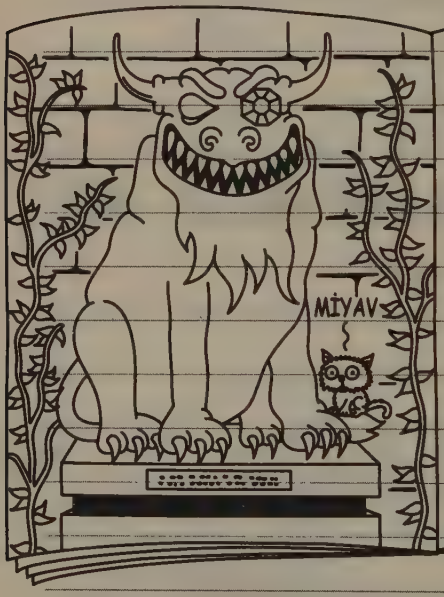
Seyahat bu noktaya kadar tam bir felaketti. Annem bile bunu kabul etmeye hazırdı.

Her şeyi dergiye göre yapmanın belki de pek iyi bir fikir olmadığını, belki biraz değişikliğe gidersek seyahati daha güzel hale getirebileceğimizi söyledi.



Annem bundan sonra yol bizi nereye götürürse oraya gideceğimizi, yol boyunca kararları AİLECE vereceğimizi söyledi. Seyahatin geri kalanı Kendi Maceranı Kendin Seç kitaplarındaki gibi olacaktı.

Böyle kitapları her zaman sevmişimdir. Çünkü her sayfada hikâyeyi değiştiren bir karar veriyorsun.



Eski heykelin göz çukurunda paha biçilmez bir mücevher var. Heykelin altındaki plakada "BUNU BENDEN ÇAL VE BAŞINA GELECEKLERİ GÖR" yazıyor. Ne yaparsın?

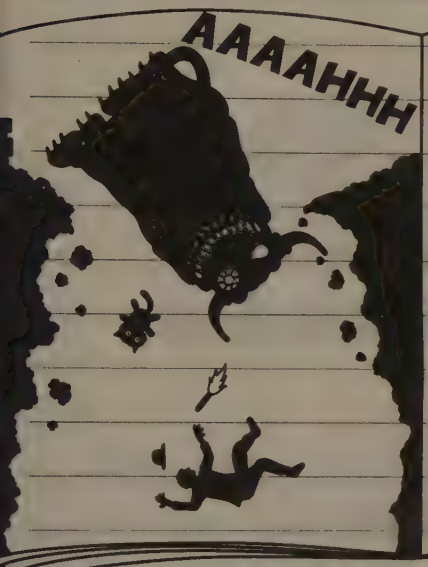
Eğer mücevheri heykelden çalarım diyorsan, sayfa 40'a git.

Eğer vazgeçip kediyi seviyorsan, sayfa 23'e git.

93

Sorun şu ki, ben hiçbir zaman bana mutlu son yaşatan kararlar veremiyorum.

Hangi seçeneği tercih edersem edeyim, YANLIŞ oluyor.



Kediyi sevmek için platforma adım attığında, yer yarılıyor ve derin bir çukur açılıyor.

Sen de çukurun dibine düşüp ölüyorsun. Bir dahaki sefer şansının daha yaver gitmesi dileğiyle!

Son

23

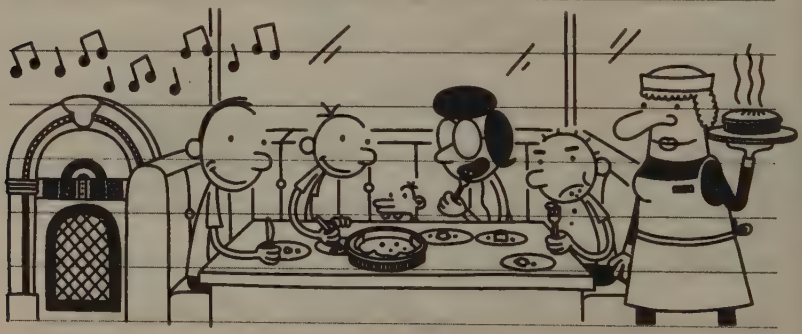
Annemin yeni yaklaşımı konusunda pek emin değildim ama bir daha domuzlar tarafından ısırılmadığım sürece her şey bir gelişme sayılırdı.

Yağmur dindikten sonra, yeniden arabaya bindik ve annemin fikrini denemeye başladık. İlk kavşağa geldiğimizde, annem herkese sağa mı, sola mı yoksa düz mü gitmemizi istediğini sordu.

Oylama yaptık. Rodrick ve ben sağa dönmek istedik, öyle de oldu. BAŞKA bir kavşağa geldiğimizde, yine oylama yaptık ve bu kez SOLA döndük.



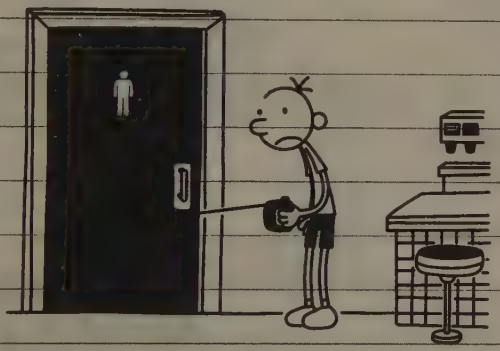
İki restoranı olan küçük bir kasabaya geldik. Yine oylama yaptıktan sonra, hayatımın en güzel elmalı turtasını yediğim restorana girdik. Turta o kadar güzeldi ki, bir tane daha sipariş ettik.



Annem bu yeni uygulamayı akıl ettiği için kendiyle gurur duyuyordu. Aile Eğlencesi dergisine yazacağını ve onlara bundan söz edeceğini söyledi.

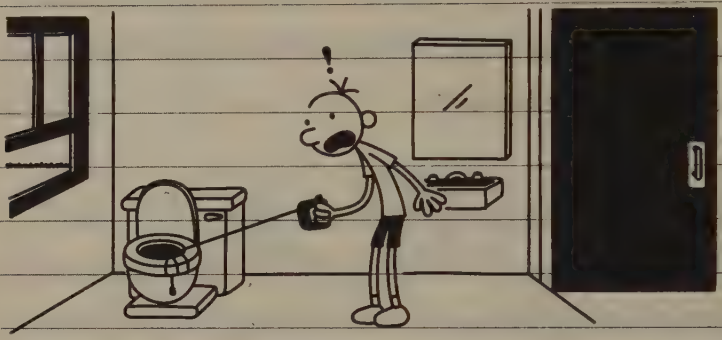
İyi vakit geçirmeyen tek kişi MANNY idi. O hâlâ domuzu için üzülüyordu. Annem yemek yerken bile onun tasmasını çıkarmadı, bir kez daha kaçmaya kalkmasını istemiyordu.

Öğle yemeğinden sonra, annem benden Manny'yi tuvalete götürmemi istedi. Burada tek bir tuvalet vardı. Ben de dışarda durup Manny'nin işini bitirmesini bekledim.

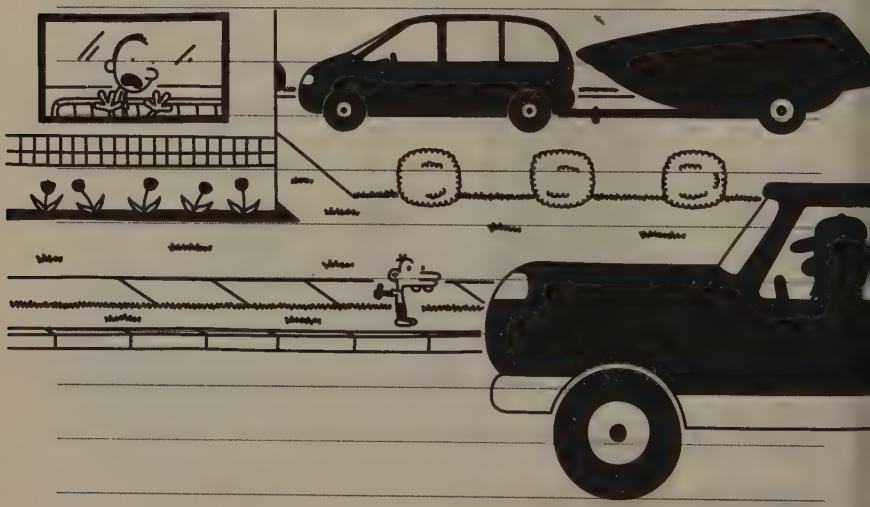


Manny içerden çıkmak bilmiyordu. Onun bu kadar uzun süre ne yaptığını merak etmeye başladım.

Sonunda kapıyı açtım ama Manny YOKTU.



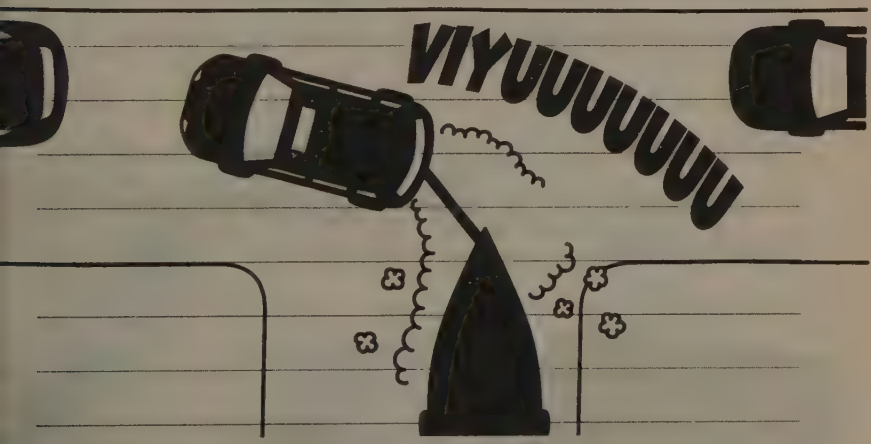
Neyse ki babam Manny'yi restoranın ön camından görmüş ve fazla uzağa kaçmasına fırsat vermeden yakalamıştı. Eğer babam bir iki dakika geç kalmış olsaydı, Manny nereye giderdi kim bilir.



Yeniden arabaya bindik ve annem Manny'yi koltuğuna bağladı. Trafik ışıklarında durduğumuzda, herkes sola dönmek istedi ve yeşil ışığın yanmasını bekledik.

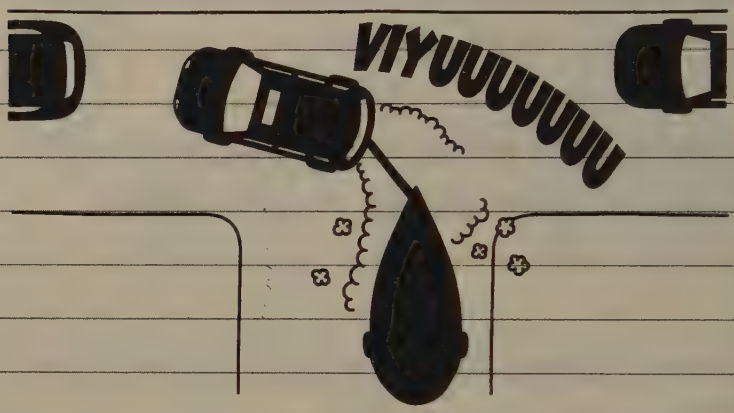
Yeşil ışık yandığında, babam gaza bastı ama birden bir araba çıkıverdi ve kırmızı ışıkta geçmeye kalktı.

Babam kornaya bastı ama araba yoluna devam etti.



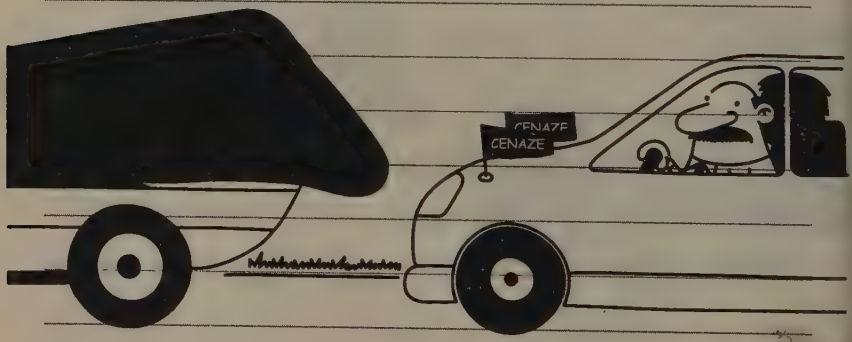
Sonra bir araba daha geçti, derken bir tane DAHA. Kimse kırmızı ışığı fark etmiyordu sanki.

Babam cok kızmıştı. İki araba arasında bir boşluk bulunca gazı kökledi ve sola döndü.



Az kalsın o da kırmızı ışıkta geçmiş olan önümüzdeki arabaya çarpıyorduk.

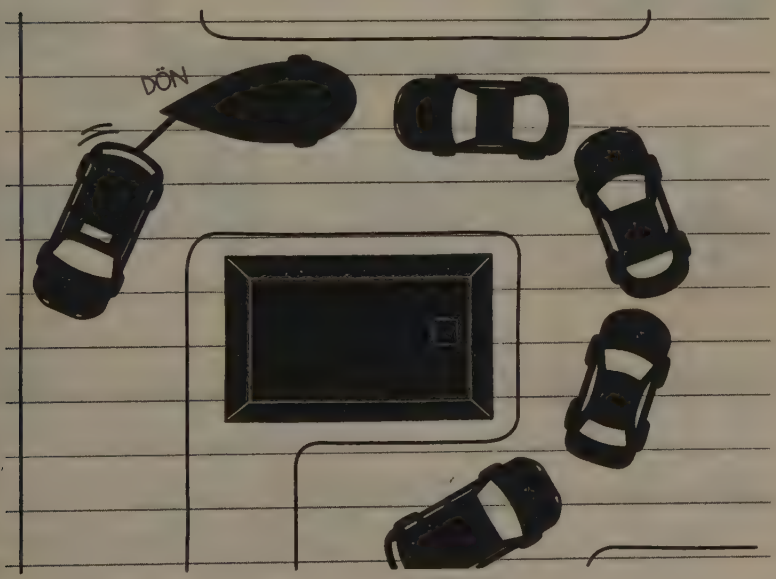
Arkamızdaki arabaya dönüp baktığımda, garip bir şey fark ettim. Kaputun iki tarafında küçük flamalar vardı.



Annem de flamaları fark etti ve çok üzüldü. Arkamızdaki arabaların CENAZE konvoyu olduğunu söyledi.

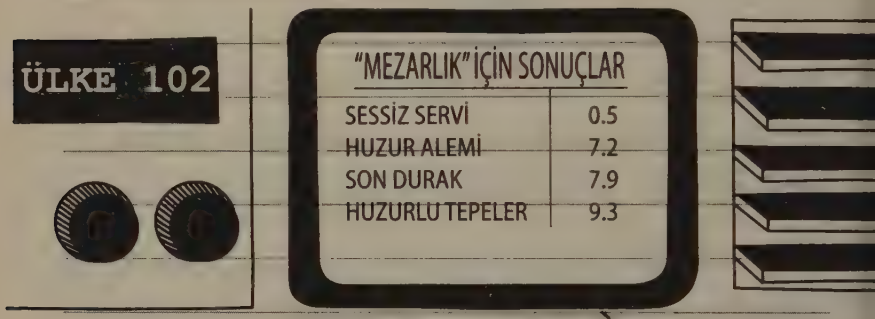
Cenaze sırasında kiliseden mezarlığa giden arabaların birbirlerinden ayrı düşmemeleri için kırmızı ışıkta geçmelerine izin verildiğini açıkladı. Ama biz şimdi araya girmiş ve konvoyu bölmüştük.

Babam, arkamızdaki bütün arabalar BİZİ takip ettiği için paniğe kapılmaya başlamıştı. Birkaç hızlı dönüşle onlardan kurtulmaya çalıştı.



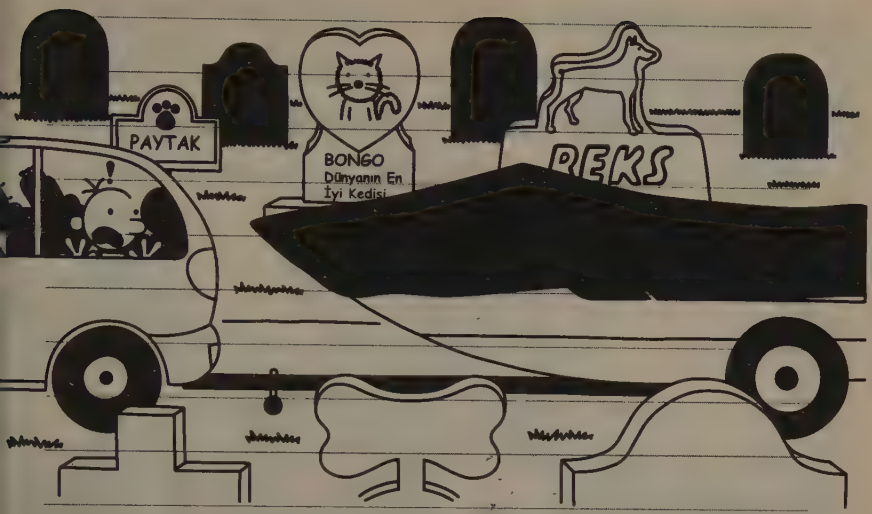
Ama bu işe yaramadı. Babam tekrar otobana çıkacağını ve arabalardan bu şekilde kurtulmaya çalışacağını söyledi. Ama annem en azından arkamızdaki insanlara mezarlığa kadar öncülük etmemiz gerektiğini düşünüyordu.

Annem GPS'e "mezarlık" yazdı ve birkaç blok ötede bir mezarlık olduğunu gördü.

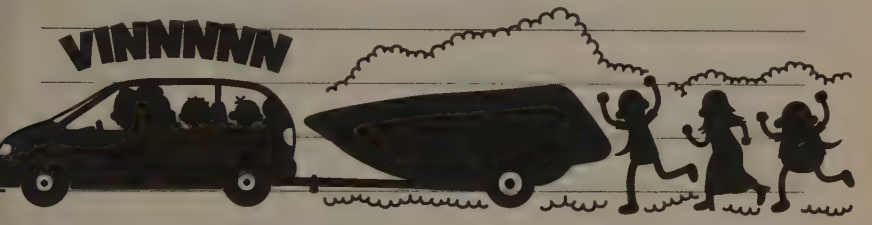


Mezarlığın kapısından geçtik ve yolun kenarına park ettik. Bizi takip eden herkes arabalarından indi ama kafaları karışmış gibiydi.

Mezartaşlarına baktım ve neler olduğunu anladım. GPS bütün mezarlıkları aynı kabul ediyordu ve bizi bir EVCİL HAYVAN mezarlığına getirmişti.



Neyse ki babam durum iyice cirkinleşmeden bizi oradan cıkardı.



Evcil hayvan mezarlığından sağ salim cıktıktan sonra, herkes bugünlük bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Birkaç kilometre ileride bir otel bulduk ve yedinci katta bir oda tuttuk.

Babam bütün eşyalarımızı arabada bırakmak istemiyordu, ici rahat değildi çünkü biri sunroof'tan iceri girip istediklerini calabilirdi. Bu yüzden her şeyi otele taşıdık.



Bu sabah annem Kendi Maceranı Kendin Seç planını uygulamaya devam etmek istedi. Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değildim artık. Çünkü önceki gün bu yüzden ölüyorduk neredeyse. Ama annem kararlıydı.

Resepsiyondan bir yığın broşür aldı ve kahvaltı masasına getirdi. Böylece gün içinde neler yapmak istediğimizi belirleyebilecektik.



Gerçekten ÇOK fazla seçenek vardı. Kimse ne yapmak istediğimiz konusunda hemfikir olamıyordu.

Babam bütün gün süren rehberli İç Savaş meydanı gezisine katılmak istiyordu. Annem plaja gitmekten yanaydı. Rodrick de elektro gitar müzesine gidelim diye tutturmuştu.

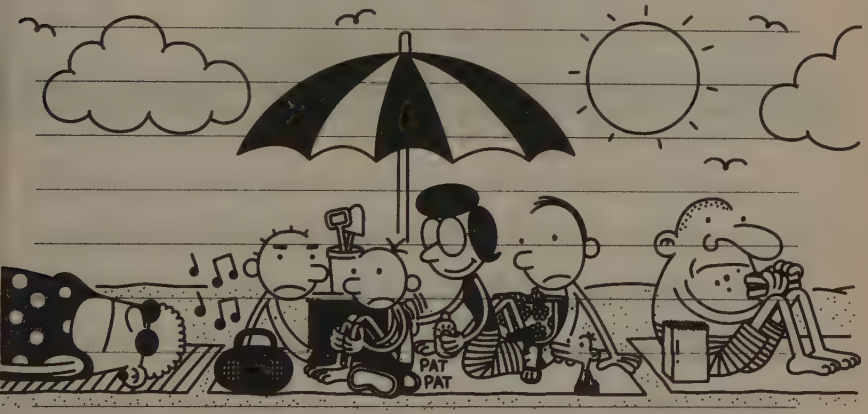
Bana en eğlenceli gelen yer ise Islak Park idi. Geçen yaz bir su parkına gitmiş ama yağmura yakalanmıştık. Belki şimdi böyle bir parkın keyfini çıkarabilirdik.



Annem broşürü okudu ve Islak Park'ın "yapay" göründüğünü, bu seyahatin amacının böyle yerlerden UZAK DURMAK olduğunu söyledi.

Hic kimse bir yer konusunda hemfikir olamadığından, annem "yöneticilik hakkını" kullanarak karar vereceğini ve plaja gideceğimizi söyledi. Babamın bundan şikâyeti yoktu çünkü eğer deniz kenarına gidersek TEKNESİNİ kullanma fırsatı bulabilecekti.

Ben pek plaj seven biri değilimdir. Ne zaman plaja gitsek, yanımızda bir havlu götürüp yere seriyoruz ve bütün gün onun üzerinde oturuyoruz. Başka bir yere de kımıldayamıyoruz çünkü yerimizi kaptırmaktan korkuyoruz.



EN son plaja gittiğimizde, babam yanına teknenin üzerine örtmek için kullandığı tenteyi almıştı. Böylece ailece oturacak ve eşyalarımızı koyacak daha fazla yerimiz olmuştu.

Ama tente eski havlumuzun en azından iki katı büyüklüğündeydi ve kumsalda çok yer kaplıyordu.

Bu arada PLASTİKTEN yapıldığı gerçeğini de unutmamak gerek. Bütün güneşi üzerine çektiği için o tentenin üzerinde oturmak, kızgın bir tavanın üzerinde oturmaktan farksızdı.



Ailenin diğer üyeleri öğle yemeği almaya gidip beni eşyalarımıza göz kulak olayım diye koca tentenin üzerinde yalnız bıraktıklarında, iyice rezil oldum.



Bu yüzden plaja gitme fikri beni hiç ama hiç heyecanlandırmıyordu. Özellikle babamın tekne tentesinin de yanında olduğunu bildiğim için.

Plaj birkaç saat uzaklıktaydı, ben de oraya gidene kadar biraz kestirmeye karar verdim. İnanın bana, arabanın arkasına yığılmış onca eşyanın arasında hiç kolay değildi bu.



Araba yavaşlayınca uyandım. Plaja vardığımızı sandım ama daha köprüye bile varmamıştık. Herkes bizimle aynı fikirdeydi anlaşılan. Herkes plaja gitmeye kalkmıştı.



Köprüye varmamıza çeyrek kilometre kala, babamın gerilmeye başladığını fark ettim.

Babam köprülerden NEFRET eder; çünkü nedense ne zaman köprüden geçmek zorunda kalsa başı döner.

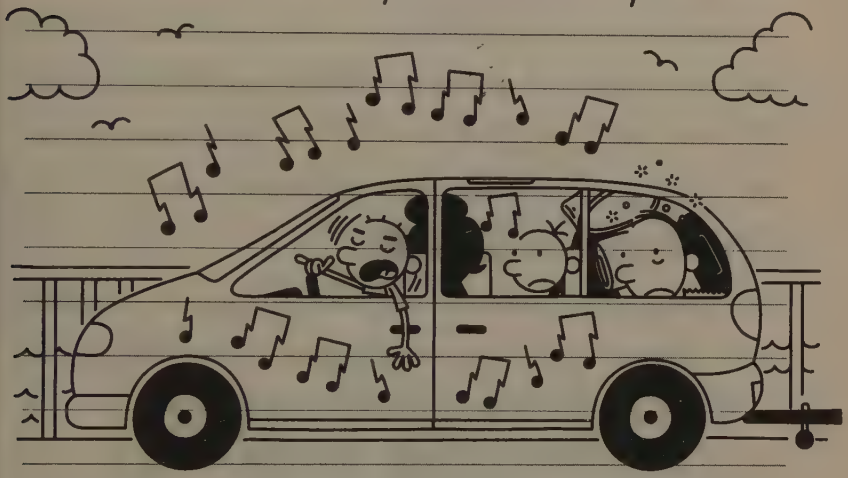


Plaja giden köprü sudan epey yüksekte olanlardı. Babamın yarım saat boyunca o köprünün üzerinde trafikte sıkışıp kalmaya hiç hevesli olmadığından emindim.

Annem Rodrick'e arabayı ONUN kullanabileceğini söyledi. Bunun üzerine arabayı yolun kenarına çektik ve herkes yer değiştirdi.

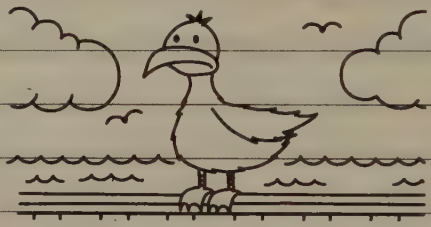
Babam arkada benim yerime geçti, böylece ön camdan köprüyü göremeyecekti. Ben de orta sıraya geçtim.

Rodrick sürücü koltuğuna oturunca, babamın radyo kanalı seçme hakkını da elde etmiş oldu ve sert bir metal müzik çalmaya başladı. Bunun babamın sinirlerine hiç iyi gelmediği belliydi.



Saatte yirmi kilometreyle filan gidiyorduk. Köprünün üzerinde tahmin ettiğimden daha uzun süre kalacakmışız gibi görünüyordu. Bu yüzden Rodrick'in marketten aldığı peynirli cips paketini açtım.

Arabanın yanındaki köprü parmaklıklarında bir martı oturuyor ve gözlerini dikmiş, bana bakıyordu.



Sanırım ona biraz acıdım; arabanın sunroofundan bir peynirli cips fırlattım. İtiraf edeyim, martının cipsi havada yakalamasından çok etkilendim.



Bir tane daha atacaktım ki annem bana engel oldu.

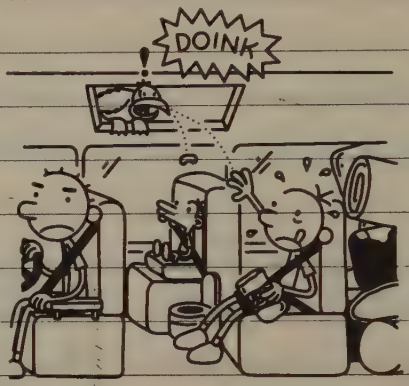
Martıların oldukça saldırgan olduklarını ve onlara "insan yiyeceği" vermenin kötü bir fikir olduğunu söyledi.

Annem onlara "saldırgan" demekte haklıydı çünkü iki saniye sonra martı arabanın üzerine indi. Gözünün daha fazla yiyecekte olduğu anlaşılıyordu.



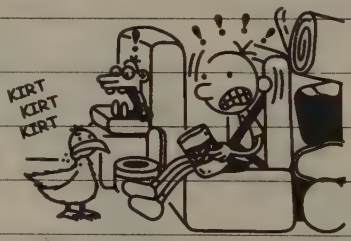
Denemek ve martıyı uzaklaştırmak için bir cips daha attım ama martı cipse vurarak arabanın içine düşmesine neden oldu.

Bundan sonra İŞLER karıştı.



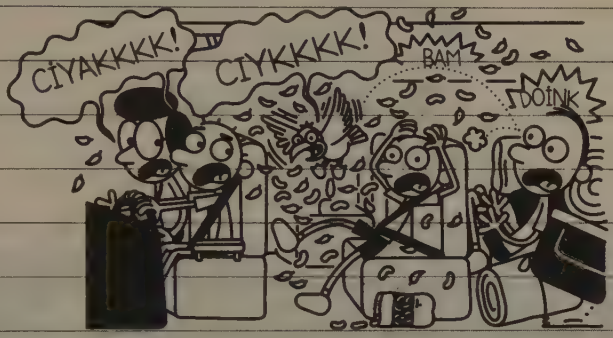
Martı arabanın içine daldı ve cipsi arabanın zemininden alıp yedi.

Bir an, herkes arabamızın içinde bir martı olması yüzünden şok yaşadı. Kimse kımıldayamıyordu.



Martı birkaç kere ciyakladı, sonra geldiği gibi gerisin geri gitmek istedi. Ama boşluğu tutturamadı ve arabanın tavanına çarptı.

Derken çıldırdı ve deli gibi uçmaya, camlara carpmaya başladı. Herkes tam bir panik halindeydi. Her tarafta tüyler ve cipsler ucuşuyordu.



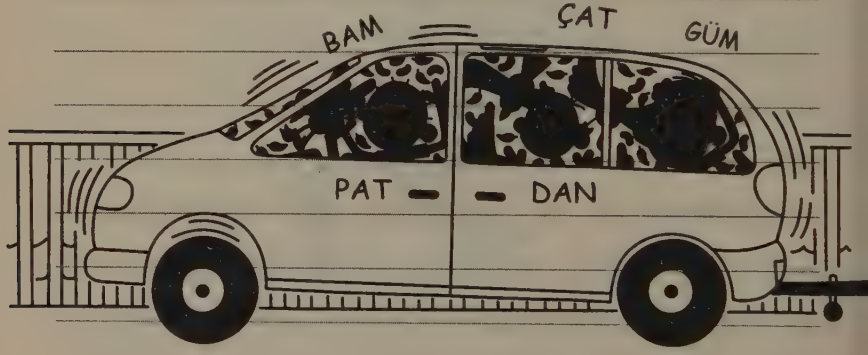
Martı şimdi de açlıktan gözü dönmüş bir halde yerdeki cips paketini kapmıştı. Ama paketi ondan çektim ve sıkı sıkı tuttum. Herkes paketi bırakmam için bağırıyordu ama pes etmeyecektim.



Sonunda martı çekiştirme savaşında beni yendi ve cipsleri de yanına alarak arabanın sunroofundan uçup gitti. Ama paketle pek uzağa gidemedi.



Cipslerin neredeyse dörtte üçü yeniden arabamızın içine döküldü. Bundan sonrası tam bir kâbustu.



Martıların birkacı arabanın ön tarafına uçtu. Rodrick o kadar korkmuştu ki gaza iyice bastı. Kuşlar nihayet ortadan kaybolduğunda ve ortalık yatıştığında, uğraşmamız gereken YENİ bir sorunumuz vardı.



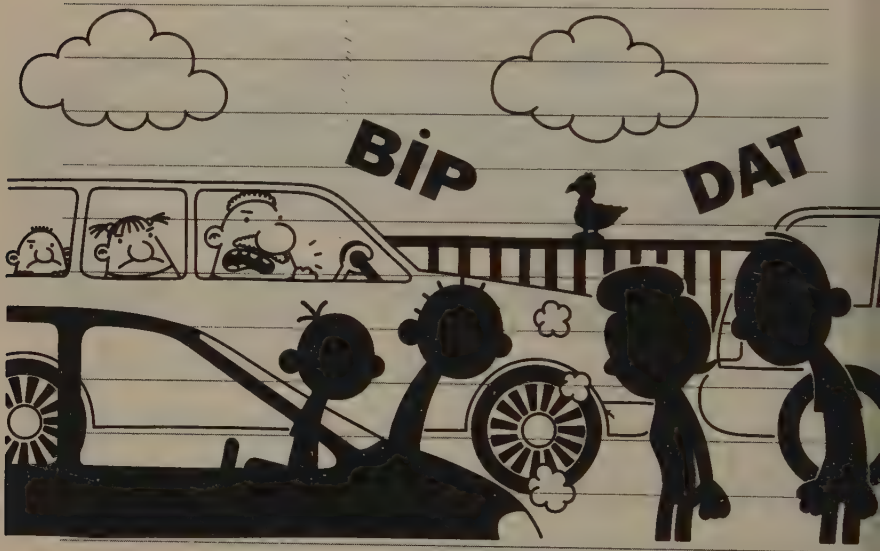
İster inanın ister inanmayın, carptığımız arabadaki insanlar son derece kibardılar.

Adam ve karısı bunun bir kaza olduğunu anlamış gibi görünüyorlardı. Babamla sigorta bilgileri alışverişinde bulundular ve polis bile çağrılmadı.

Bu kazanın İYİ bir tarafı varsa, bizi plaja gitmekten kurtarması oldu.

Kötü olan taraf ise, arabamız artık çalışmıyordu. Bir saat boyunca bir çekicinin gelmesini beklemek zorunda kaldık.

Bütün trafik tek bir şeride sıkışmıştı. Köprüyü geçmek isteyen insanların bizi pek sevdikleri söylenemez.



Oto tamircisindeki adam radyatörün zarar gördüğünü ve onarmak için en az dört beş saat gerektiğini söyledi. Bu da günün geri kalanında yapacak başka bir şeyler bulmamız gerektiği anlamına geliyordu.

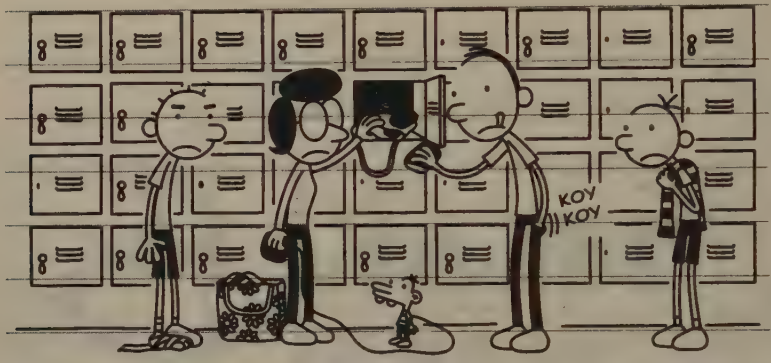
Dışarı çıktığımızda, Islak Park'ın sadece iki blok ötede olduğunu öğrenip çok şaşırdım. Başından beri gitmek istediğim yer orasıydı zaten.



Anneme, arabanın tamir edilmesini beklerken oraya gitmemize izin vermesi için yalvardım.

Annem, bölge kütüphanesine gitmek gibi daha "faydalı" bir şey yapmamızı tercih edeceğini söyledi ama bu kez oylar dörde karşı birdi.

Böylece Islak Park'a kadar yürüdük ve kapıda bilet aldık. Sonra bir dolap bulup ıslanmasını istemediğimiz eşyalarımızı oraya koyduk.



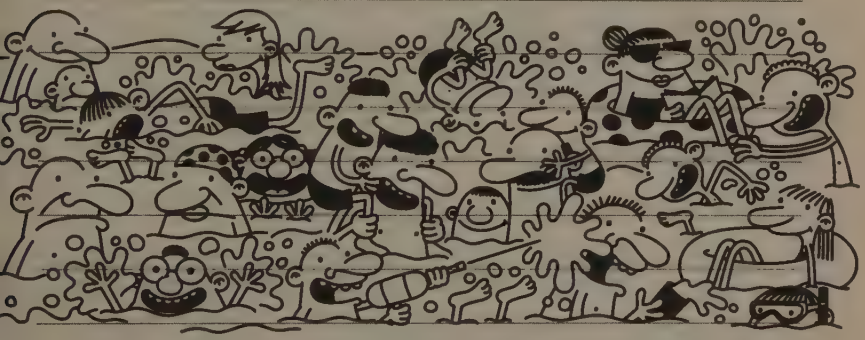
Mayolarımızı giydik ve soyunma kabinlerinin önünde buluştuk. Park SÜPER kalabalıktı ve yan yana boş beş şezlong bulmamız mümkün değildi. Sonunda bir tane kırık dökük şezlong bulduk ve havlularımızla diğer eşyalarımızı onun üzerine attık.



Annemle babam Manny'nin yanında kaldılar. Rodrick ve ben kendi başımızın çaresine bakacaktık. Ama annem birbirimizden ayrılmamızı istemediğini söyledi.



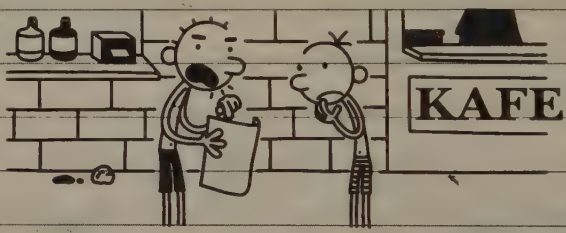
Önce dev dalga havuzuna gittik. Ama havuzda bir MİLYAR insan vardı.



Rodrick saklambaç oynamamızı önerdi ama o kadar insanın arasında, ebenin saklanan kişiyi bulması imkânsızdı.

Haksızlık olmaması için, saklananın suyun altında yüzemeyeceğini söyledim. Rodrick'in hile yapmayacağına güvenemiyordum. Ama Rodrick saklananın kurallara uyacağını garanti eden bir fikir attı ortaya.

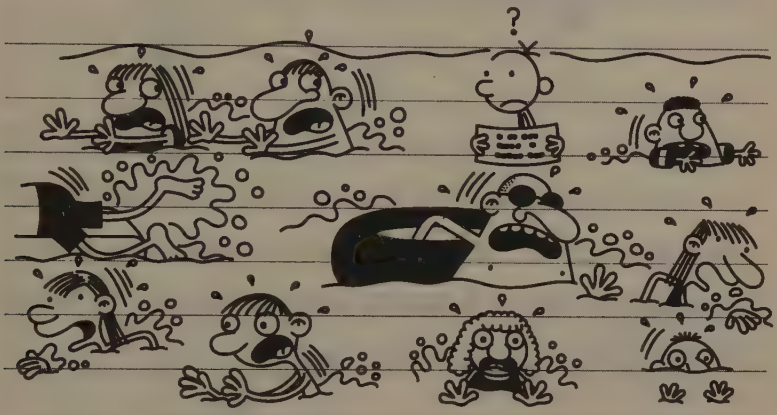
Gidip kafeteryadan bir kâğıt servis aldı ve saklanan tarafın, suyun altına girmediğini kanıtlamak için bunu kuru tutmak zorunda olduğunu söyledi. İtiraf edeyim, onun böyle bir fikri akıl edebilmesi karşısında çok etkilenmiştim.



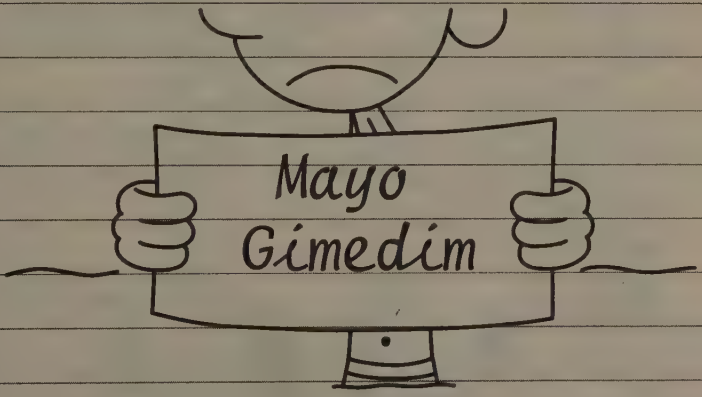
Ben ilk saklanan olmak konusunda gönüllü oldum. Havuzun uzak ucunda bir yer buldum, Rodrick'in beni burada bulamayacağını biliyordum.



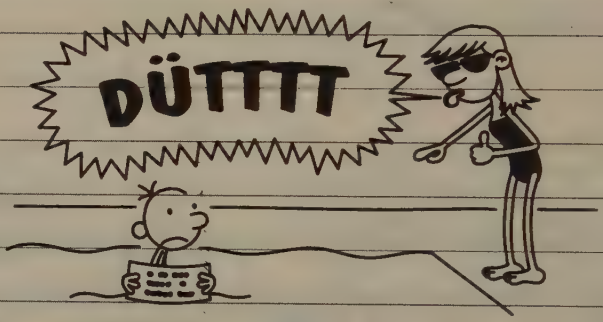
Ama BİLMEDİĞİM bir şey vardı. Rodrick kâğıt servisi bana vermeden önce üzerine bir şey yazmıştı. Ne yazık ki etraftaki herkes bunu benden önce fark etmişti.



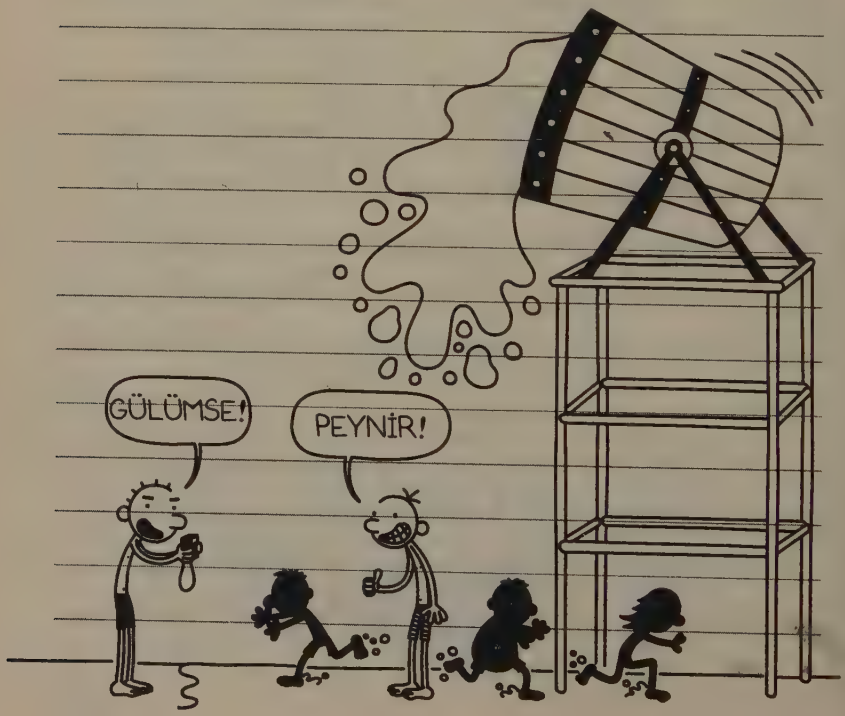
Yazdığı şey yeterince kötüydü zaten, bir de yazım yanlışı yapınca iyice BETER olmuştu.



Cankurtaran iskemlesinden kalkıp bana havuzdan çıkmam gerektiğini söylediğinde daha da rezil oldum.

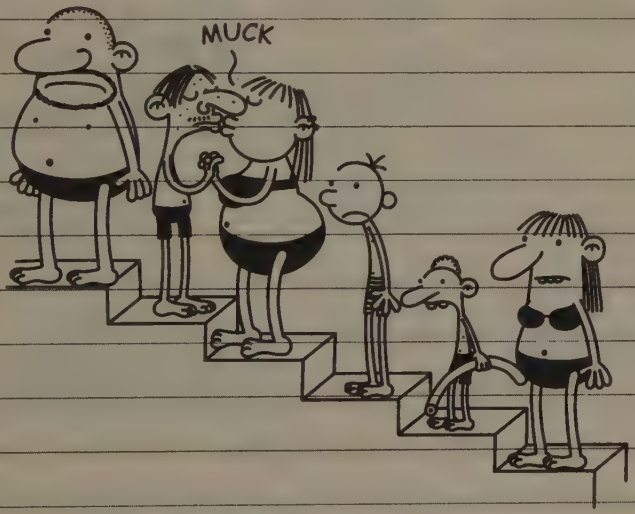


Söz konusu Rodrick olduğunda, ona asla güvenmemem gerektiğini öğrenmeliyim. ÖZELLİKLE su parklarında.



Kâğıt servis olayından sonra daha fazla Rodrick'le yan yana durmak istemiyordum. Annemin birbirimizden ayrılmamamız gerektiği konusundaki sözlerine kulak asmadım. Rodrick'i geride bıraktım ve kendi başıma su kaydırağına gittim.

Merdivenlerin yarısına çıkana kadar, kuyruğun ne kadar uzun olduğunu fark etmedim. Ama sonra arkamda da bir sürü insan birikti ve geri dönmek imkânsız oldu. Ben de yukarı çıkana kadar bu insanların arasında sıkışıp kaldım.



Hava çok sıcaktı ve insanlar kuyruğun çok yavaş ilerlemesinden dolayı huysuzlanmaya başlamışlardı.

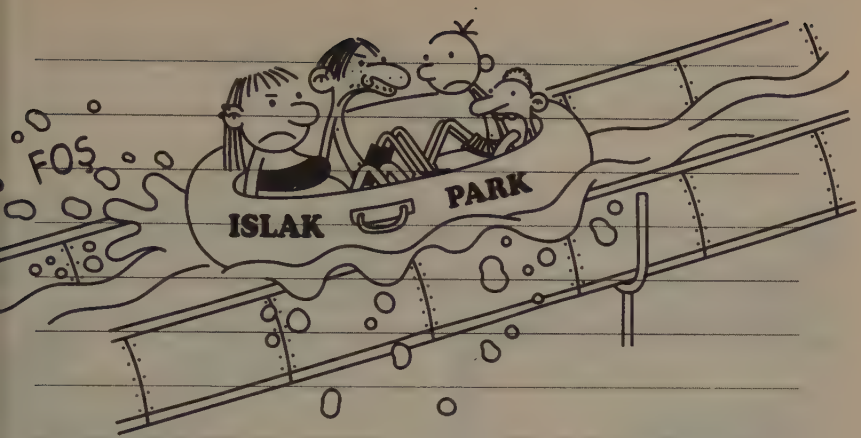
Derken arkamdaki çocuk, benim ÖNÜMDEKİ kadını havuzda yüzmek için kullandığı makarnayla dürttü ve kadın da bunu BENİM yaptığımı sandı.

Bunun üzerine kadının ERKEK ARKADAŞI benim üzerime yürüdü.

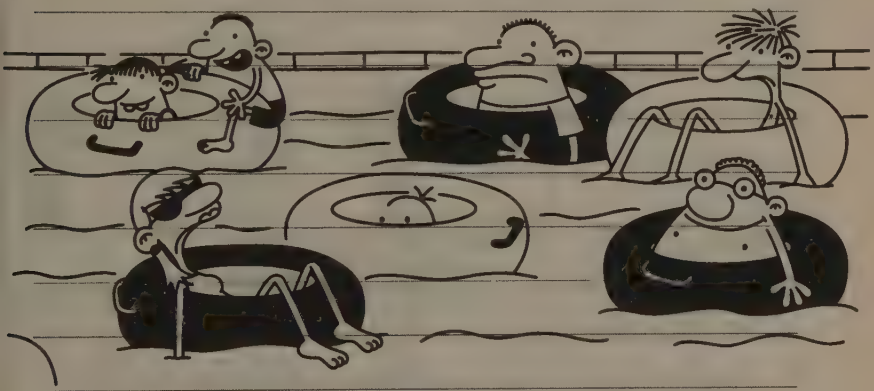


Böyle bir şey yüzünden kavga etmek istemiyordum ama neyse ki kavgaya gerek kalmadı. Merdivenlerin başına gelmiştik ve şimdi kaydıraktan kayma zamanıydı.

Ne yazık ki, sal dört kişilikti ve bu da iniş sırasında işleri biraz zorlaştırıyordu.

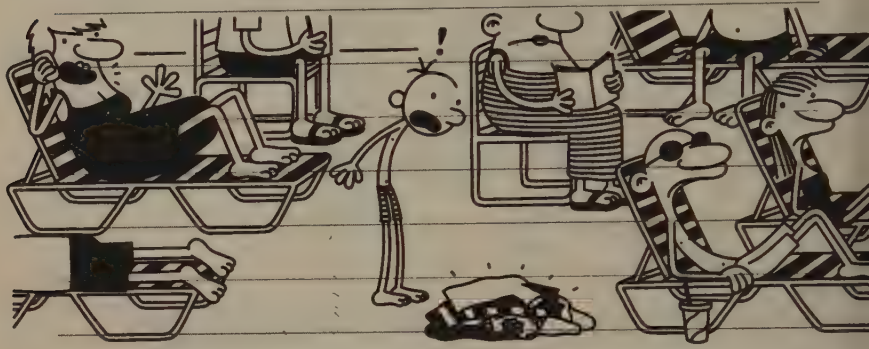


Kaydıraktan başka bir sürü şalın olduğu bir yerde iniliyordu, bu harikaydı çünkü böylece o kadından ve erkek arkadaşından saklanabilirdim. Onları gözden kaybettiğimden emin olmak için iki tur attım.

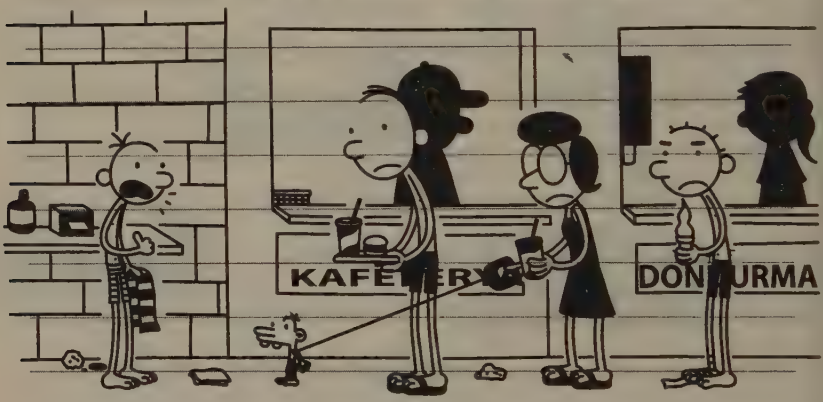


Suda yeterince zaman geçirmiştim. Giysilerimi almak için eşyalarımızı koyduğumuz şezlongun başına gittim.

Ama şezlong YOKTU. Bütün eşyalarımız da yığın halinde yerde duruyordu.



Ailenin geri kalanını kafeteryada öğle yemeği yerken buldum. Onlara şezlongumuza olanları anlattım.



Annem şezlong kırık olduğu için, kimin aldığını bulmanın zor olmayacağını söyledi.

Etrafa dağılıp şezlongu aramaya başladık. Ben dalga havuzunun oralara baktım.

Tabii ki şezlongumuz oradaydı. Ama üzerinde kimin oturduğunu görünce gözlerime İNANAMADIM.



İnsanın sürekli aynı kişilerle karşılaşma olasılığı nedir bilmiyorum ama durum iyice SAÇMA bir hal almaya başlamıştı.

En iyisininin şezlongumuzu Sakal ailesine bırakmak olduğuna karar verdim. Mesele çıkarmaya gerek yoktu. Bizimkilerin yanına döndüğümde, şezlongu bulamamış numarası yaptım.

Yemeklerimiz soğumaya başlamıştı ve oturup yiyecek bir yerimiz yoktu. Sonunda kafeteryanın arkasında bir yer bulduk.



Artık herkes gitmeye hazırdı. Annem, eşyalarımızı almak için dolabın anahtarını istedi. Ama ona anahtarın bende OLMADIĞINI söyledim.

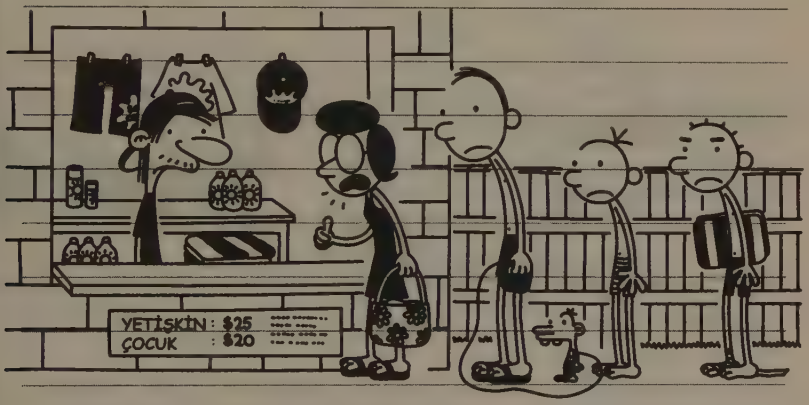
Annem, anahtarı bana verdiğini söyledi. Ama ben onun yanıldığını kanıtlamak için mayomun ceplerini dışarı çıkardım.



Annemin anahtarı Rodrick'e verdiğinden emindim ama Rodrick kendisinde de olmadığını söyledi.

Herkes üzerinde anahtarı aradı ama kimsede çıkmadı. Bu ÇOK büyük bir sorundu çünkü annemle babamın cep telefonları ve cüzdanları da dolaptaydı. Bu yüzden anahtarı bulana kadar oradan ayrılamazdık.

Girişteki görevliye gittik ve anahtarımızı kaybettiğimizi söyledik.

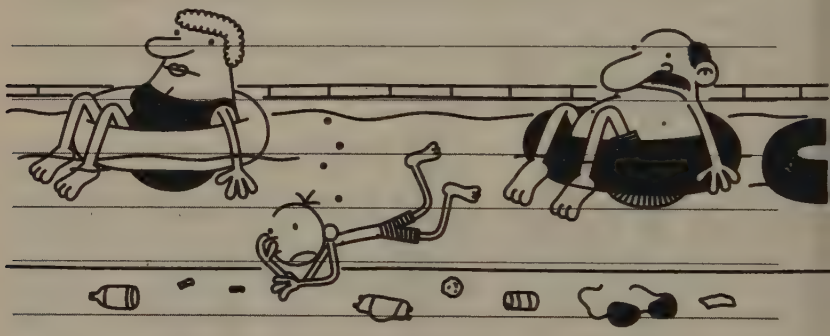


Görevli bize dolabımızın numarasını sorduğunda, hiçbirimiz hatırlayamadık. Yüzlerce dolap vardı ve hepsi birbirinin aynı görünüyordu.

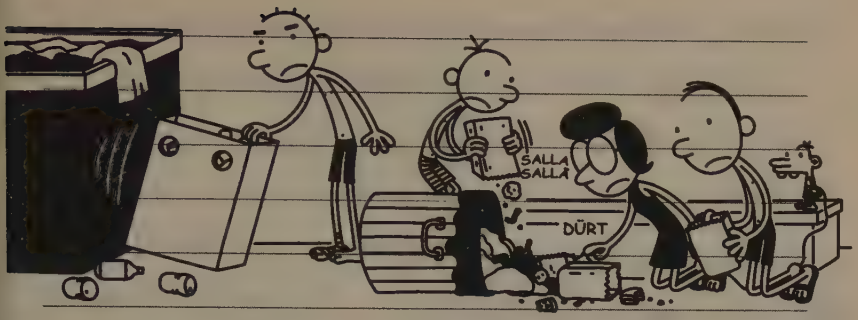
Görevli, dolap numarasının anahtarın üzerinde yazılı olduğunu söyledi ama tabii bu bilginin bize bir faydası yoktu.

Adam, yapabileceğimiz tek şeyin anahtarı aramak olduğunu söyledi. Biz de dağıldık ve su parkının her yerini aramaya başladık.

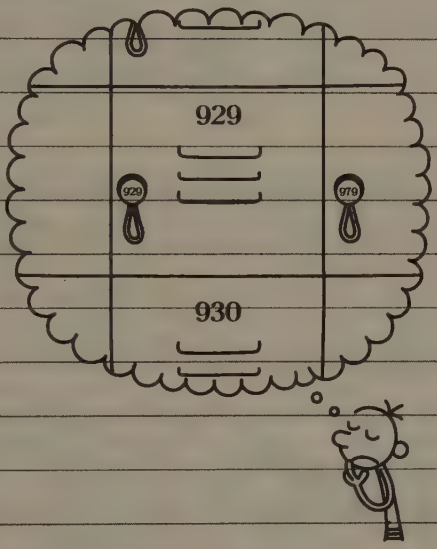
Rodrick, saklambaç oynadığımız dalga havuzuna gitti. Ben de kaydırağın oraya gittim ama bir şey bulamadık.



Yeniden bir araya geldiğimizde, kimse anahtarı bulamamıştı. Annem, yemeğimizi yedikten sonra yanlışlıkla anahtarı da çöpe atmış olabileceğimizi söyledi. Biz de oturduğumuz yerin yakınındaki çöp kutusunu karıştırdık.

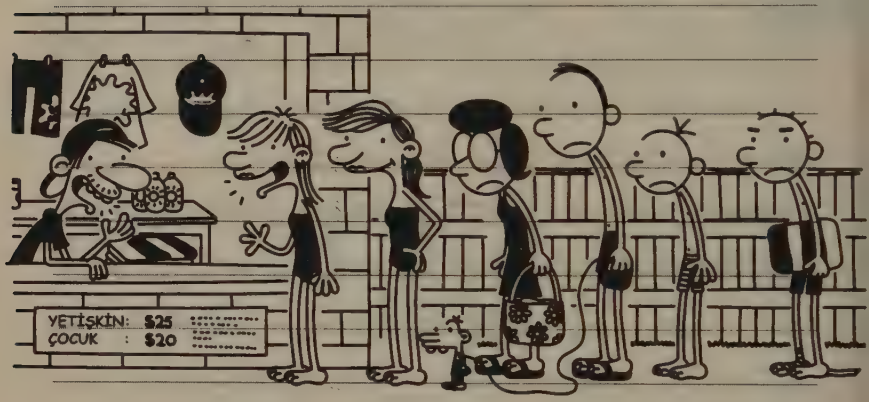


Annem iyice konsantre olmamızı ve eşyalarımızı hangi dolaba koyduğumuzu hatırlamaya çalışmamızı istedi. Bunu yaptığımda, birden her şey zihnimde canlandı.

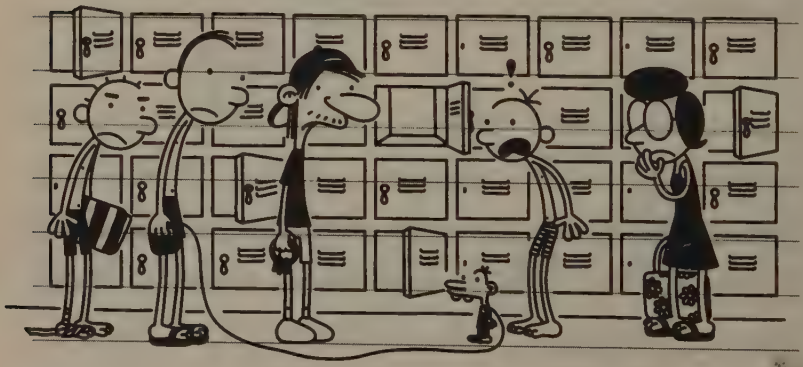


Hemen anneme söyledim ve doğruca 929 numaralı dolaba gittik. Tabii ki kilitliydi ve anahtar da üzerinde değildi.

Hangi dolabın bizim olduğunu söylemek için yeniden görevlinin yanına gittik. Ama onunla konuşabilmek için uzun bir süre beklemek zorunda kaldık.



Görevliye dolap numaramızı söylediğimizde, ana anahtarını aldı ve bizimle birlikte 929 numaralı dolaba geldi. Ama oraya vardığımızda, anahtar dolabın üzerindeydi ve dolap BOŞTU.

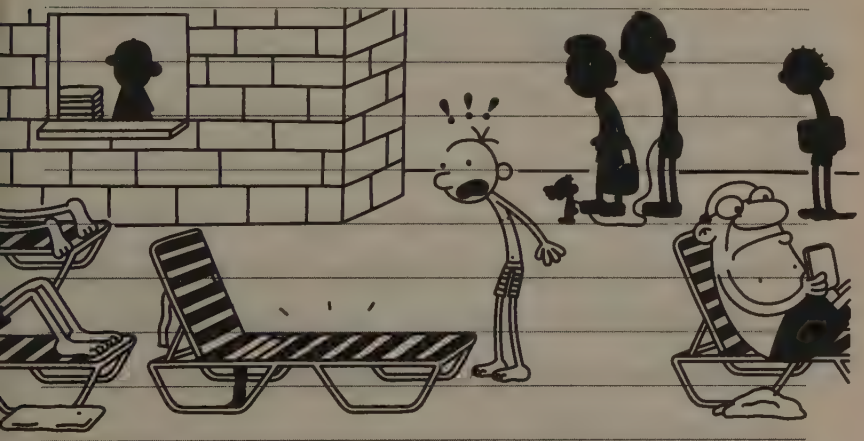


Bu da birinin anahtarı bulduğu ve eşyalarımızı ÇALDIĞI anlamına geliyordu.

O sırada aklıma başka bir olasılık geldi. Sakal ailesi şezlongumuzu aldığında, anahtarımızı da almış olmalıydı.

Annemle babama Sakal ailesi ile ilgili her şeyi anlatmaya karar verdim. Belki de benden intikam almak için eşyalarımızı çalmışlardı. Sonra bizimkileri, Sakal ailesini otururken gördüğüm yere götürdüm.

Oraya vardığımızda, GİTMİŞLERDİ:



Parktan da ayrılmış olabileceklerinden endişelendim ve hızla ön kapıya koştum. Mor araba uzaklaşmaya başlamıştı bile.

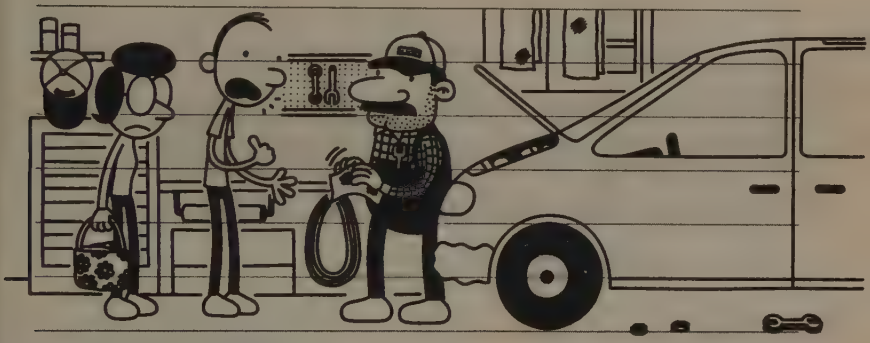


O ailede en başından beri bir tuhaflık olduğunu biliyordum ama HIRSIZLIK yapabileceklerini hiç düşünmemiştim.

Babam resepsiyondaki telefonu kullanarak polisi aradı ama polisler, elimizde bir plaka numarası olmadan kayıp eşyalarımızın peşine düşmenin zor olacağını söylediler.

İçinde bulunduğumuz durumun tek bir iyi tarafı varsa, o da arabanın anahtarının dolapta değil, tamircide olmasıydı.

Böylece oto tamirciye gittik. Tamirci, yeni bir radyatör takmaya hazırlanıyordu. Babama bunun maliyetinin yaklaşık 300 dolar olduğunu söyledi. Babam da ona bu parayı ödeyemeyeceğini çünkü cüzdanının çalındığını anlattı.



Adama, parayı eve döner dönmez bankaya yatıracağımızı söyledi. Ama adam veresiye çalışamayacağını, tek yapabileceğinin eski radyatörü bir iki gün idare edebilecek bir parça takmak olduğunu söyledi.

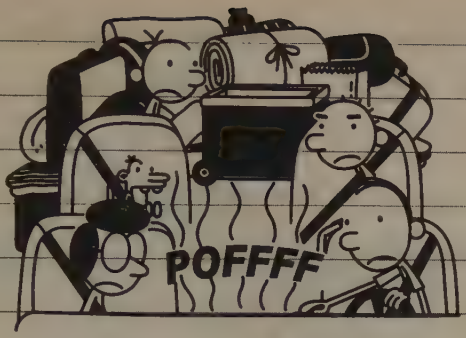
Ama bu arada, motorun fazla ısınmasını engellemek için arabanın kaloriferini sonuna kadar açmamız gerektiğini de ekledi. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyordu ama işe yarayacağından emindi.



Annemle babam konuştular ve en iyisinin eve dönmek olduğuna karar verdiler. Paramız ve telefonumuz yoktu ama benzin depomuz doluydu. Babam hiç durmadan yol alırsak sabaha karşı üçte evde olabileceğimizi söyledi.

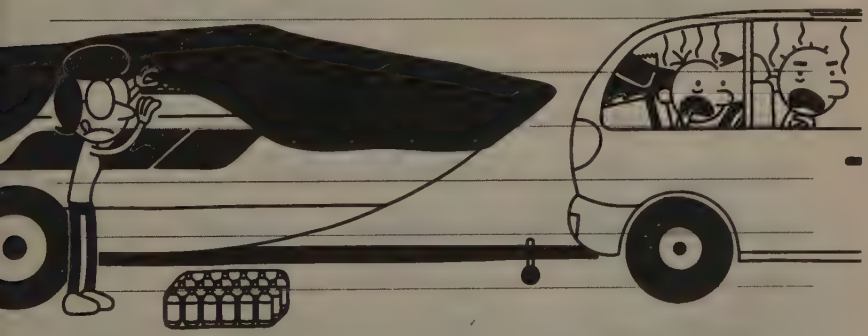
Annem seyahatimiz yarıda kesileceği için çok üzgündü ama dürüst olmam gerekirse, ben rahatlamıştım.

Arabaya bindiğimizde, babam tıpkı tamircinin söylediği gibi kaloriferi açtı. Otuz saniye içinde arabanın içindeki sıcaklık kırk dereceyi geçti.



Annem öndeki bütün camları açtı. Ama benim oturduğum yer sauna gibiydi cünkü arka camlar açılmıyordu.

Anneme, bu gidişle eve varamadan kalp krizi geçirip öleceğimi söyledim. Ama annem susuz kalmadığım sürece sorun olmayacağını söyledi. Sonra tekneden iki kasa su alıp arabaya getirdi.



Otoyola doğru ilerlemeye başladık. Ben, ilk bir saat içinde dört şişe su içmiştim bile.

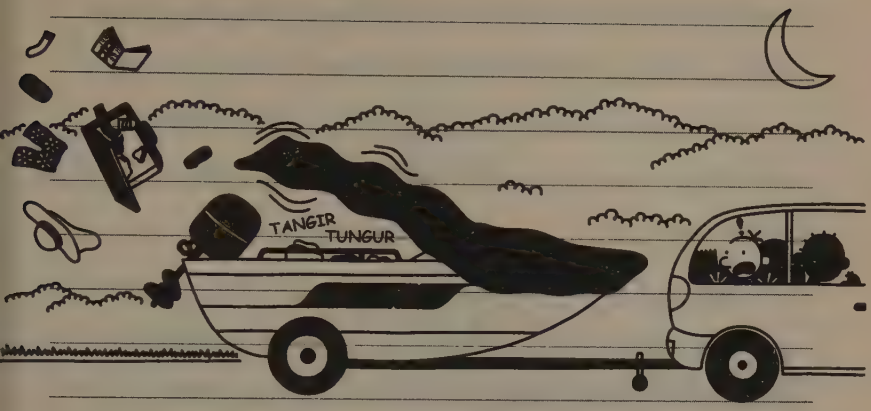
Yolculuğun daha çabuk geçmesi için uyumaya çalıştım ama birileri korna çalmaya başlayınca uyandım.

Yanımızdaki arabadaki insanlar, dikkatimizi çekmek için ellerini kollarını sallıyorlardı.



Dönüp arkamıza baktığımda, teknenin tentesinin çözüldüğünü ve rüzgârda savrulduğunu görerek şaşırdım.

Teknedeki her şey DIŞARI uçuyordu.



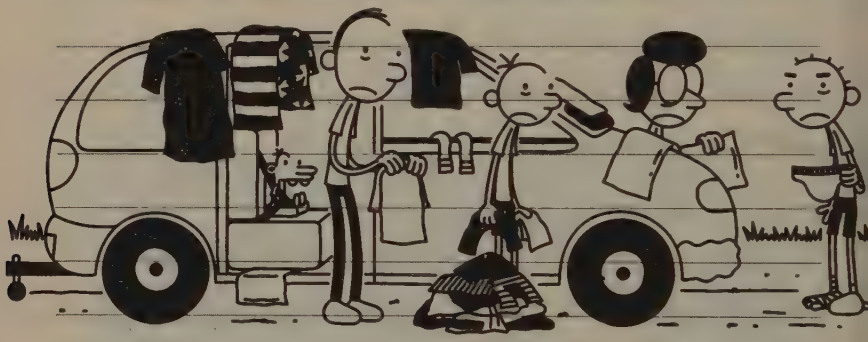
Arabalar, uçuşan eşyalardan kaçınmak için sağa sola kayıyorlardı. Babam da arabanın aynalarından arkada olanları görmüştü. Arabayı yolun kenarına çekti.

Bundan sonraki iki saati otoyolda yürüyüp eşyalarımızı toplamaya çalışarak geçirdik. Ama hava kararınca durmak zorunda kaldık.



Arabaya döndüğümüzde, topladıklarımızı ayırdık. Ben, seyahat için yanıma aldığım giysilerin üçte ikisini bulduğumu söyleyebilirdim ama annem kayıp ÇANTALAR olduğunu söylüyordu.

İşin garip tarafı, topladığımız eşyalardan bazıları BİZE ait değildi. Rodrick, mukavva kadar kalın bir iç çamaşırı bile bulmuştu.



Yeniden arabaya bindiğimizde, annem yemek konusunu düşünmeye başlamamız gerektiğini söyledi. Rodrick market torbasındaki konserve ton balıklarını açmak istiyordu ama annem onların buzdolabında durmadıkları için bozulmuş olabileceklerini ve yersek midemizin bozulacağını söyledi.

Annem yemek yiyebileceğimiz bir yer bulmak için GPS'i kullandı. Ama o saatte sadece fast-food restoranları açıktı. Annem de buna hiç memnun olmadı.

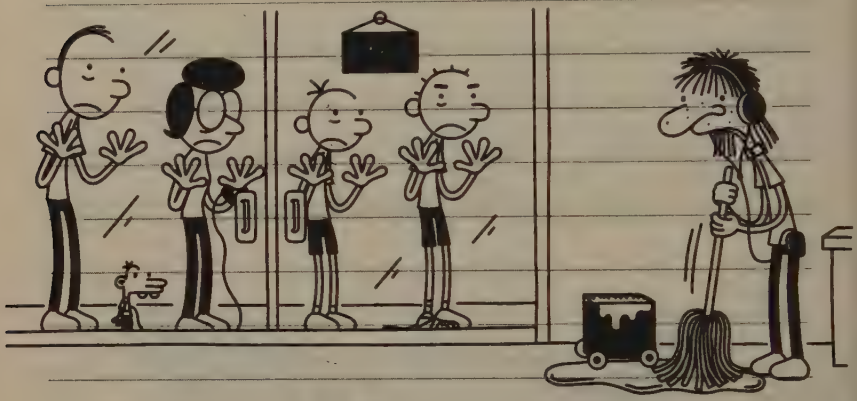
Sonunda yol kenarında kızarmış tavuk yapan bir dinlenme tesisinde durduk. Yanımızda hiç nakit paramız ya da kredi kartımız olmadığı için, arabada bozuk para aramaya başladık.



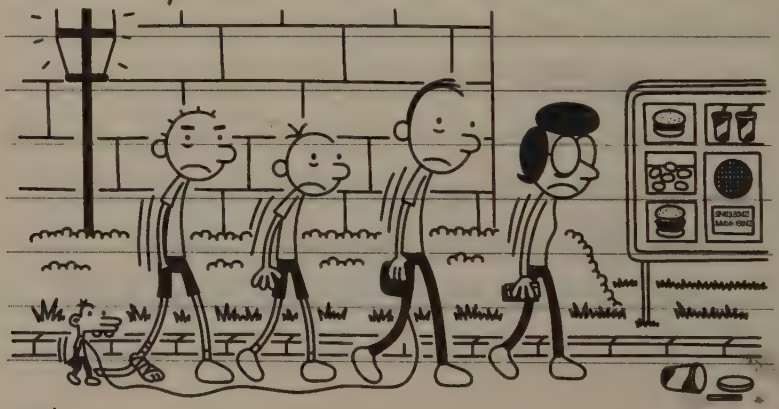
Üç dolar elli sent bulabildik ama bunun bir but menü almaya bile yetmeyeceğini biliyordum.

Annem belki de daha ucuz ürünlerin yer aldığı ekonomik menülerinin olabileceğini söyledi. Böylece arabadan inip restorana yöneldik.

Ama girişe vardığımızda, kapıların kilitli olduğunu fark ettik. İçeride çalışan işçileri görebiliyorduk ama belli ki o saatte sadece arabaya servis vardı.

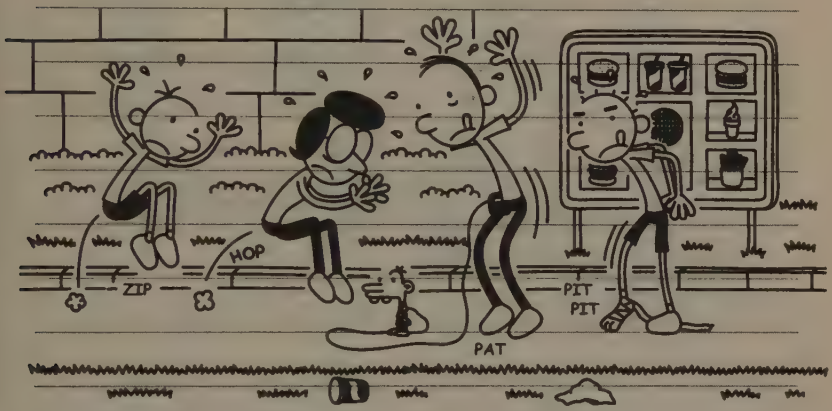


Biz de arabaya bindik ve arabaya servis şeridine girmeye çalıştık ama arkamızda bağlı tekne varken pek mümkün değildi bu. Arabayı yeniden park edip yürüdük.



Menünün başında durduk ve mikrofonun başına birinin gelip siparişimizi almasını bekledik. Ama kimse gelmedi.

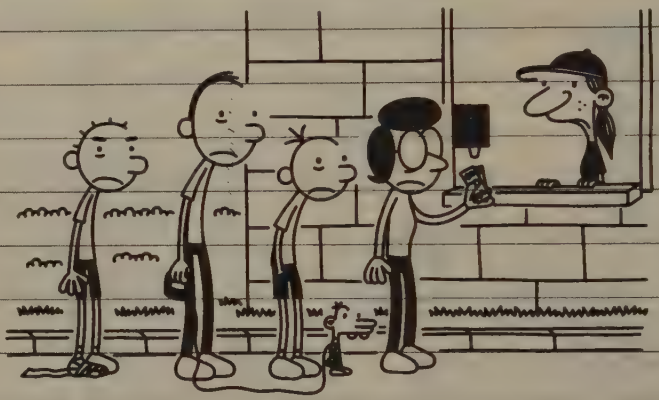
Babam arabanın ağırlığını hissedecek bir sensör olabileceğini söyledi. Biz de o sensörü harekete geçirmek için elimizden geleni yaptık.



Sonunda biri bizi fark etti ve arabaya servis camını açtı.



Annem elimizdeki parayla ne alabileceğimizi sordu. Kasadaki kız da küçük bir kutu tavuk parçacıkları ve bir ekmek alabileceğimizi söyledi.



Bunları, bir de yanında barbekü sosu aldık. Sonra arabaya döndük ve yemeği beşe böldük.

Yarım saat kadar yol almıştık ki eve kadar hiç durmadan gidemeyeceğimizi anladık. Uyuyabileceğimiz bir yer bulmak zorundaydık.

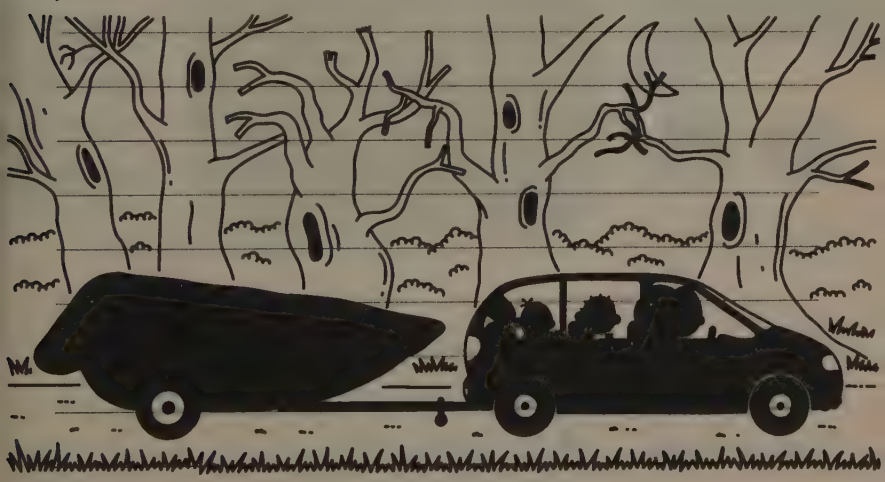
Otelde kalacak paramız yoktu. BU yüzden annem yakınlarda bir kamp alanı bulmaya çalıştı.

Ama en yakındaki kamp alanı ters yönde ve on kilometre uzaktaydı. Babam, bir sonraki çıkıştan sapmamız, ve arabayı park edecek bir yer bulup arabanın içinde uyumamız gerektiğini söyledi.

Ben, durduğumuzda ısıtıcıyı kapatmak koşuluyla her şeye razıydım.

Ancak bir sonraki çıkıştan saptığımızda, hata yaptığımız anlaşıldı.

Bir kere, yol asfalt değildi. Etrafta benzin istasyonu, dükkân, hatta ev bile yoktu. Sadece yol kenarında ağaçlar vardı. Sokak lambası bile yoktu.



Uzun bir süre yol aldık ama yol çok dardı ve park edebileceğimiz bir yer yoktu. Herkes korkmaya başlamıştı bence; sonunda annem babama yeniden otoyola çıkmamızın iyi olacağını söyledi.

Ama babam, birazdan durabileceğimiz güzel bir yer bulacağımızdan emin olduğunu söylüyordu ısrarla.

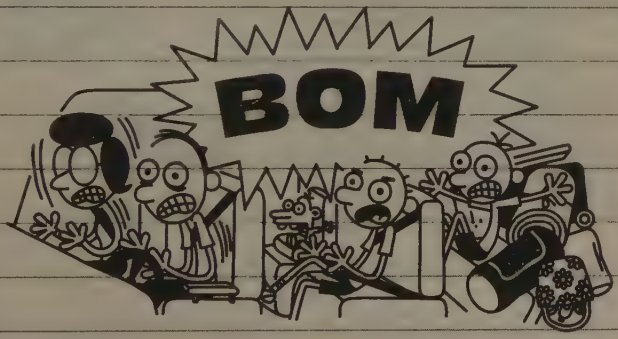
İlerledikçe, annemin gerginliği daha da arttı. Çünkü artık GPS bile nerede olduğumuzu bilmiyordu.



İleride bazı tabelalar gördük. Sonunda yeniden medeniyete çıktığımızı düşünerek hepimiz heyecanlandık. Ama yanılmışız.



Tam herkesin sinirlerinin iyice bozulduğu sırada, büyük bir gürültü koptu.



Babam yoldan çıktı ve arabamız bir hendeğe saplandı.

Kulaklarım çınlıyordu. Etrafıma bakınıp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

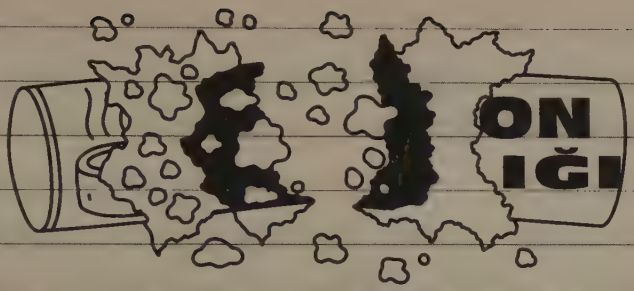
Her yerde kırık camlar filan görmeyi bekliyordum ama camlar sağlamdı ve üzerlerinde garip, yapışkan bir madde vardı.



Rodrick kendi kafasının arkasında da o yapışkan maddeden olduğunu fark etmiş ve korkudan ÖDÜ kopmuştu.

Ben hâlâ neler olduğunu anlayamıyordum. Ama sonra market torbasına baktım ve içindeki paketlerin parçalandığını gördüm.

Paket PATLAMIŞTI çünkü torba kalorifer borularından birinin tam üzerinde duruyordu.



Ancak Rodrick henüz bunu bilmiyordu. Kafasının arkasına ton balığı bulaşmıştı ve o da eline gelen şeyin BEYNİ olduğunu sanıyordu.



Rodrick, Manny'nin parmaklarını yaladığını görünce daha da büyük dehşete kapıldı.

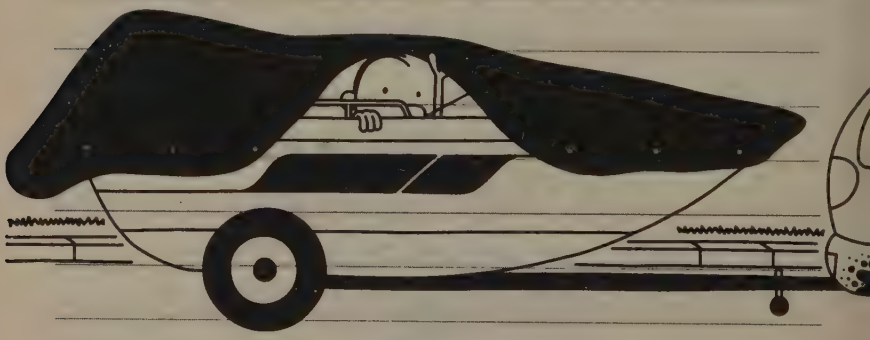


Rodrick, neler olup bittiğini anlayıp sakinleşince, kâğıt havlularla arabanın içini temizledik.

Sonra babam arabayı geri döndürdü ve otoyola yöneldi. Bir sonraki çıkışta, bir süpermarketin otoparkının boş olduğunu gördük. Babam da geceyi geçirmemiz için arabayı oraya çekti.

Arabada hepimizin uyumasına yetecek kadar yer yoktu. Annem, babama teknede uyumasını söyledi.

Babamın bu seyahatte teknesini kullanmayı dört gözle beklediğini biliyordum ama bence aklından geçen BU değildi.



Çarşamba

O gece bir türlü uykuya dalamadım. Sabah da altıda, market çalışanları işlerine gelmeye başladıklarında uyandım.



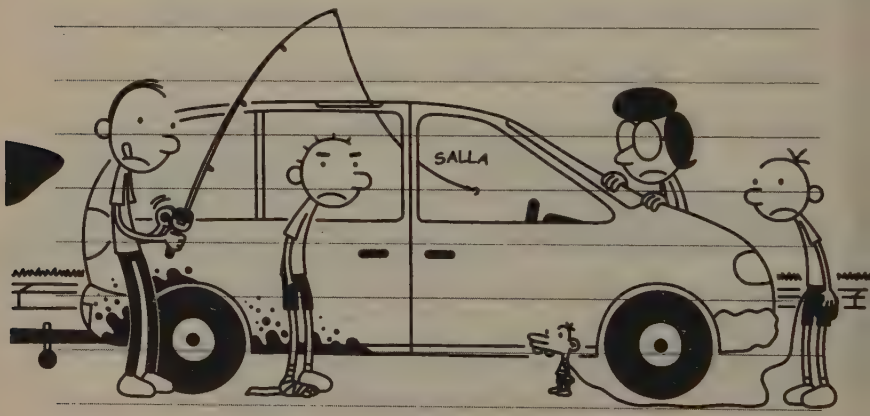
Güneş artık iyice yükselmiş ve arabanın içi şimdiden ısınmıştı. Üstelik hepimiz kıyafetlerimizle uyuduğumuz için yapış yapış ve mutsuzduk.

Elimizi yüzümü yıkamak için tuvaleti kullanmamız gerekiyordu. Biz de izin istemek için markete girdik. Ama marketin müdürü, müşterileri iki saatten önce içeri alamayacaklarını söyledi.

Arabaya dönerken, annem temizlenmek için Manny'nin ıslak bezlerini kullanabileceğimizi söyledi. Ama sonra anahtarları arabanın içinde unuttuğunu fark etti.



Ama UMUT tükenmiyordu. Arabanın sunroofu açıktı. Babam anahtarları fincan konan yerden balık tutar gibi çekmeye çalıştı.

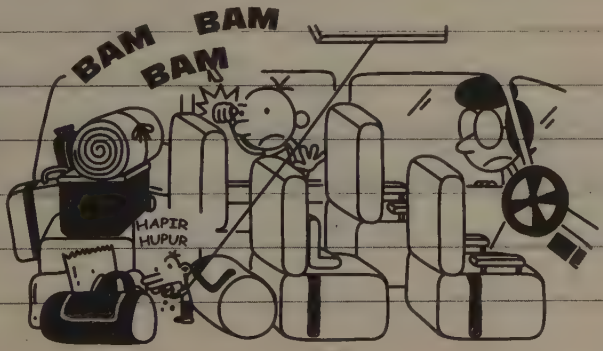


Uzun süren denemelerin ardından, hâlâ doğru acıyı tutturamamıştı. O noktada artık seceneğimiz kalmamış gibi görünüyordu. Ama sonra annem Manny'nin anahtarları alabileceğini söyledi.

Babam da Manny'yi tasmasıyla sunroof'tan aşağı sarkıttı.



Manny arabaya bindiğinde keyfine diyecek yoktu. Önce arka koltuğa geçip geriye kalan barbekü soslarını mideye indirdi. Sonra benim sırt çantamı karıştırdı ve kötü günler için sakladığım gofret paketini buldu.



Manny sonunda arabanın ön tarafına gelip anahtarları aldı. Ama kapıyı açıp bizi içeri almak yerine MOTORU çalıştırdı.

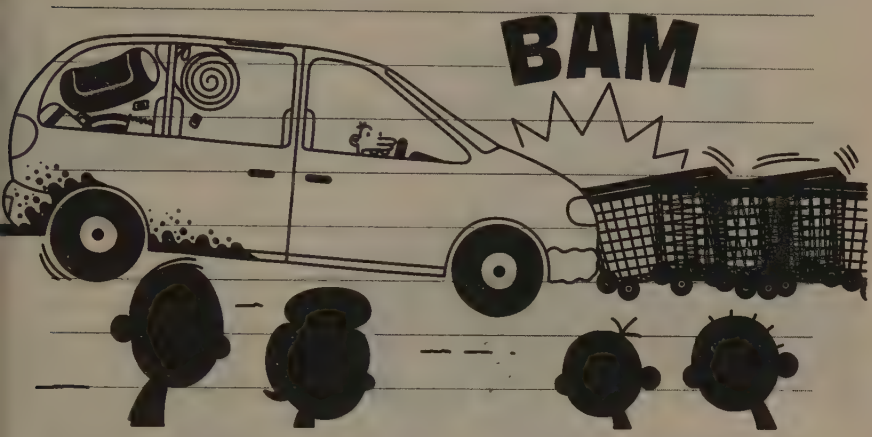
Sonra radyoyu kurcalayıp sevdiği radyo kanalını buldu.



Annemle babam cama vuruyorlar, Manny'nin kapıyı açmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Ama o sırada Manny arabayı hareket ettirdi!

Sanırım o ana kadar herkes Manny'nin kaçmayı kafasına koyduğunu unutmuştu. Bunu hatırlasak, onun tek başına arabaya binmesine asla izin vermezdik.

Neyse ki Manny'nin boyu gaz pedalına yetişecek kadar uzun değildi. Yoksa epey yol katedebilirdi.



Sanırım Manny kaçma planının suya düştüğünü anladı, en azından şimdilik. Annem sonunda onu kapıyı açıp bizi içeri alması için ikna etti.

Yeniden arabaya bindiğimizde, camdan tanıdık görüntüler görmeye başladım. Çünkü artık eve dönüş yolundaydık.

Seyahatimizin ilk gecesini geçirdiğimiz kasabaya gelmek üzereydik. Kaldığımız motelin önünden geçerken, MÜTHİŞ bir şey gördüm.

Otoparkta mor bir araba vardı.



Babama söyledim, hemen durduk. Arabaya yakından baktık. Hiç kuşku yoktu, Şakal ailesinin arabasıydı bu.

Demek bu motelde kalıyorlardı ve belki de motelin parasını ödemek için annemle babamın kredi kartını kullanıyorlardı.

Arabayı binanın yan tarafına park ettik. Babam polis çağıracağını söyledi ve resepsiyondaki telefonu kullanmak için arabadan indi.

Ancak otuz saniye sonra koşarak arabaya döndü.

Sakal ailesinin havuza inmek için odalarından çıktıklarını, bu arada odalarını kapısını açık bıraktıklarını söyledi.

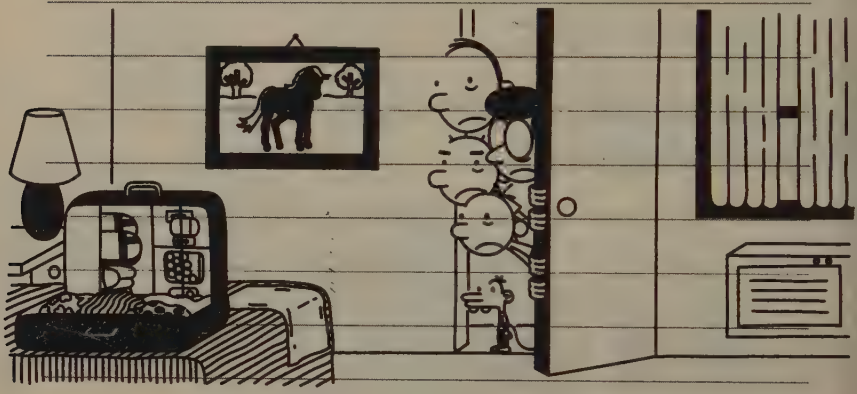


Annem planımızı uygulayıp polis çağırmamız gerektiğini söyledi ama babam bundan önce KENDİ başımıza biraz araştırma yapmamız gerektiğini söyleyerek reddetti.

Böylece hepimiz arabadan indik ve babamın peşinden Sakal ailesinin odasına yöneldik. Babamın söylediği gibi, kapı aralıktı.

Babam kapıyı iterek biraz daha AÇTI. Ortalıkta bizim eşyalarımızdan olup olmadığını anlamak için içeriye baktık.

Ama bulunduğumuz yerden eşyalarımızı göremiyorduk.



Annem yaptığımız şey yüzünden çok huzursuzdu. Ama babam kapıyı bu kez ardına kadar açtı. Artık geriye dönüş yoktu.



Eşyalarımızın hiçbirini bulamadık. Sakal ailesi onları çalmış olsa bile, havuza inerken yanlarında götürmüşlerdi herhalde.

Ama odalarına girdiğimize göre, bundan bir güzel yararlanmaya karar verdik. Bence, her şeyin parasını biz ödediğimize göre, bunda bir sorun yoktu.



Annem Manny'ye kötü örnek olduğumuzu düşünmüş olmalı ki onu arabaya götürdü.

Ama bizim işimiz daha bitmemişti. Rodrick ile sırayla banyoyu kullandık. Bu arada babam da kapıda durup gözcülük etti.

Sonra o banyoya girdi ve BİZİM gözcülük etmemizi istedi.

Ama şansımızı fazla zorlamıştık. Babamın banyoya girdiği anda, Sakal ailesinin odaya doğru geldiğini gördüm.



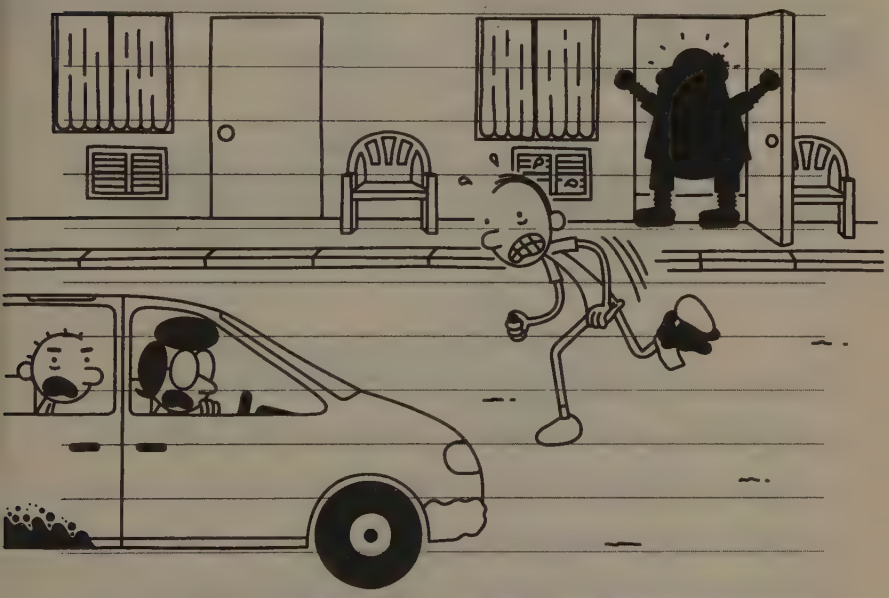
Tamam, babamı severim filan ama ölmek için henüz çok GENCİM. Hemen oradan sıvıştım. Rodrick de arkamdaydı.

Orada kalıp neler olduğunu görmedim ama Bay Sakal banyonun kapısını açtığında, çok garip şeyler olduğunu tahmin edebiliyorum.



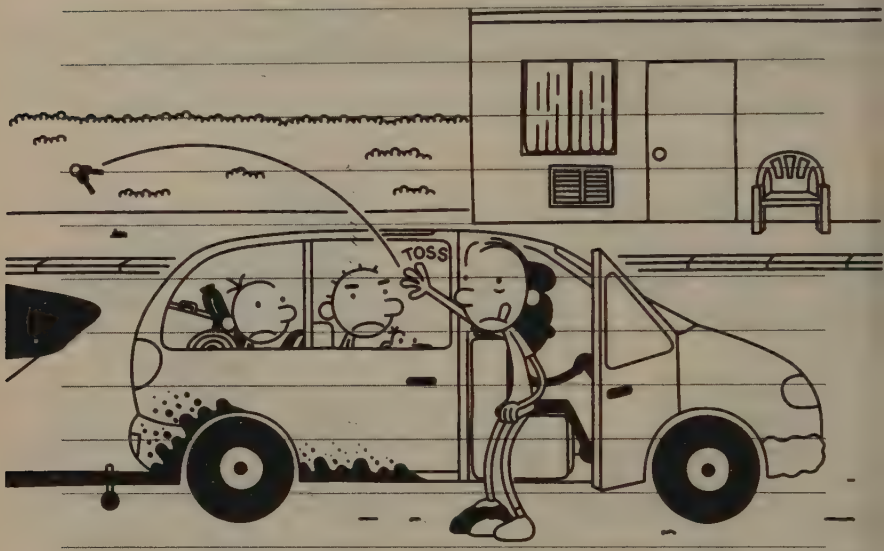
Rodrick'le arabaya bindik ve kapıları kilitledik. Babamın banyodan sağ çıkamayacağından emindim. Yola onsuz devam etmemiz gerekecekti.

Ama annem, arabayı motelin önüne çekti ve o sırada babam da Sakal ailesinin odasından fırladı.



Nasıl olduysa babam çıkmadan, onların arabasının anahtarını almayı akıl etmişti.

Arabamıza binmeden önce, anahtarları çalıların arasına fırlattı. Bu bize biraz zaman kazandıracaktı.



Babam, pantolonunu çekmesi gerektiğini akıl ettiğinde, iki kilometre filan gitmiştik herhalde.

Oradan sağ salim çıkmayı başardığımız için, birbirimize beşlik çaktık. Ama bir an evvel motelden uzaklaşmaya çalışalım derken, kaloriferi açmayı unutmuştuk.

Birkaç saniye sonra radyatör iflas etti.



Arabayı emniyet şeridine çekebilmemiz için, annemin iki şeritte trafiği kesmesi gerekti. Ama bizim arabayı çektiğimiz yerde kırık bir şişe vardı ve tam onun üzerine çıkmıştık.

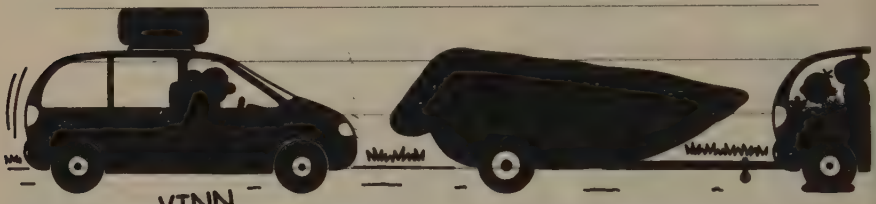


Lastik değiştirmek için arabadan indik. Babam krikoyu almak için bagajı açtı ama ne yazık ki ben YASTIĞIMA yer açmak için yola çıkmadan önce krikoyu çıkarmıştım.

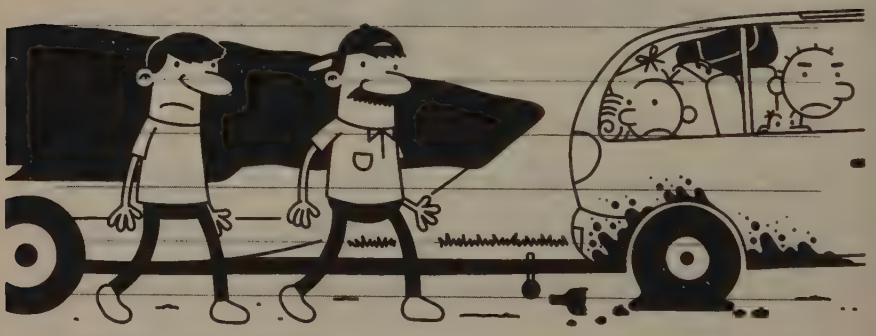
Bu noktada yapabileceğimiz tek şey yardım beklemekti.

Sonunda arkamızda bir araba durdu. Araba iyice yaklaşınca, başımızın büyük dertte olduğunu anladım.

Mor bir arabaydı bu.

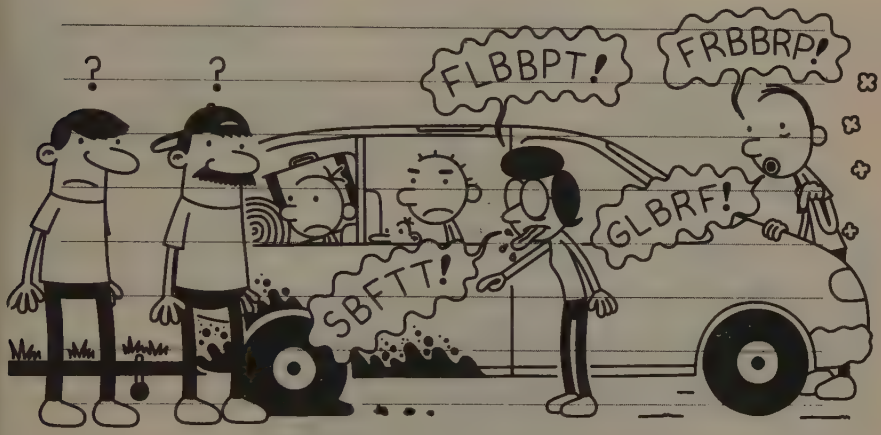


Sakal ailesinin arabayla bizi ezmeye çalışacağını düşündüm ve darbeyi bekledim. Ama araba yavaşladı, kapılar açıldığında karşımızda gördüklerimiz Sakal ailesi değildi.



Bu adamlar kimdi bilmiyorum ama YARDIMA geldikleri kesindi.

Ancak İngilizce konuşmuyorlardı ve onlarla iletişim kurmakta güçlük çekiyorduk. Annemle babam arabanın sorununun ne olduğunu anlatmaya çalıştılar. Adamların, bizimkilerin tamamen delirdiğini düşündüklerinden eminim..



Derken Manny kusursuz bir İspanyolca konuşarak herkesi şaşırttı.



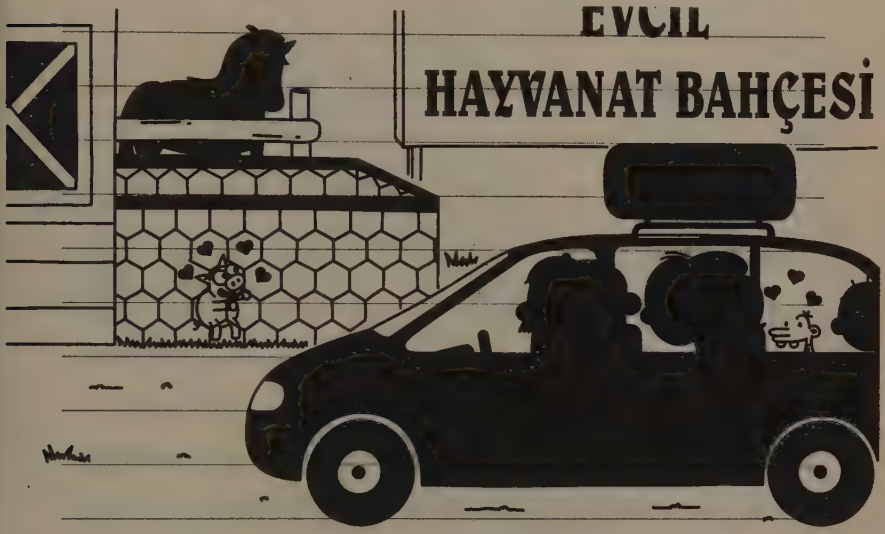
Manny ile iki adam arasındaki konuşma epey uzun sürdü. Ben de Manny'nin bütün seyahatimiz boyunca olanları anlattığını tahmin ettim.

Adamların bize acımasını sağlayarak iyi bir iş çıkarmış olmalıydı. Çünkü adamlar bizi arabalarına almayı teklif ettiler. Klimalarının çalışıyor olması da HARİKAYDI.



Adamların bizi tamirciye filan götürdüklerini sandık ama yanılmışız.

Bütün konuşmayı yapan Manny'nin olduğunu unutmamalıydık. Sonunda kendimizi ONUN gitmek istediği yerde bulduk.



Pazar

Daha önce söylediğim gibi, annem domuzların akıllı oldukları konusunda haklıymış. Bir hafta içinde domuza ev eğitimini verdi. Artık domuz birkaç numara bile yapabiliyor.

Tek şikâyetim, artık en sevdiğim televizyon programlarını izleyemiyor olmam, çünkü domuz uzaktan kumandayı kullanmayı da öğrendi.

Ama ses çıkarmıyorum çünkü bir kez daha ısırılmak istemiyorum.

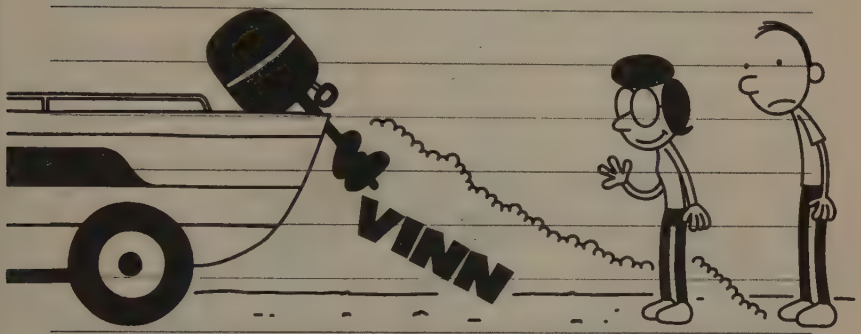


Seyahatten sonra her şeyin normale dönmesi biraz zaman aldı. Babam, kredi kartlarını iptal ettirmek ve yenilerini çıkarttırmak için işten birkaç gün daha izin almak zorunda kaldı.

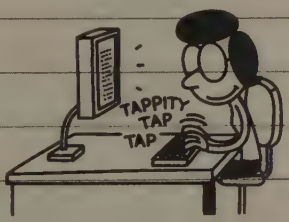


Yarın da annemle birlikte gidip yeni ehliyet ve telefon almaları gerekiyor.

Arabamız çekiciyle alındığından beri tamircide. TEKNEYİ, bize yardımcı olan adamlara teşekkürümüzün bir ifadesi olarak hediye ettik. Bu da annemin önerisiydi.



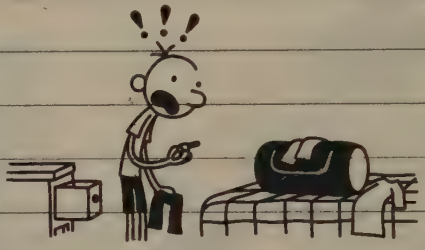
Annem, seyahatimiz planladığımız gibi gitmemiş olsa da, yine de bir macera yaşadığımızı söylüyor. Bu arada Aile Eğlencesi için bir yazı yazmaya çalışıyor. Umarım bu yazı yayınlanmaz.



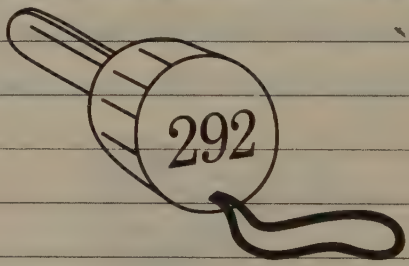
Annem aynı zamanda bir anı defteri de hazırlıyor. Hepimizden deftere bir şey koymamızı istedi.

Ben, seyahatte giydiğim giysilere bakıyordum. Şortumu aldığımda, yere küçük bir şey düştü.

Islak Park'taki dolabın anahtarı.

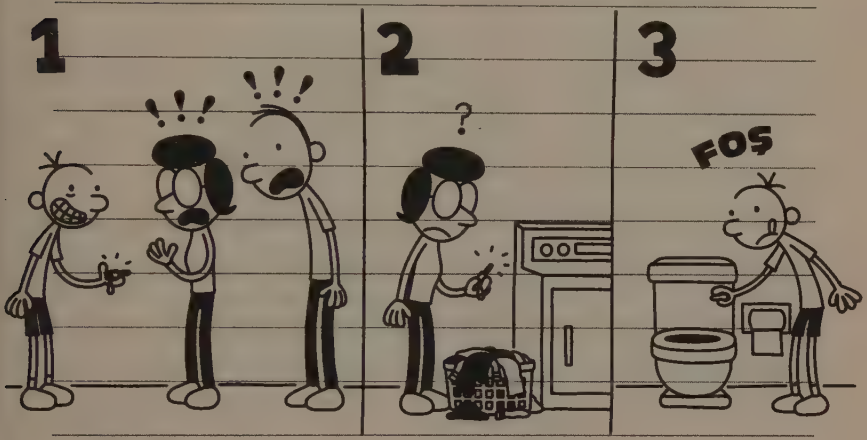


Anahtarın bunca zaman boyunca bende olduğuna inanamıyordum. Dolabın numarasını da yanlış hatırlamıştım. Ama en azından yaklaşmışım, ne var?



Artık anahtar bende. Zor bir karar vermem gerek. Kendi Maceranı Kendin Seç kitaplarından bir sayfayla karşı karşıyayım sanki.

Sanırım üç seçeneğim var. Birincisi, annemle babama gerçeği söylerim ve sonuçlarına katlanırım. İkincisi, anahtarı Rodrick'in kirli çamaşırlarının içine atarım ve onun suçlanmasını sağlarım. Üç, anahtarı tuvalete atarım ve bütün bu yaşananları unuturum.



Bir de domuzla ilgili bir dördüncü seçenek var ama henüz bunun ayrıntılarını düşünmedim.

Ama daha önce söylediğim gibi, ne zaman zor bir tercih yapmak zorunda kalsam, hep yanlış olanı seçiyorum. Şimdi de ne yaparsam yapayım, bu hikâyenin mutlu sonla biteceğine inanmıyorum. Bende bu şans varken!

TEŞEKKÜRLER

Sevgi, destek ve teşvikleri için harika aileme teşekkürler.

Dizinin her kitabına, ilk kitap gibi özenli yaklaşan Abrams'taki herkese teşekkürler. Özellikle Charlie Kochman, Michael Jacobs, Jason Wells, Veronica Wasserman, Steve Tager, Susan Van Metre, Jem Graham, Chad W. Beckerman, Alison Gervais, Elisa Garcia, Erica La Sala, Scott Auerbach'a teşekkürler.

Greg'in öykülerini dünyanın her yerindeki çocuklarla buluşturdukları için uluslararası yayıncılarıma teşekkürler. Birkaç yıl içinde geliştirdiğimiz dostluk nedeniyle onlara minnettarım.

Bütün topları aynı anda havada tutabildikleri için Shaelyn Germain ve Anna Caesary'ye teşekkürler.

Tavsiyeleri için Paul Sennott ve Ike Williams'a teşekkürler.

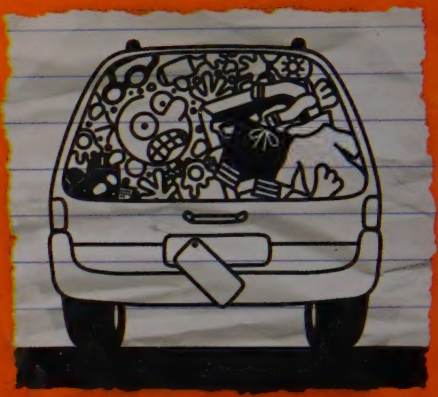
Greg Heffley'i beyazperdeye taşıyan Hollywood'daki herkese teşekkürler. Özellikle Sylvie Rabineau, Keith Fleer, Nina Jacobson, Brad Simpson, Ralph Milero, Roland Poindexter, Elizabeth Gabler ve Vanessa Morrison'a teşekkür ederim.

Poptropica'daki herkese, özellikle Jess Brallier'e teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Jeff Kinney, New York Times çok satan yazarıdır ve Nickelodeon Çocukların Seçimi - En Sevilen Kitap ödülünü dört kez kazanmıştır. Time dergisi tarafından Dünyanın En Etkili 100 insanından biri seçildi. Aynı zamanda Time dergisinin en başarılı 50 web sitesi listesinde yer alan Poptropica'nın yaratıcısıdır. Çocukluğu Washington'da geçti, 1995'te New England'a taşındı. Halen karısı ve iki oğluyla birlikte güney Massachusetts'te yaşıyor ve orada bir kitabevi açmak üzere.

Böyle tatil mi olur? Ailece çıktıkları seyahatte Greg'in başına gelmeyen kalmıyor. Kötü oteller, berbat yemekler, garip bir evcil hayvan, hayal kırıklığı yaratan parklar, korkunç bir aile ve hiçbiri yetmezmiş gibi bir de hırsızlar! Greg'in işi çok zor. Onda bu şans varken!



OKUYUCULAR, SAFTİRİK GREG'İN GÜNLÜĞÜ'NE BAYILIYOR!
USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal ve #1 New York Times çok satanlar listelerinin vazgeçilmezi olan seri ile ilgili övgüler:

"Yayın dünyasında Kinney bir rock yıldızı."
–NPR's "Backseat Book Club"

"Saftirik çılgınlığı dünyayı sarsıyor."
–Time dergisi

"Bugüne kadar yayınlanmış en başarılı çocuk dizilerinden biri."
–The Washington Post

"Okumayı sevmeyenler için harika bir seçim."
–School Library Journal

ISBN 978-9944-82-935-9
9 789944 829359
₺19,5
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

facebook.com/SaftirikGreg
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi